د کتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم: ٦٦٠ شمېره

ليکوال: رفيع الله زيار

خپرندوی: مومند خپرندويه ټولنه – جلال اباد

برېښناليک: Momand.books@gmail.com

پښتی: ايمليار ساجد

چاپ کال: ١٣٩٤

د چاپ نوبت: لومړی

د چاپ شمېر: ١٠٠٠ ټوکه

چاپځای: د مومند خپرندويې ټولنې تخنيکي څانګه

پټي

د چاپ حقوق له خپرندويې ټولنې سره خوندي دي.

ننګرهار: عبدالمجيد مومند کتاب پلورنځی – مخابراتو څلورلاری

اړيکې: ٠٧٠٠٦٢٦١٦١ – ٠٧٧٧٦٢٦١٦١ – ٠٧٨١٦٢٦١٦١

کابل: اصلاح و افکار کتابپلورنځی / خيبر کتابپلورنځی / دارالسلام کتابپلورنځی / مستقبل کتابپلورنځی./ پکتيکا: علمي کتابپلورنځی/ کندهار: امير کروړ کتابپلورنځی / افغان کتابپلورنځی./خوست: غرغښت کتابپلورنځی / رحيمي کتابپلورنځی/ لمر کتابپلورنځی / سباوون کتابپلورنځی./ هلمند: سيدجمالالدين کتابپلورنځی / عرفان کتابپلورنځی / تاج نور کتابپلورنځی./ پکتيا: علمي کتابپلورنځی./ غزني: قاسمي کتابپلورنځی

Ketabton.com

شمېره

(ناول)

رفيع الله زيار

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ډالۍ

اسدالله غضنفر ته چې تل یې نثر لیکلو ته هڅولی یم او نصیراحمد احمدي ته چې یو تکړه پښتون ناول لیکونکی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوي چې یوازې یې میاشت د ناویتوب تېره شوې وه، د تنارۀ له غاړې پاڅېده او د کور له دروازې نه د باندې په منډو شوه. په لار کې یې ټیکرۍ (پړونی) غاړې ته ولوېده. سلګۍ یې ورو، ورو په چیغو بدلې شوې. په منډه کې یې فریاد لا په زوره شو. د زړه له درده یې پر اوږو ککړ لاسونه سره موښل. پر نازک او ګلابي مخ یې ترمې اوښکې رواني وې.

ناوي ژړل او له سلګو سره یې فریاد کاوه، خو د هغې په خبرو څوک نه پوهېدل او یوازې یې د ولې، ولې غږ تر جوماته رسېده.

د جومات پیتاوي ته دوه سپین ږیري ناست وو. یوه د امسا پر څوکه ځمکه ټکوله او هغه بل یې نسوار تو کړل. د ناوي غږ یې واورېده. د صحنې د ښه لیدو لپاره یې عینکې پر سترګو سمې کړې او په زوره یې وویل:

- زوی یې مړ کړې هغه ښځه چېرې منډې وهي؟

هغه بل یې د خیر له غږ سره ځواب ورکړ:

- نه پوهېږم، خو شیبه وړاندې مې ډزې تر غوږ شوې.

په دې وخت کې د کلي له یوې تنګې کوڅې نه موټر راووت. مخ پټي وسله وال په کې سپاره وو. په تېزۍ سره د جومات له مخې تېر شو. سپین ږیري یې په دوړو کې پټ کړل. یوه یې له دوړو نه د پټکي په شمله خوله پټه کړه او ویې وویل:

- په کلي څه بلا راغلې ده...

هغه بل یې خبره پرې کړه:

- څه ته ګورې؟ در ځه چې ورشو.

دا یو سپین ږیری لږ په غړو کې ښه و، خو دا بل یې د امسا په زور ودرېده او د پښېنې پر لور روان شول.

سپین ږیري چې څو قدمه وړاندې تلل، نو د ځوانانو ډله له کټ سره یو ځای ترې مخکې شوه.

د پښېنې ځای ته تر ټولو وړاندې ناوي رسیدلې وه. هغه ځوان یې په وینو لژند ولید چې میاشت وړاندې یې خپل ټول راتلونکی ژوند ورسره تړلی و، خو له دې وروسته دا خوږه هستي ترې تللې وه.

وژل شوی ځوان د کلي په تنګه لار کې پروت و. کله، کله به یې نرې باد توري څڼې وښورولې. باد یې سپینه لمن هم نه پرېښوده. یو نیم وخت به د باد څپه تېزه شوه او د خاورو کمزورې دوړه به یې پر مخ تېره شوه، خو پر مخ چې یې کومې خړې نښې ښکارېدې، هغه دوړې نه، بلکې په اوړو ککړ لاسونه پرې کش شوي وو.

د کلي ځوانان راغلل. د ځوان جسد یې پورته کړ. ناوي د زاړه توت ډډې ته داسې حیرانه ولاړه وه لکه خوب چې ګوري. دلته یې د یوه سپین ږیري غږ واورېده:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لورې څه وکړو؟ دا به د خدای ج خوښه وي.

هغه بل یې هم پرې راغږ کړ:

- ورځه لورې کور ته لاړه شه او صبر ولره.

په زاړه توت کې د مرغیو وړو وړو ریږپې جوړ کړ او د توت څو پاڼې د ناوي پر جړو ویښتانو راولوېدې. د باد تېزې څپې د توت له څانګو او پاڼو نه شغا پورته کړه او ناوي پر زنګېدلو قدمونو د کور پر لور داسې روانه شوه؛ ته وا اوس کور ته نه، بلکې څوک یې په زوره بندیخانې ته بیایي.

سپین ږیري په فکر کې ډوب وو. یوه ته ټوخی ورغی. خولې ته یې لاس ونیو او په زوره یې وټوخل.

هغه بل یې له ځان سره وویل:

- دا ټکه له کومه شوه چې پر دې خواره کورنۍ راولوېده؟

د امسا ټکا واورېدل شوه او دواړه له هغه ځایه روان شول.

کلی د ځوان پر وژل کېدو خپه دی. د ماښام په خړه کې سپین سري ښځې لیدل کېږي چې غمجنې کورنۍ ته ور روانې دي. د کلي د نن شپې چوپتیا ژړا او فریادونو ماته کړې ده.

د ګیدړو او شغالانو اوازونه ډېر کم اورېدل کېږي، ځکه نن د کلي فضا سویو کړیکو نیولې ده. د وژل شوي ځوان سپین ږیری پلار پر کټ ناست دی. یس سورت تلاوت کوي. زوی ته د جنت او ځان ته د صبر غوښتنه کوي. کله، کله د زوی هغه اواز اوري چې په تیلیفون کې یې په ټیټ اواز ورته ویلي وو:

- پلاره زه یې وویشتم.

- چا؟

د زوی غږ یې ورک شوی و. یوازې یې د هغه د لوېدلي لاس غږ په تیلیفون کې اورېدلی و.

د وژل شوي ځوان سپین ږیري پلار چې دا غږ اورېدلی و، نو له پښو او لاسونو یې دمه ختلې وه؛ یوازې یې دا غږ کړی و:

- یاالله زوی مې چا وواژه؟

ناوي د خپل خسر غږ د تناره پر غاړه په داسې حال کې اورېدلی و چې شیبه وړاندې یې څو ټیټې ډزې هم تر غوږ شوې وې، نو ځکه یې منډې وهلې، تر څو د ژوند ملګری وګوري چې ژوندی دی او که مړ؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وژل شوي ځوان پر کور دغه له ویره ډکه شپه سبا شوه. په کوڅو کې د سپین ږیرو توخي واورېدل شول چې جومات ته روان وو. مرغیو هم ډول، ډول اوازونه کول او بلبلو خوږې نغمې ویلې، خو د ځوان کورنۍ ته د غم سریندې ښکارېدې.

لا له جومات څخه خلک نه وو راګرځېدلي چې څو رنجر موټر د کلي په تنګو کوڅو کې راښکاره شول. دوړې یې جوړې کړې. پر سر یې شنه څراغونه روښان وو او کله، کله به یې ویرووونکي هارنونه کول. شیبه وروسته د وژل شوي ځوان کور ته ورسېدل او له بریک وهلو سره دروازې خلاصې شوې. پولیس یوې او بلې خواته خواره شول. یو دنګ او ښایسته ځوان راښکته شو. مخابره یې په لاس کې وه. د رنجر له سویچ بورډ څخه یې د یادښت کتابچه او نور ثبتونکي وسایل رواخیستل او یوه پولیس ته یې ورو وویل:

- څوک شته؟

- صاحب! هغه دی یو سپین ږیری له جومات نه را روان دی.

آمر یې سر وخوځاوه او څه یې ونه ویل.

سپین ږیری را ورسېده. سلام یې وکړ او په کمزوري غږ یې پوښتنه وکړه:

- قوماندان صاحب! څوک مو په کار و؟

- د هغې کورنۍ کس غواړم چې تېر ماښام یې څوک وژل شوي دي.

سپین ږیري په لړزانده غږ ور لنډه کړه:

- هغه زه یم.

- ته د وژل شوي کس څه کېږې؟

- پلار یې یم.

- خدای دې رحم پرې وکړي.

- له خپله غمه وساتل شې.

سپین ږیري خیرن دسمال له واسکټ نه راوویست. پر ګونځې مخ را روانې اوښکې یې پاکې کړې، خو لاندې شونډه یې لا رپېده. د پولیسو مشر د سپین ږیري دغه حالت ته په زیر، زیر کتل او وروسته یې له خولې نه سوړ اسویلی وویست.

وروسته د سپین ږیري پام شو چې راغلي پولیس یې همداسې په لار کې درولي، خوله یې خبرو ته جوړه کړه او د پولیسو آمر ته یې وویل:

- راځئ حجرې ته.

آمر نورو پولیسو ته وکتل او اشاره یې وکړه:

- هلکانو تاسو اوسئ، زه زر راځم.

تولو په یوه غږ ځواب ورکړ:

- صاحب! سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وژل شوي ځوان پلار مخکې او د پولیسو آمر ورپسې، حجرې ته ننوتل. د دوی په ننوتو سره توتکۍ له کړکۍ نه ووته. سپین ږیري زاړه نیالي پر پټو له دوړو وڅنډله او د پولیسو آمر ته یې وویل:

- راځه، دلته کېنه.

د پولیسو آمر کېناست او تر بڼو لاندې یې د سپین ږیري څېرې ته کتل. سپین ږیری له آمر سره نږدې کېناست او په فکر کې داسې ډوب لاړ ته وا پر دې دنیا یې هېڅ برخه نشته، څو شېبې وروسته د آمر دغه غږ په هوښ کړ:

- کاکا! کېدای شي چې مېلمانه درته را ډېر شي، نو که زه او ته خپل کار خلاص کړو، ښه به وي.

- د څه شي کار؟

- د پېښې په تړاو مې څو پوښتنې درنه کولې.

- ویې کړه.

- د زوی نوم دې څه و؟

- چمن ګل

د پولیسو آمر د یادښت په وړه کتابچه کې چمن ګل ولیکه.

- څه کار یې کاوه؟

- په ښار کې یې یوه وړه ټپرۍ (غورفه) درلوده چې په هغه کې به یې ژاولې، بیسکټ او نور شیان خرڅول او خپلخانه یې ساتله.

- دا پېښه څه وخت رامنځته شوه.

- پرون مازدیګر.

- پوهېږې چې زوی دې چا او ولې یې وواژه؟

- نه پوهېږم چې دا ټکه له کومه راولوېده.

- له چا سره خو به بد نه لرې؟

- نه، تر اوسه مې مېړې هم تر پېښې نه دی لاندې شوی.

- ستا زوی ته خو به کله ګواښ نه و شوی.

سپین ږیری په ځای کې وښورېده او د پولیسو آمر ته یې وویل:

- دا ګواښ یې څه بلا ده؟

- مطلب مې دادی چې چا خو به اخطارونه، نه وي ورکړي؟

- ماته یې څه نه دي ویلي.

- تیلیفون یې ګرځاوه؟

- هو!

- ښه، کېدای شي چې تیلیفون یې ماته راکړې؟

- خو هغه مې د زوی ښنبه ده. تاته یې څنګه درکړم.

- زه غواړم چې مالومات ترې واخلم او بېرته یې درته راوړم.

- سمه ده.

د وژل شوي ځوان سپین ږیری پلار له ځایه پاڅېده او کور ته لاړ.

د پولیسو آمر په خیرنه حجره کې یوازې پاتې شو. د حجرې تیرانو ته یې وکتل. د کلونو کلونو لوګي ور پورې ښنتي وو. د لوګیو نه اوږده جوړ شوي تارونه باد ښورول. بیا یې ټول دیوالونه تر نظر تېر کړل. وروسته یې څو ساړه اسویلي له خولې وویستل. د پېښې په اړه یې فکر کاوه، خو د سپین ږیري ځورونکي حالت یې ذهن ګډوډ کړی و.

د پولیسو آمر (متین) لا په حجره کې په همدې کش مکش کې و چې د پلاستیکي بوټونو ګړپې شو. څو شیبې وروسته سپین ږیری په حجره ورننوت. په خیرنو لاسونو کې یې پر څو تسمو تړلی تیلیفون نیولی و.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيده يې راوړ او ور يې کړ. د پوليسو آمر تيليفون روښانه کړ او له سپين ږيري يې وپوښتل:

- پرون مازديګر يې چاته زنګ وهلی او دادک څوک دی؟

د سپين ږيري زړه راډک شو او په ټيټ غږ يې وويل:

- چې کله يې وويشت، نو ماته يې زنګ وواهه.

پوليس سر وښوراوه او څو شيبې غلی شو. لږ وروسته يې د وژل شوي ځوان پلار ته وکتل او بيا يې د هغه ځای پوښتنه ترې وکړه چې د سپين ږيري زوی په کې وژل شوی و.

سپين ږيری د پوليسو له آمر سره پلی لاړ او هغه ځای يې ور وښود چې د زوی جسد يې ترې راوړی و.

د پوليسو آمر له جيب نه وړه کمره راوويسته. له ځای نه يې انځورونه واخيستل. ټولې نښې يې تر نظر تېرې کړې. هغه کاغذ ته يې پام شو چې په يوه بوټي کې نښتی و. وړاندې ورغی. کاغذ يې راواخيست. په ګډوډ خط ليکلې څو جملې يې داسې ولوستې: " مونږ مجاهدين به هېڅکله هغه څوک ژوندي پرې نږدو چې امريکايانو ته جاسوسي کوي. مرګ په امريکا او د هغې پر جاسوسانو. "

کاغذ يې جيب ته کړ. پوليسو منډې کړې. ټول رنجرو ته وختل. د پوليسو د آمر په مخابره کې غږ شو:

- زويه پېښنه دې وليده؟

- هو صاحب!

- څنګه ده؟

- صاحب! هغه نورو پېښو ته ورته ده.

د مقابل لوري غږ ورک شو.

د کلي په منځ درمند کې بربوکی. له ځان سره پلاستيکي خلطې تاو، راتاو کړې او پر هغو خلکو يې هم دوړې راوړې چې پر پوليسو راټول شوي وو. له دوړو نه چا په شملو خولې پټې کړې او چا سپوږمو ته د څادرونو څنډې ونيوې.

په اسمان کې غونډې، غونډې وريځې ګرځېدې چې د ځمکې پر ځينو برخو يې سيورې خپور کړی و او په ځينو برخو يې بيا لمر د رنګينيو ډکې، پستې د وړانګو ګوتې وهلې.

کله، کله به د کلي په ډنډونو کې چې خلکو به اوبه ترې ښتبلې، د چونګښو د کرکور غږونه واورېدل شول. پوليسو خپل کار پای ته رسولی و، نو ځکه رنجرو تېز حرکت وکړ. د کلي فضا د رنجرو د ټايرونو شغا ګډوډه کړه. د وژل شوي ځوان پلار په دوړو کې لږه شيبه له شا پسې وکتل. له هغه وروسته د کور پر لوري روان شو او کليوالو هم په سپين ږيري پسې په زنګېدلو قدمونو حرکت وکړ.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ټک، ټک سره د دفتر دروازه نیمه پرانیستل شوه، خو بېرته یې بند کړه. د پولیسو آمر د راځه غږ وکړ. خدمتګار راننوت. سلام یې واچوه او ورو یې وویل:

- صاحب! چای غواړئ؟

- هو، یوه پیاله راوړه.

- سمه ده.

څو شیبې وروسته خدمتګار د چایو پیاله له یوه چاکلېټ سره پر مېز ورته کېښوده. د متین څېرې ته یې د سترګو په کونجونو کې وکتل. بیا له کوټې ووت او دروازه یې په ځان پسې بند کړه. په دفتر کې خاموشي شوه. د پولیسو آمر د تر سره شوو پېښو په اړه فکر کاوه. سر یې سم نه خلاصېده چې دا کار چا او د څه لپاره یې کړی دی. په اوږده فکر کې ډوب

و. بالاخره یې سر وخوځاوه او له ځان سره یې وویل: " داسې شواهد هېڅ نه پیدا کېږي چې وژل شوي ځوانان دې د امریکایانو جاسوسان ثابت کړي. بیا یې له ځان سره زیاته کړه:

- خامخا ددې پېښو تر شا څه پټ دي.

د پولیسو د آمر زمزمې کرار شو. چوپتیا حاکمه شوه، خو دا ځل د کوټې چوپتیا د دیوالي ساعت ټلۍ ماته کړه. د سهار نهه بجې شوې. آمر سترګې ومونبلې. چاکلېټ یې خولې ته واچوه. چای یخ شوی و، نو ځکه یې غټ غړپ تر ستوني تېر کړ. د مېز پر سر ایښی تیلیفون وشرنګېده. د چای پیاله یې کېښوده. غوږۍ یې پورته کړه:

- صاحب! امر وکړئ.

- زویه! یو ځل زما دفتر ته راشه.

- سمه ده.

د پولیسو آمر له چوکۍ نه پاڅېده. هینداري ته ودرېده. کولا یې پر سر سمه کړه. خپلې څېرې ته یې وکتل او له غرورو نه په ډکو قدمونو د دفتر له دروازې ووت. څو شیبې وروسته یې د یوه بل دفتر دروازه ټک، ټک کړه. د ورتګ اجازه ورته وشوه. ورغی، له سلام سره یو ځای یې پر چوکۍ ناست سړي ته پښنه ووهله.

پر چوکۍ ناست سړي چې سرې پټې یې پر دېرېشۍ لګېدلي وې، د پولیسو ځوان آمر ته د کېناستو اشاره وکړه او هغه هم د مېز تر څنګ پر چوکۍ کېناست.

چا چې سرې پټې لګولې وې، دا سړی جنرال و. ږیره او سر یې سپین وو، خو ږیره یې پاکه خرېیله او پر تندي یې څو تاره سپین ویښتان پاتې وو. که څه هم جنرال سپین ږیری و، خو په څېره کې یې رونق او دبدبه لا

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې وه. له هېواد سره يې زياته مينه لرله. په زړه کې يې رحم و او ځوانانو ته به يې له وطن سره د مينې کولو روحيه ورکوله. د پوليسو آمر هم هغه څوک و چې جنرال يې سمه روزنه غوښته.

جنرال ځوان آمر ته وکتل. آمر لکه وارخطا چې وي، لاړې يې تېرې کړې. ځان يې سم کړ. جنرال خبرو ته خوله جوړه کړه او په خوږه لهجه يې ترې وپوښتل:

- متينه زويه! د وژل شوي کس په اړه دې څه پيدا کړل؟

- صاحب! د ځوان وژل کېدل هغه نورو پېښو ته ورته دي.

- هاهاهاها (ترخه خندا) دا هم د امريکايانو جاسوس و؟

- صاحب! په ليک کې يې همدا ورسره ليکلي و، خو امريکايان وايي چې له موږ سره په دې نوم څوک نشته او بل هېڅ داسې شواهد پيدا نه شول چې وژل شوی ځوان جاسوس ثابت کړي.

جنرال له خپلې چوکۍ پاڅېده. لاندې شونډه يې تر پاسنۍ شونډې لاندې کړه. يوه شيبه يې د دفتر له کړکۍ د باندې وکتل. له هغه وروسته يې متين ته مخ کړ او ويې ويل:

- ددې پېښو تر شا ډېر څه پټ دي. دا بايد روښانه کړو چې دا ځوانان ولې او د کوم هدف لپاره په مرموز ډول ووژل شول، خو... د خو له کلمې ويلو سره جنرال يوه شيبه غلی شو. بېرته يې خبره پيل کړه:

- متينه زه غواړم، دغه قضيه ته وځېږې.

- صاحب! ستاسو چې څنګه خوښه وي.

- ددې قضيې څېړنه پيل کړه. که په کوم ځای کې درته ستونزه جوړېده، نو زه درسره مرسته کوم.

- سمه ده.

جنرال يوه شيبه د متين په څېره کې سترګې وګنډلې. دواړه چوپ وو. لږ وروسته جنرال د خبرو لپاره غاړه تازه کړه:

- زويه! ته پوهېږې چې په دنيا کې کوم انسانان پياوړي دي او څوک پرمختګ کولی شي؟

- صاحب! تاسو ښه پوهېږئ.

- متين جانه هغه څوک ډېر پر مختللي دي چې په ژوند کې ښه هدف انتخاب کړي او بيا هغه ته د رسېدو لپاره قوي هوډ، پوره حوصله او زغم ولري.

متين پوه شو چې جنرال له ما نه څه غواړي، نو ځکه يې ورته وويل:

- صاحب! زه چې کوم هدف راته ټاکم، نو هغه ته د رسېدو لپاره به ډېرې سختۍ او کړاوونه وزغمم، خو ځان به ور رسوم.

د جنرال له شونډو سره سپين برېتونه هم وښوربېدل او په خندا يې وويل:

- له قوي هوډ او زغم سره چالاکي، هوښياري، هنر او پوهه هم شرط دي. يو پوليس خو بايد په دې کې له نورو ډېر مخکې وي.

متين چې نوي پوهه او نوي تجربې تر لاسه کولې، نو د جنرال خبرو ډېر خوند ورکړ او د هغه هره خبره يې ښه په خوند اورېده.

جنرال بېرته په خپله چوکۍ کېناست، له لږ فکر کولو وروسته يې ژوره ساه واخيسته. غاړې ته نږدې ټنۍ يې پرانيسته. بيا يې متين ته وکتل او ويې ويل:

- د وژل شوي ځوان د مالوماتو دوسيه؟

- صاحب! داده، ها درواخله.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنرال عينکې پر سترګو کړې. په يوه لاس يې د دوسيې پاڼې واړولې. د مالوماتو لوستل يې پيل کړل. څو پاڼې چې يې ولوستې، نو عينکې يې د پوزې پر سر کېښودې. متين ته يې وکتل او بيا يې زياته کړه:

- ده ته هم په همغه شمېره زنګ وهل شوی چې په اخر کې ۲۲۰ ده؟

- صاحب! ځوان ته له وژل کېدو لږ مخکې له هغې شمېرې نه پنځه ځلې زنګ راغلی...

جنرال د متين خبره پرې کړه:

- پر وژل شوي ځوان چې کوم ليک اچول شوی و، له نورو هغو سره يې توپير شته؟

- نه، دا هم هغه نورو ته ورته دی لکه يوه سړي چې ليکلی وي.

جنرال د تندي پر څو سپينو وېښتانو لاس تېر کړ. د دفتر چت ته يې وکتل. حيران ښکارېده، خو له متين نه يې د خپلې حيرانۍ پټولو هڅه کوله. په دفتر کې چوپتيا خوره شوه. کله، کله به د کړکۍ نه راغلي باد د مېز پر سر کاغذونه ښورول او چوپتيا به يې ماته کړه. کله، کله به د کړکۍ پله له ديوال سره ولګېده، خو له اوږدې انساني چوپتيا وروسته جنرال غاړه تازه کړه او په ټيټ اواز يې وويل:

- متينه! څه فکر کوې چې د شوو پېښو تر شا د طالبانو لاس دی؟

- صاحب! موږ چې په عملياتو کې هر څومره کسان د وسله والو طالبانو په نوم نيولي، نو اکثره يې د طالب په جامه کې بل څوک وي او نور هدفونه لري.

- نور انتظار په کار نه دی، ځکه کېدای شي دا ډول پېښې نورې هم وشي او ځوانان يې قرباني شي.

- زه به خپل کار پيل کړم.

جنرال له خپلې چوکۍ پورته شو. متين يې په غېږ کې ونيو. پر دواړه مخه يې ښکل کړ او ورته ويې ويل:

زويه! دغه جنګ ځپلی هېواد درته په تمه دی. ولس له تانه غواړي چې له شره خلاص شي. پلرونه او ميندې تاته هيله لري، تر څو يې اولادونه په وينو کې ونه لمبېږي. د هېواد هره دره، دښته، غر او نور درنه د امن او سولې راوستل غواړي.

- صاحب! زه به هم په پوره ايمانداری له خپلو خلکو، د هېواد له هرې درې، دښتې، غر او هرې لوېشتې نه دفاع کوم.

متين خپل آمر ته سلام وکړ او ترې روان شو، خو تر دروازې چې رسېده، نو جنرال پسې غږ کړ:

- يوه شيبه.

متين ودرېده. جنرال ورغی. د دېرشی له جيب نه يې يوه اله ورکړه او ورته ويې ويل:

- که په کوم ځای کې له خطر سره مخامخ کېدې، نو ددې الې په سر کې دغه وړه تکمه کېکاږه. کله چې دا شين غمی روښانه شي ستا غږ موږ ته رسيږي. که چېرې دې دا تکمه زياته کېکاږله، نو شين غمی سور کېږي او کله چې سور شو، نو ته چې په هر ځای کې يې هغه ځای موږ پيدا کولی شو.

متين له جنرال نه اله واخيسته. مننه يې ترې وکړه او له دفتر نه ووت.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین د لاسونو ګوتې په یوه او بله کې سره تېرې ببرې کړې. زور یې ورکړ او ټکونه یې ترې وویستل. وروسته یې له جیب نه مبایل رواخیست. د نظامي ځارنوال شمېره یې په کې رواړوله. پر اوکې یې غټه ګوته ټینګه کړه. تر اخره پورې زنګ تېر شو، خو پورته یې نه کړ. متین تیلیفون کېښود. په لاس تړلي ساعت ته یې وکتل. ستن یې پر څه کم یوولسو ولاړه وه، خو سانیه ګر تاوېده. لږ صبر یې وکړ. نظامي ځارنوال پسې ورک شو. بیا یې تیلیفون واخیست. زنګ یې وواهه. څو ځلې چې ورغلې، نو د ځارنوال غږ واورېدل شو او په ستړي اواز یې وویل:

- بلې!

- صاحب! سلام.

- وعلیکم وسلام.

- څنګه داسې ستړی یې؟

- دلته له یوه رذیل نه اقرار اخلم. امر وکړه!

- ځارنوال صاحب هیله کوم! یوه شمېره درته لېږم که یې خاوند او هغه مکالمې راته راپیدا کړې چې د وژل شوو کسانو سره غږېدلې دي.

- سمه ده، خو مکتوبي یې راولېږه.

- صاحب! مننه کوم.

- الله دې مل شه.

متین هغه شمېره چې په اخرې کې ۲۲۰ وه، د وژل شوو کسانو له هغو شمېرو سره چې اړیکې یې ورسره نیولې وې؛ مکتوبي نظامي ځارنوال ته وسپارله، تر څو د شمېرې خاوند او د هغوی هغه مکالمې پیدا کړې چې له وژل شوو کسانو سره غږېدلې دي.

متین ذهني ستړیا احساسوله. زړ، زړ یې دیوالي ساعت ته کتل، څکه غوښتل یې چې مازدیګر شي او د خپل کلي پر لور وخوځېږي.

ورځ تېره شوه. مازدیګر شو. متین د خپل کار له دفتر نه راووت. سپینې جامې یې پر تن وې او د خپل کور پر لوري روان شو. پر لار یې هڅه کوله، تر څو له شاوخوا شنو ونو، بوټو، د مرغانو له ښایسته اوازونو، د اوبو له زړه وړونکي شور او نورې طبیعي منظرې نه خوند واخلي، خو فکر یې ګډوډ و او له هېڅ شي یې مزه نه شوه اخیستلی.

له څه مزل کولو وروسته متین کور ته ورسېده. لمر خپلې زرینې وزرې ورټولې کړې او له غرونو واوښت. د ماښام خړه خوره شوه. په تیاره کې د ماښام ځلکلکو د وزرونو رپرپې واورېدل شو. سپوږمۍ د ځمکې مخ رڼا کړ، خو لږه موده وروسته غرونه، غرونه وریځې د اسمان پر مخ راښکاره شوې. د سپوږمۍ تر مخ په منډو تېرېدې، خو داسې ښکارېده لکه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ چې له وریځو نه منډې وهي. کله به یې سپوږمۍ پټه کړه او کله به ترې ښکاره شوه. د کایناتو پاچا د طبیعت ډېره ښایسته منظره جوړه کړې وه او هر څه یې په حرکت راوستلي وو.

کله چې وریځو د اسمان مخ پر خپلو سپینو او پومبیي وزرونو پټ کړ، نو د متین د ګاونډیانو غږونه هم واورېدل شول. هلۍ زر، زر لوښي ټول کړئ چې باران راغی، هلۍ، هلۍ.... د متین مور هم پاڅېده. له انګړ نه یې لوښي برنډې ته وړل. متین هم له ځایه پورته شو، تر څو له مور سره مرسته وکړي، خو مور یې پرې نښود او ورته ویې ویل:

- زویه! ته لاس مه ور وړه، ځکه ټوله ورځ ستړی یې.

- ادې! ته یې ماته پرېږده چې زه یې درسره یوسم. نه یم ستړی.

مور یې له ځان سره وخندل او متین په حیرانۍ ترې وپوښتل:

- ولې دې وخندل؟

- زویه چې کله ستا ناوي راشي، نو هم به زه له کاره خلاصه شم او هم به ته راته هوسا شې.

که څه هم د متین پر زړه د مور خبره خوږه ولږېده، خو رنګ یې د هغې پر وړاندې له شرمه تک سور شو او بې له دې چې څه ووایي، برنډې ته لاړ.

وریځې کرارې، کرارې له سپین نه په تور رنګ بدلېدې. له یوې شیبې نه بلې ته د تالندې غږ ویروونکی کېده. د باران غټو، غټو څاڅکو د کوټو پر بامونو ګرب ګروب جوړ کړ. شیبه وروسته باران په شرکنده وربدل پیل کړل. په دې تېز باران کې د متین دوی دروازه وټکېده. مور یې د خیر غږ وکړ او ور روانه شوه، خو متین راوګرځوله:

- ته صبر ادې! زه ورځم.

متین دروازې ته ورغی. توپانچې ته یې لاس کړ چې هسې نه کوم خطرناک څوک وي. بیا یې ترې وپوښتل:

- څوک یې؟

- زه یم.

- ته څوک یې؟

- په لار کې راباندې ناوخته شو. اوس باران ایسار کړی یم.

متین غږ وپېژانده چې د هلک دی. دروازه یې پرانیسته. هلک یې ولید. تر جړو وېښتانو یې اوبه څڅېدې. باران لوند خیشت کړی و. متین ورته د راننوتو وویل. هلک چې شاوخوا لس کلن و، کور ته ننوت.

متین دروازه زنځیر کړه. اړم یې پسې واچوه. شا ته یې وکتل. هلک همداسې باران ته ولاړ و، نو ورته ویې ویل:

- ته ولې ولاړ یې؟ در څه کنه.

هلک که څه هم وړوکی و، خو کورنۍ تربیه یې ښه وه. په ټیټ غږ یې زیاته کړه.

- ته مخکې شه.

متین هلک ته وکتل. زړه یې پرې وسوزېده. تر لاس یې ونیو. برنډې ته یې بوت. مور ته یې غږ کړ: ادې وچ کالي ورته راوړه. د متین مور هلک ته وچ کالي رواخیستل. هلک ورته وویل:

- خپل کالي مې وچېږي.

د متین مور یې پر سر لاس تېر کړ:

- زویه دا کالي لږ درنه لوی دي. وایې غونده چې خپل کالي دې وچ شول، نو بدل یې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک کالي واغوستل. له ډوډۍ نه يې څو ګولې وکړې، خو ځان يې موړ نه کړ. د هلک حالت خراب ښکارېده. متين ترې پوښتنه وکړه:

- ناروغ يې؟

- نه

- نو ولې دې ډوډۍ ونه خوړه؟

- موړ يم.

- نوم دې څه دی؟

- باور.

- د کوم کلي يې؟

هلک پوزه کش کړه او د کلي نوم يې ورته وښوده.

متين ورته وويل:

- په هغه کې، خو څو ورځې مخکې د چمن ګل په نوم کس چا وژلی و.

د هلک په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې. د برنډې تيرانو ته يې وکتل او غلی شو.

متين څو شيبې وروسته بيا ور ياده کړه:

- هغه دې پېژانده؟

هلک له يوې ورې سلګۍ سره ځواب ورکړ:

- هغه مې ورور و.

متين د هلک په خبره ټکان وخوړ. ير پوښتنه کولو پښېمان و، خو اوس اوبه له ورخه تېرې وې. د دواړو تر منځ خاموشي شوه. متين له ډېر خپګانه د هلک خبرې ته نه شو کتلی. د باران زور ختلی و او يوازې يو نيم ځاځکی و چې ځای، ځای به يې د څک او پوک غږ واورېدل شو. په انګړ کې د پښو ښکالو راغله. له دې سره د پيالو شرنګ هم واورېدل شو.

د متين مور له نغري نه چای را روان کړی و. متين ځان ته بالښت سم کړ او هلک ته يې وويل:

- دا مې درسره وعده ده چې ستا د ورور قاتلانو ته به سزا ورکوم.

هلک خپل واړه لاسونه سره ومونبل او په حيرانۍ يې له خولې ووتل:

- څه؟

- زه پوليس يم.

- هغه بله ورځ چې زموږ کور ته راغلی وې؟

- هو! همغه يم.

هلک غلی شو او نور يې څه ونه ويل.

متين له ځايه پاڅېده. کوټې ته لاړ. څو شيبې وروسته بېرته راغی. هلک ته يې هغه په تسمو تړلی تيليفون ورکړ چې د وژل شوي ځوان له پلار نه يې اخيستی و. هلک تيليفون واخيست. په لاس کې يې څو ځلې ايخوا دېخوا کړ. په زير، زير يې ورته وکتل او بيا يې په واړه غږ زياته کړه:

- دا خو زما د ورور تيليفون دی.

- هو! دا ستا د ورور دی. دا درسره يوسه او ستا پلار ته يې ورکړه.

هلک تيليفون جيب ته کړ او غلی شو.

چای وخوړل شو. د خوب وخت و. ټول څملاستل. پر سيمه د شپې بړستن او چوپتيا دواړه خواره وو، خو متين ته خوب نه ورته، ځکه د هلک اوښکې، د وژل شوي ځوان د پلار سخت حالت او د دوی ټوله کورنۍ يې سترګو، سترګو ته کېدله.

متين د دوی ساتنه پر ځان فرض بلله. دا يې مسووليت بللی و چې ظالمان پيدا او قانون ته يې وسپاري، خو دا کار هم اسان نه و. د سپيو

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غپا د متین د فکر لړۍ وشلوله. د شپې چوپتیا یې ماته کړه. متین پر اړخ شو. پر ځان یې ایت الکرسي چوف کړه، تر څو خوب ورشي. سترګې یې پټې کړې، خو خوب ترې الوتی و.

متین په همدې فکر کې دومره ډوب لاړ چې د ماشومتوب وختونه یې یو، یو سترګو ته ودرېدل. خپل د ماشومتوب ملګری ببری وریاد شو. هغه اوس په خوارۍ او غریبۍ پسې سعودي عربستان ته تللی دی. ببري به متین تر نیمو شپو کېښنولی و او له هرې خبرې سره به یې لنډۍ ورته ویلې، نو له دې امله متین د لنډیو د ګوډي نوم پرې ایښی و. خو وروسته یې دی هم داسې پرې اموخته کړ چې ببري به لنډۍ ورته ونه ویلې، نو ورځ به نه پرې تېرېده.

هغه هم ور په یاد شو چې د کلي خلکو به د متین او ببري ډله د کوڅو لنډغر بلل. ببري ته د کلي نجونو (لویشتیناک) ویل، ځکه پر ځوانۍ ټیټ، تور غنمرنګ، خو ډېر شوخ او له نخرو ډک انسان و.

که له یوې خوا د کلي نجونو هغه ته لویشتیناک ویل، خو له بلې خوا بیا د کلي نجونو په ودونو کې د ببري هغه لنډۍ ویلې چې اکثره وخت به ده په حجرو، بنډارونو او مېلو کې له منګي سره یو ځای د انډیوالانو د خوشالۍ لپاره زمزمه کولې.

ببري پر ټولو کلیوالو تېر نظر کاوه. په هر چا پورې خندا خو دده عادت و. په کلي کې به چې د کومې سپین سرې ښځې چرګه ورکه شوه، نو بې له پوښتنې به سیده د ببري کور ته تله. اکثره وخت به یې خپل څاروي د ځرولو پر مهال د نورو فصلونو ته ور پرېښودل چې څو ځله د کلي خلکو

ناغه هم ترې واخیسته. خو له دې ټولو سره، سره بیا هم د کلي خلکو د کلي مالګه باله او ویل به یې: ببری چې په دې کلي کې نه وي، نو دا کلی په هغه ورځ وران بولئ.

متین بیا د ببري په پرتله غلی، کمې خبرې کوونکی و. له دې امله په کلي کې پر مړ شیطان مشهور و. کلیوالو به ویل: ببری چې هر څومره شوخي کوي، نو دا لارې متین ورته ښایي، خو متین به د تل په څېر غلی و او هیڅ به یې نه ویل.

په مکتب کې د ببري یوازې نوم و، خو متین به همېشه حاضر و او درسونه به یې ویل. کله چې متین له دولسم صنف نه فارغ شو، نو له ډېرې غریبۍ نه مجور شو چې پولیسو ته ورشي او ببری ملګری یې سعودي عربستان ته په مزدورۍ کولو پسې لاړ.

هغه وخت چې متین پولیسو ته ورغی. د کلي خلکو په ډېر بد نظر ورته کتل، ځکه کلیوال په دې عقیده وو چې که هر څوک ملي پولیسو او یا ملي اردو ته ځي، نو دوی په خپل کور کې ځای نه لري. غله وي. پر نشو روږدي وي او دې ته ورته نورې ډېرې نیمګړتیاوې لري. که څه هم په پولیسو کې دا ستونزې موجودې وې، خو ډېر یې له هېواد سره د مینې په خاطر ورغلي وو. څوک غریبۍ پسې اخیستي وو او چا نور مجبوریتونه درلودل.

متین همداسې ویښ په کټ کې پروت و. ساعت ته یې وکتل. شپه تېره وه. سهار نږدې و، خو لا هم متین له فکر کولو نه، نه و خلاص. بالاخره نور ستړی شو. له کټه پاڅېده. انګړ ته کوز شو. سپوږمۍ ته یې وکتل. ښایسته وه. د کلي زاړه دیوالونه، پخوانۍ ماڼۍ او دنګ، دنګ چینارونه د سپوږمۍ په رڼا کې ښکلي ښکارېدل. کله، کله به نري باد د رامبېل

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چامبېلو بویونه د متین تر سپوږمو راورسول. د سپوږمۍ په رڼا کې دغه ښکلي منظره او د شپې خاموشه خاموشي په زړه پورې وه.

متین لا د کایناتو په ښایست کې ډوب و چې ملا لاوډسپیکر ته پوکی ور وکړ او د سهار په اذان یې د شپې لمن ور ټوله کړه.

کله چې لږ رڼا ولګېده، نو متین کوزه واخیسته. اودس یې تازه کړ او له هغه وروسته پر لمانځه ودرېده. کله چې یې لمونځ وکړ، نو هلک یې له خوبه راپاڅاوه. ترې ویې پوښتل چې لمونځ دې نیولی؟ هغه له خوب نه ډکې سترګې وموښلې او ویې ویل: هو. متین کوزه ورکړه: ها، واخله، لمونځ وکړه.

له لمانځه وروسته یې مور چای راوړ. دواړو چای وڅښه. له چای څښلو وروسته هلک خپل کلي ته روان شو او متین د خپل دفتر پر لور.

د ورځې دوه بجې وې چې پر مېز ایښی تیلیفون وشرنګېده. متین د تیلیفون ښیښې ته وکتل. شمېره د نظامي څارنوال وه. غاړه یې تازه کړه او د اوکې پر تڼۍ یې ګوته ټینګه کړه:

- صاحب! سلام.
- وعلیکم وسلام.
- له مخابراتو او ټکنالوژۍ وزارت نه د شمېرې په اړه د مالوماتو کڅوړه راغلې ده.
- څارنوال صاحب! ډېره مننه کوم.
- د منني وړ نه ده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځارنوال تیلیفون کته کړ. متین له پاڅېدو سره سم د مېز له سر نه کولا واخیسته او پر سر یې کړه. د دفتر له دروازې ووت. ساتونکی هم پسې روان شو. متین د مخابرې تنې د لاس په غټه ګوته ونیوه. خپلو کسانو ته یې امر وکړ، تر څو د ټک لپاره تیار شي.

متین چې رنجر ته رسېده، نو پولیس تیار په رنجرو کې سپاره وو. متین د رنجر په مخ سیټ کې کېناست او ټولو په یو وار حرکت وکړ. له لږ مزل وروسته د نظامي ځارنوال دفتر ته ورسېدل. متین ورغی. ساتونکی په دروازه کې و. ویې ویل:

- له ځارنوال صاحب سره څوک شته؟

- یوه شیبه صبر.

ساتونکي د دفتر دروازه ټک، ټک کړه. بیا ورننوت:

- صاحب متین راغلی.

- راویې لېږه.

متین ځارنوال ته ورغی. ستړي مه شي یې سره وکړه. ځارنوال د چای ست وکړ، خو متین ورته وویل: له کاره دې نه باسم. ځارنوال د مالوماتو کڅوړه ورکړه او متین ترې رخصت شو.

کله چې متین په خپل دفتر کې د مالوماتو کڅوړه خلاصه کړه، نو د تذکرې له کافي نه نیولې د شمېرې د ثبت تر پاڼو پورې ټول اسناد موجود وو. هغه شمېره چې په اخر کې ۲۲۰ وه، له هغو شمېرو سره ټولې نیولې اړیکې او کړې خبرې اترې یې په یوه سي ډي کې اچولې وې.

متین ټول مالومات وکتل. وروسته یې سي ډي لپټاپ کمپیوټر ته واچوله. پر اډیو فایل یې کلیک وکړ او تیلیفوني مکالمې یا خبرې اترې داسې پیل شوې وې:

لومړی له هغې شمېرې نه چې په اخر کې ۲۲۰ ده، بلې ته زنګ کېږي. څو تلې ورځي او بیا اوکې کېږي:

- څه وایې؟

- چېرته یې؟

لومړنی کس ځای ورته ښایي، خو په اخر کې د ۲۲۰ مې شمېرې خاوند زیاتوي:

- زما کار دې څنګه کړ؟

- دا زه نه شم کولی.

- ګوره غریب سړی یې ډېرې پیسې به وګټې.

- زه دا ډول مرداري پیسې نه غواړم.

- ښایسته ځواني لرې نور دې خوښه.

کله چې د ۲۲۰ شمېرې خاوند وروستۍ جمله تکرار کړي، نو په دې وخت کې تیلیفون پرې شي. متین هغه خبرې اترې هم واورېدې چې له چمن ګل سره دده له وژل کېدو وړاندې شوې وې، او دا هم له نورو هغو سره ورته وې.

د پولیسو امر دومره پوه شو چې د ۲۲۰ شمېرې کس، ځوان ته په اول کې د پیسو وړاندیز کوي او په وروستۍ جمله کې ګواښي. نور کار ستونزمن و، ځکه په تیلیفوني خبرو کې هم مالومه نه وه چې د ۲۲۰ شمېرې خاوند له مقابل لوري نه څه غواړي؟ یوازې دومره پوه شو چې دا کومه ډله ده او کېدای شي د خاصو هدفونو لپاره کار کوي.

متین د هغه کس د تذکرې کاپي را واخیسته چې ۲۲۰ شمېره پرې ثبت شوې وه. پر دیوال ځړول شوي نقشې ته ورپاڅېده. ټوله یې تر نظر تېره کړه. په تذکره کې لیکل شوي ولسوالي او کلی یې په کې پیدا کړل. سره

https://www.mandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

كرښه يې ترې تاو كړه. له هغه وروسته يې د ولسوالۍ امنيه قوماندان ته خبر وركړ تر څو دده تر ور سېدو پورې كلى محاصره كړي.

د پوليسو آمر له دفتر نه قهرېدلى ووت. د بوټانو دروند غږ يې په دهلېز كې انګازې جوړې كړې. شا ته يې دده خاص ساتونكى و. رنجرو ته ورسېدل. دده تر امر لاندې پوليس تيار وو. متين رنجر ته وخوت. مخابره كې امر وشو: حركت وكړئ. ټولو رنجرو په يو وار داسې حركت وكړ ته وا ټايرونه يې ځمكه څيري.

له لږ مزل وروسته متين له خپلو كسانو سره يو ځاى محاصره شوي سيمې ته ورسېده. د ولسوالۍ پوليسو له كلي نه څوک د باندې نه پرېښودل. كليوال بامونو ته ختلي وو. ټول حيران وو. نه پوهېدل چې څه پېښه ده. متين له خپلو كسانو سره د تذكرې د خاوند كور مخې ته ودرېده. په رنجر كې له نصب شوي لاوډسپيكر نه غږ وشو:

- تور سرى دې يوې خوا ته شي. مونږ تلاشي كوو.

د كور له ننه ځواب وركړل شو:

- په كور مه راننوځئ. دادى درغلم.

څو شيبې وروسته له كور نه سړى راووت. د متين مخې ته ورېده او ورته ويې ويل:

- څوک مو په كار دي؟

متين يې څېره تر نظر تېره كړه. په خپله د تذكرې خاوند و. ځواب يې وركړ:

- ته مې په كار يې.

د پوليسو آمر خپلو كسانو ته مخ ور واړوه. د سړي د نيولو اشاره يې وركړه. پوليسو د سترګو په رپ كې د سړي لاسونه تاو كړل او ولچک يې ور واچول. سړي نارې كړې:

- ولې مې نيسئ. څه ګناه مې كړې ده؟

بل پوليس پرې راغږ كړ:

- وه هلكه خوله يې ور بنده كړه.

تر څنګ ولاړ پوليس يې په خوله يو دروند سوک وركړ. د نيول شوي كس سر وګرځېده. لاړې يې تو كړې. وينې ورسره ګډې وې. په سترګو كې يې اوښكې وليدل شوې او له يوه سوک سره يې چيغې وهل بس كړل. نيول شوى سړى يې لاس تړلى رنجر ته روان كړ. د كلي ماشومانو منډې كړې. سره خواره واره شول. څو شيبې وروسته سيمه له كلابندۍ نه خلاصه شوه. كليوال سره راټول شول. له دوى نه يوه يې پوښتنه وكړه:

- دا خواركى يې ولې ونيوه؟

هغه بل يې له اورته (وريت) جوار نه څو دانې خولې ته واچولې او ځواب يې وركړ:

- د بمبرو په خاله كې به يې لاس وهلى وي.

د دريم هم صبر ونه شو. خبرو ته يې خوله جوړه كړه. غږ يې نرى و او ويې ويل:

- دا سړى ماته ددې ولا نه ښكاري.

څو نورو يې هم تبصرې وكړې. له هغه وروسته هر يو په خپل كار پسې روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه دومره تياره وه چې د لاس ګوتې نه ښکارېدې. له باندې نه هم د څه شي اواز نه راتلو. د تذکرې خاوند هڅه کوله، تر څو پوه شي چې دا شپه ده او که ورځ؟ خو نه پوهېده. پر ځمکه پروت و. يوې او بلې خوا ته وښويېده چې که چېرې يې په کوټه کې پر څه شي پښې ولګيږي، خو نه نيالي په کې وه، نه فرش او نه هم نور شيان. له اوږده ځنډ وروسته د کوټې اوسپنيزه دروازه بېرته شوه. کوټې ته له رڼا سره سم د پوليسو آمر راننوت. دوهم کس له شا نه چوکۍ پسې راخيستې وه. متين پر چوکۍ کېناست. سړي ته يې يوه شيبه وکتل. له غصې نه يې د سترګو رنګ بدل ښکارېده. د تذکرې خاوند يې هم په ليدو وډار شو. لاړې يې تر ستوني تېرې کړې. رنګ يې تښتېدلی و. ان تر دې چې له ويرې يې د ترلو پښو ګوتې هم رپېدې. متين ورته وويل:

- که مې پوښتنو ته سم ځواب راکړې، کېدای شي چې رحم درباندې وشي.

- زه په خپله ګناه نه پوهېږم.

- يوازې زما پوښتنو ته ځواب راکړه.

سړی غلی شو. متين پوښتنه وکړه:

- څه نومېږې؟

- امين جان.

- د پلار نوم ؟

- شريف ګل

سړي خپله ولسوالي او کلی ور وښودل. متين له تذکرې سره دده ځوابونه وکتل، يو يې هم غلط نه و، نو بله پوښتنه يې ترې وکړه:

- په اخر کې چې ۲۲۰ ده، هغه شمېره ستا ده؟

- د څه شي شمېره؟

- د تيليفون نمبر درته يادوم.

سړی په ځای کې وښورېده. سر يې ديوال ته تکيه کړ او ځواب يې ورکړ:

- دا نمبر زما نه دی.

متين له چوکۍ نه پاڅېده. په کوټه کې يې قدم وهل پيل کړل. سړي په رډو، رډو ورته کتل. د پوليسو آمر ژوره ساه واخيسته او د تذکرې خاوند ته يې وويل:

- ياده شمېره اووه کاله وړاندې ستا په نوم ثبت ده. ستا د تذکرې کاپي، د ثبت پاڼې او ټول اسناد له موږ سره شته، نو بيا څنګه ستا نه ده؟

- خو له هغې راهيسې ما ډېر نمبرونه بدل کړي دي.

په کوټه کې يو ځل بيا چوپتيا خوره شوه، خو د ساه اخيستلو سمسومی اورېدل کېده. متين د امين جان پر ځواب فکر کاوه. بېرته راغی. د لاس ترلي امين جان مخې ته چې پر ځمکه پروت و؛ کېناست او ترې ويې وپوښتل:

- ته وايې چې ما ډېرې شمېرې بدلې کړي دي. تا به بدلې کړي شمېرې چا ته نه وي ورکړي ؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امين جان څو شيبې غلی شو. فکر يې وکړ او وروسته يې په حيرانتيا ځواب ورکړ:

- اوس راياده شوه.
- څنګه ؟
- هغه شمېره چې په اخر کې ٦٦٠ ده، ما جبار ته ورکړې وه.

متين له چوکۍ نه سپک پورته شو. په داسې حال کې چې قدم يې واهه، سترګې يې په امين جان کې نيولې وې او بيا يې پوښتنه وکړه:

- جبار څوک دی؟
- پخواني انډيوال مې دی، خو دا درې کاله کېږي چې نه مې دی ليدلی.
- چېرې اوسېږي؟
- په (سره کوښې) کې. (سور کوښې د خوست ولايت په تنګي ځدرانو کې يوه سيمه ده).
- همغه سور کوښې چې له شمالي وزيرستان سره پر پوله پروت دی؟
- هو.
- اوس هلته ورتللی شې؟

امين جان پوزه کش کړه او ويې ويل:

- نه
- ولې نه شې تللی؟
- ځکه چې اوس د سره کوښې د ژېغونځيو په ځنګلونو کې ټول طالبان دي.
- په تيليفون خبرې ورسره کوې؟
- مخکې مې خبرې ورسره کولې، خو اوس يې نمبر اکثره وخت بند وي.
- هغه ستا انډيوال دی. که يې راوغواړې درته راځي؟

- مخکې راته، خو اوس نه پوهېږم.

د پوليسو آمر (متين) ورمېږ کوږ او راکوږ کړ. ټکونه يې ترې وويستل. د لاسونو ګوتې يې سره ور وستې. ځان يې سره کش کړ. يوه شيبه يې د امين جان سترګو ته په زير، زير وکتل، خو دا کتل يې د امين جان لپاره ډېر ويروونکي و. امين جان په ځای کې وښورېده او متين ورته وويل:

- زما خبره ښه په غور واوره. که دې د هغه سړي په نيولو کې راسره مرسته وکړه، نو زه به هم مرسته درسره وکړم او که چېرته دې مرسته ونه کړه، نو تر اخره پورې به په دې تياره کوټه کې تر شکنجو لاندې وې. بچي به د در په در وږي ګرځي او نور ورونه به دې هم ونيول شي. نور ستا خوښه ده چې مرسته کوې او کنه؟

د امين جان ويره څو برابره شوه. ستونی يې وچ شو او زارۍ يې پيل کړې:

- آمر صاحب! د خدای ج لپاره واړه بچي لرم. د ګټې وټې مې هم څوک نشته او...

د پوليسو آمر يې خبرې پرې کړې او په چيغو يې وويل:

- هغه کسان مور، پلار، خور، ښځه، بچي او کور نه لري چې ستاسو ظالمانو لخوا وژل کېږي؟ وواېه! د هغه په نيولو کې مرسته کوې او کنه؟

امين جان د (نه) په ډول سر وښوراوه.

متين دومره په زوره چيغې کړې چې دده له درانه غږ سره امين جان له ډېرې ويرې په ځای کې سپک وغورځېده. لړزې واخيست. دواړه غلي شول. يوازې يې يوه او بل ته کتل. لاس تړلی سړی له ويرې نه د سترګو په کونجونو کې د پوليسو آمر څاره، خو متين بيا له ډېرې غصې نه دده په څېره کې سترګې ګنډلې وې. په کوټه کې چوپتيا حاکمه وه. امين جان نه

https://www.mandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېده چې څه به ورسره کېږي، خو ناڅاپه د چوکۍ پښې پر سيمنټو کش شوې. زوږ يې په کوټه کې انګازې جوړې کړې. متين پاڅېده او په زوره يې غږ کړ:

- هلکه څه شوې؟

يو بل پوليس په بيړه دروازه کې ودرېده. غټې غټې سترګې، غټ، غټ اندامونه، پلنې اوږې يې درلودې او متين ته يې وويل:

- صاحب! امر وکړئ.

- ددې سړي عقل سر ته راوله.

- په سترګو صاحب.

لاس تړلي سړي چيغې کړې:

- د خدای ج لپاره آمر صاحب! ما مه وهئ. ما څه نه دي کړي. متين له کوټې نه ووت. د سړي چيغې يې همداسې تر لرې ځايه اورېدې.

په کوټه کې لومړی يو تت ځراغ ولګېده. بيا درانه اوسپنيزه دروازه وتړل شوه. په دروازه پسې د غټ قيد اړولو په کوټه کې انګازې جوړې کړې. امين جان له ويرې په زوره، زوره ساه اخيستله. سختې لړزې نيولی و. ټول بدن يې په خولو کې لوند خيشت و. په همدې حالت کې يې د همغه پوليس پلنو اوږو، غټو، غټو لاسونو او اندامونو تماشه کوله چې د دروازې پر بندولو اخته و. تړلی سړی نه پوهېده چې پر ده به څه قيامت راولي او څه به ورسره کوي.

پوليس دروازه وتړله. مخ يې امين جان ته کړ. پر تشو يې لاسونه ونيول. يوه شيبه يې د امين جان څېره تر نظر تېره کړه. له هغه وروسته يې لاندېنۍ شونډه پر پاسنيو غاښونو وچيچله او پسې را روان شو. بندي سړي خبرو ته خوله جوړوله، خو خبرو ته پرېنښودل شو او پر مخ يې درونډ

سوک وخوړ. مخ يې درد وکړ. ورسره جوخت يې په نس کې سخت درد محسوس کړ. دا درد د لتې و. بالاخره يې د بدن پر نورو برخو د پوليس درنو ګزارونو زور واخيست. امين جان نور نه پوهېده چې کوم ځای يې درد کوي او له ډېر درد نه داسې اوښت، لکه مار.

بندي سړی نور د ډېرو وهلو له لاسه بې حاله پروت و. پوليس په ساه کې لوږ و. په پراخ تندي يې خولې راماتې وې. پښه يې د امين جان پر اوږه کېښوده. زور يې ورکړ، خو هغه نه ښورېده. دغه وخت دروازه وټکېده. پوليس ورغی. اوسپنيزه دروازه يې خلاصه کړه. متين ورننوت او پوليس ته يې وويل:

- حالت يې څنګه دی؟

- اوس بې حاله شو.

- چوکۍ ته يې پورته کړه.

- صاحب! سمه ده.

پوليس پرې ورټيټ شو. امين جان يې د ماشوم په څېر رواخيست. پر چوکۍ يې کېناوه. د امين جان سر ځوړند و. خوله يې وينې وه. مخ يې پړسېدلی و. سترګه يې شنه ښکارېده. متين د پوليس پر اوږه لاس کېښود او زياته يې کړه:

- ورشه په يوه لوښي کې اوبه راوړه.

پوليس په چوپه خوله له کوټې ووت. شيبه پس د اوبو له ډک سطل سره راغی او آمر ته يې ورکړ. آمر له امين جان نه څو قدمه شاته شو، تر څو لوند نه شي او د اوبو ډک سطل يې د هغه پر مخ ورخالي کړ. امين جان څو سرې، سرې سلګۍ وکړې. سترګې يې وغړولې، خو سترګو يې سم ليدل

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کول. هر څه ورته خړ بښکارېدل. مخامخ ورته ولاړ متين داسې مالومېده لکه کوم نقاش چې پر ديوال تت انځور رسم کړی وي.

د امين جان ځان سخت درد کاوه. خوله يې وچه وه. اوبه يې وغوښتې.

متين لږ اوبه ور وځښلې او ورته ويې ويل:

- د ۲۲۰ شمېرې خاوند په نيولو کې را سره مرسته کوې؟

امين جان د (هو) په ډول سر وښوراوه. څو شيبې غلی و. بيوازې يې سترګې يوې او بلې خوا ته اړولې. د خبرو کولو هڅه يې وکړه، خو ژبه يې درنه وه. متين ولاړ پوليس ته وکتل او ويې ويل:

- چې حالت يې لږ ښه شي، بيا خبر راکړه.

- په سترګو صاحب!

په دهليز کې د بوټونو دروند غږ واورېدل شو. داسې غږ چې د متين تر دفتر رسېده. متين چې د کار مېز ته ناست و، زر، زر يې د يونوفورم تنۍ وتړلې. ځان يې سره سم کړ. سړی ددې پر ځای چې دروازه وټکوي، په دفتر ورننوت.

کله چې متين هغه وليد، نو جنرال نه، بلکې خدمتګار يې و.

متين د خدمتګار پښو ته وکتل. د پوليسو درانه بوټونه يې پر پښو وو. متين په غصه وويل:

- تا ولې د پوليسو بوټونه پر پښو دي.

خدمتګار ځواب ورکړ:

- صاحب! په امنيه قوماندانۍ کې کار کوم او بل د جنرال صاحب خدمتګار يم.

- څه له دې ځايه ورک شه چې ودې نه ګورم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- صاحب! زه درنه ورک کېږم، خو ته جنرال صاحب غوښتی یې.

خدمتګار له دفتر نه ووت. متین له شا نه برګ، برګ پسي وکتل او له ځان سره یې وویل: دا څه بې ادبه او لوده انسان دی.

متین چي کله د جنرال دفتر ته ورسېده، نو د دروازې تر څنګ خدمتګار مسکی ولاړ و او متین ته یې په خندا وویل:

- ګوره جنرال صاحب ته ونه وایې چي بیا خپه کېږم.

- له مخې مې لرې شه، کنه بیا به دې خوښ شم.

خدمتګار یې خبرې پرې کړې:

ښښنه غواړم. بیا داسې نه کوم. بل که دې لړ ونه خندل، نو له مخې دې نه لرې کېږم.

متین یې په سترګو کې سترګې وګنډلې. تر ډېره یې ورته کتل، خو اخر مسکی شو. خدمتګار ژوره ساه واخیسته او ویې ویل:

- ایله مې زړه کرار شو. بله ورځ در سره ټوکې نه کوم.

متین د جنرال د دفتر دروازه ورو وټکوله. د ننه لخوا جنرال غږ کړ: مهرباني وکړئ!

متین ورننوت. سلام یې وکړ. جنرال د سلام ځواب ورکړ او د کېناستو یې ورته وویل. متین خبرو ته خوله جوړوله، تر څو له جنرال نه وپوښتي چي ولې دې راغوښتی یم، خو جنرال وار ترې مخکې کړ او ویې ویل:

- متین جانه! ته مې ددې لپاره راوغوښتې، تر څو هغه کور درته وښایم چي ستا د اوسېدو لپاره مې درته در کړی.

- صاحب! زه کور لرم، نو دا کور دې د څه لپاره نیولی؟

- دا کار مې، ځکه کړی چي د کلیو ژوند ستا په خبر کسانو ته ښه نه دی.

- خو هغه زما کلی دی. په هغه کې رالوی شوی یم. کلي او کلیوال کله پرېښودی شم.

جنرال پزه کش کړه. پر تندي روانې خولې یې پاکې کړې او زیاته یې کړه:

- هغه ځوک چي د یوه پولیس دنده پر غاړه اخلي، نو دا هر څه باید پر ځان ومني.

- جنرال صاحب!...

جنرال په خپله چوکۍ کې شاته لاړ او د متین خبره یې پر دغه جمله غوڅه کړه:

- له دې وروسته تا او ستا کورنۍ ته خطر دی. باید دا ومنې او ښار ته راکډه شې.

- صاحب! څنګه چي تاسو امر کوئ.

جنرال په ځای کې ودرېده. لاس یې ور اوږد کړ او ورته یې وویل:

- الله ج دې مل شه.

متین د جنرال له دفتر نه راووت. طبعیت یې خته و، ځکه د کلي پرېښودل ورته اسان نه و، خو مجبور و چي داد زهرو غړپ یې تر ستوني تېر کړی وای.

متین خپل دفتر ته راغی او د جنرال پر هغه خبره یې فکر کاوه چي ویل یې: " تا او ستا کورنۍ ته خطر دی. " په دفتر کې نور چوپتیا خوره وه، خو یوازې د هغې چوکۍ غچغچې اورېدل کېده چي متین په کې ښوربده.

متین تر ډېره فکر وکړ او له اوږده فکره وروسته دې پایلې ته ورسېده چي کېدای شي جنرال له هغه څه نه خبر وي چي دی پرې نه پوهېږي، نو ځکه یې تیلیفون رواخیست او کور ته یې زنګ وواهه. مور یې په تاخچه کې ایښي تیلیفون ته ورغله. لاس یې ور اوږد کړ هغه یې رواخیست. د

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيکري (پړوني) په پيڅکه يې له دوړو پاک کړ. د اوکې کولو لپاره يې هغه تنې په غټه ګوته کېکارله چې متين ورته ور ښودلي وه. بيا يې تيليفون غوږ ته ونيوه او د زوى غږ يې واورېده:

- ادې سلام!
- واليکم سلام (وعليکم سلام) زويه! څنګه يې؟
- ښه يم. ته څنګه يې؟
- شکر دى ښه يم.
- ادې يوه خبره مې کوله.
- وايه زويه، څه شوي ؟
- نور څه نشته. يوازې مې غوښتل چې د کور سامان سره ټول کړې.
- سامان ولې ټولوې؟
- ماته امر شوى چې له کلي نه بايد ښار ته کډه شې. ويل يې چې زموږ کورنۍ ته خطر دى.

د متين مور ددې خبرې په اورېدو څو شيبې غلې وه، خو اخر يې خپل زوى ته وويل:

- زويه! زه يوازې د الله ج نه ستا د سر خير غواړم. هر څنګه چې ستا خوښه وي.

متين د مور پر دغه خبره خوښ شو، ځکه ده فکر کړى و چې مور به يې دا خبره ورسره ونه مني. دوه ورځې وروسته متين هغه کلى چې ماشومتوب يې ټول هلته تېر شوى و؛ پرېښود او ښار ته يې کډه وکړه.

هغه پوليس چې پلنې اورې يې وې او له نيول شوو کسانو نه د اقرار اخيستو په موخه پر دنده ګومارل شوى و؛ د متين مخې ته ودرېده او ويې ويل:

- آمر صاحب! د بندي حالت اوس ښه دى.
- خبرې کولی شي؟
- هو، صاحب!
- سمه ده زه ورځم. له دې وروسته ډوډۍ په خپل وخت ورکوه.

پوليس خپل غټ سر وښوراوه او له دروازې ووت.

امين جان لاس تړلى په تياره کوټه کې پروت و. د وهلو او ډبولو له لاسه يې بدن ډېر زخمونه او دردونه ليدلي وو. هر زخم يې ځان ته درد درلود. داسې درد چې د لاس تړلي بندي هره ساه ايستل يې په فرياد

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدلول، خو له دومره وهلو سره، سره لا هم په دې نه پوهېده چې آمر صاحب به نور څه ورسره کوي.

د تیارې کوټې اوسپنیزه دروازه پرانیستل شوه. د امین جان سترګې رڼا وبرېښولې. د پلنو اوږو ولا پولیس رانتوت. د زنداني بیا په تنده کې خوږ شول او له ځان سره یې وویل: " عزرایل بیا راغی. " خو کله چې د پلنو اوږو ولا پولیس ورته رالنډ شو، نو ولا ځل یې یوه ډوډۍ او په وړوکي کاسه کې لوبیا مخې ته ورته کېښودل. لاسونه یې د شا لخوا نه خلاص او مخ لوري ته یې ور ولچک کړل، تر څو ډوډۍ پرې وخوړلی شي.

امین جان که څه هم ښه وږی و او ډوډۍ ته یې زړه کېده، خو د خولې ټپونو یې دې ته نه پرېښوده چې ډوډۍ په خوند وخوري او ځان موړ کړي. لومړی ګوله یې خولې ته کړه. ژامو یې درد وکړ. ګولې هم د وینو خوند کاوه، خو لاس تړلی بندي مجبور و چې ویې خوري، ځکه لوږه هم زورروره وه. امین جان څو نورې ګولې په همدې ډول تر ستوني تېرې کړې، خو نور یې نه شول کولی چې ځان موړ کړي. کله چې یې د ډوډۍ خوړل بس کړل، نو د پلنو اوږو پولیس بې له دې چې څه ووایي؛ پرې ورټیټ شو. لوښي یې رواخیستل. د باندې ووت او په ځان پسې یې د کوټې دروازه وتړله.

امین جان نور له تیارې سره عادت و، نو ځکه له تیارې نه ځورېده، خو له دوو شیانو ډېر ځورېده چې یو یې پر بدن زخمونه وو او بل یې پر زړه. پر بدن زخمونه یې د هغه پولیس له امله وو چې غټې، غټې اندامونه یې درلودل او له ده نه یې د خبرو ایستل غوښتل. پر زړه زخمونه یې د هغه ملګري له لاسه وو چې ده پرې باور کړی و او هغه شمېره یې ورکړې وه چې په اخر کې ۲۲۰ ده او بل یې د خپلې کورنۍ بې سرنوشته پاتې کېدل و چې اوس به په څه حال وي.

ده ته خپل اولادونه یو، یو سترګو ته درېدل. هغه وړه لورکۍ وریاده شوه چې اوس ایله د نهه میاشتو وه. خپل مور او پلار، خویندې او وارړه ورونه یې ټول د سترګو پر وړاندې د یوه فلم د صحنې په څېر تېرېدل. پر دې هم پوهېده چې اوس به سرګردان ورپسې ګرځي، خو هېڅ به یې له لاسه پوره نه وي. زړه یې راډک شو. څو اوښکې یې له سترګو نه راتوی شوې او له خولې یې ښېرا واورېدل شوه: " جباره! له خدای ج نه مې تباه او برباد غوښتی یې. "

امین جان په همدې فکرونو کې ډوب و چې متین کوټې ته ورننوت. مخې ته یې ودرېده او ورته ویې ویل:

- امین جانه! که راسره مرسته ونه کړې، نو له دې ځای نه دې وتل ګران دي.

امین جان په ځای کې وښورېده او په کمزوري غږ یې ځواب ورکړ:

- زه چې په هر څه پوهېدم. هغه مې ټول درته بیان کړل.

- په هغه خبرو هېڅ نه کېږي. زه له تا غواړم چې تر جبار مې ورسوې. پوه شوې او کنه؟

امین جان څو شیبې د متین سترګو ته له ویرې په ډک نظر وکتل او وروسته یې وویل:

- یوه خبره رانه هېره وه.

- هغه کومه خبره ده چې درنه هېره ده او که چېرې د کار خبره نه وي، نو دا ځل دې ژوندی ښخوم.

- قوماندان صاحب! جبار به د هرې جمعې په شپه لالي ملنګ ته هم راتلو.

- دا خبره دې اول ولې نه کوله؟

- ومې ویل چې رانه هېره وه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ملنګ چېرته اوسېږي؟
- له شينکي غونډۍ سره نږدې کلي دی.
- ته له جبار سره کله هلته تللی يې؟
- هو!
- ډېر او که لږ؟
- دوه ځلې.
- جبار او ملنګ څه سره ويل؟

امين جان داسې خپله خوله جينګه کړه لکه کوم ځای چې يې درد کوي. لږ غلی شو او بيا يې متين ته ځواب ورکړ:

- هلته دوې کوټې وې. موږ به په يوه، ملنګ، جبار او څو نور کسان به په بله کوټه کې وو.
- له ملنګ سره څه ډول کسان ډېر کېناستل؟
- ما چې دا دوه ځله ليدلي، نو پاکستاني تبليغيان ورسره زيات وو.

متين له ځايه پاڅېده. په کوټه کې يې قدم وهل پيل کړل. تر اوږدې شيبې يې د امين جان پر خبرو فکر وکړ او اخر دې پايلې ته ورسېده چې د ملنګ پر کور هم بايد عمليات تر سره کړي.

کله چې د جمعې شپې د ماښام خړه رادې بره شوه، نو متين خپلو کسانو ته وويل: امين جان له کوټې راوباسئ او په موټر کې يې واچوئ.

کسان يې ورغلل. امين جان يې لاس تړلی له تياري کوټې نه راوويست او د رنجرې په باډۍ کې يې واچوه. متين امين جان ته خوله ورنږدې کړه او ورته ويې ويل:

- د ملنګ ځای ته مو سيده وروله او که کومه چلاکي دې وکړه، نو په هغه ځای کې دې په ګوليو سوری، سوری کوم.

امين جان په داسې حال کې چې لاسونه يې تړلي وو، متين ته د (سمه ده) په ډول سر وښوراوه. متين نور هېڅ ونه ويل. موټر ته وختوت او له خپلو کسانو سره د شينکي غونډۍ سره نږدې کلي ته د ملنګ پر کور د عملياتو د تر سره کولو لپاره روان شو. رنجرې ګړندۍ روانې وې. له لږ مزل کولو وروسته له پاخه سړک نه خامې لارې ته کوز شول. په خامه لار کې يې هم پوره مزل وکړ. کله چې د شينکي غونډۍ تر څنګ کلي ته نږدې شول، نو متين ورته د درېدو امر وکړ. دده له امر سره سم ټول ودرېدل او متين ورته وويل: څو تنه وسايطو ته پاتې شئ او نور يې په ما پسې راځئ.

متين له لاس تړلي امين جان او خپلو کسانو سره يو ځای د ملنګ د کور پر لوري روان شو. توره تياره وه. داسې تياره چې د لاس ګوتې هم نه ښکارېدې. د دوی مزل د پولو او پټيو په منځ کې وه. شاوخوا نيم ساعت مزل يې پلی وکړ چې کلي ته ورسېدل. متين له امين جان نه وپوښتل:

- په تياره کې يې ښودلی شې چې کور يې کوم يو دی؟

امين جان زير شو او په اشاره يې ځواب ورکړ:

- داسې چې لاړ شې، له کلي نه به ووځې او هلته د پاڼ پر غاړه يوازې دده کور دی.

متين يوه پوليس ته امر وکړ چې د امين جان خوله وتړي. پوليس يې نه يوازې خوله ور وتړله، بلکې هلته د ځمکو په منځ کې يې په کومه ونه پورې وتاړه.

متين د ملنګ د کور پر لوري د خپلو کسانو سره په منډو شو. کور يې شاوخوا محاصره کړ. څو تنه دروازې ته ودرېدل. دروازه يې په زوره، زوره وټکوله، څوک نه و چې دروازه پرانيزي. دوی لږ انتظار وکړ، څو متين

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وويل، دلته هر ډول ځنډ له خطر نه خالي نه دی. پوليسو دروازه ماته کړه او کور ته دننه شول. يوې او بلې خواته يې مرچې ونيوې. شاوخوا يې وکتل، خو څوک نه و. په احتياط سره وړاندې لاړل. د ملنګ د کوټې تر دروازې ورسېدل. پوليس د کوټې ور په لته وواهه او غږ يې وکړ: ونه ښوربږئ. بيا هم له ننه، څخه د چا عکس العمل ونه ليدل شو. بالاخره پوليس د ملنګ خونې ته دننه شول، خو پر ملنګ يې په داسې حال کې سترګې ولګېدې چې مرۍ يې غوڅې وې، د کوټې په منځ کې په وينو لژند پروت و او نور ټول هغه چې له ده سره وو، د پوليسو له ورتګ نه مخکې تښتېدلي وو.

متين د ملنګ جسد تر نظر تېر کړ. څو کونځې نيالۍ چې بومبه يې هم راوتلي وو، په کوټه کې بې ترتيبه پرتې وې. د ملنګ اوږدې تسبې ودده په ګوتو کې همداسې بند پاتې وې. د څراغ د رڼا مخې ته په کوټه کې پاتې دوړې يوې او بلې خوا ته کېدلې.

متين له عادت سره سم يوه او بله خوا تر نظر تېروله چې په دې وخت کې يې يو نرۍ سنګېدونکی اواز تر غوږ شو. د اواز له اورېدو سره جوخت يې پر خپلو کسانو په مخابره کې غږ وکړ: ځغلئ، چې ماين دی. ټول پوليس په منډه شول او متين هم خپلې پښې له هغه ځايه سپکې کړې، خو لا د کور له دروازې نه، نه و وتلی چې يوه زوروره چاودنه وشوه.

له چاودنې سره سم په کلي کې د ماشومانو کريغې واورېدل شوې. د سپيو غپا ډېره شوه او د پوليسو له لوري احتياطي ډزې هم پيل شوې. متين پزه کش کړه. د باروتو تريخ بوی يې محسوس کړ. خولې يې هم د خاورو خوند کاوه. ځان يې وښوراوه. تر خاورو او لوټو لاندې و. لاسونو او پښو ته يې حرکت ورکړ او پوه شو چې کوم ځای يې مات نه دی. زور يې

وکړ. له خاورو راووت. کله چې ودرېده، نو په ملا کې يې درد احساس کړ، خو دا درد ورته د اندېښنې وړ نه و. د پوليسو آمر د مخابرې تکمه کېکاږله، تر څو د خپلو کسانو د حالت پوښتنه وکړي، خو له کاره لوېدلې وه. په دې وخت کې چا څراغ په لاس دده پر لوري منډې وهلې او دا غږ يې کاوه: متينه وه متينه چېرته يې؟ متينه وه متينه...

متين خپله توپانچه راوويسته. د هغه څو پرله پسې غږونو ته يې ځواب ورنه کړ، خو له څو غږونو وروسته يې د هغه غږ وپېژانده چې دده د ماشومتوب انډيوال او په سعودي عربستان کې د کلونو مسافر ببری دی، نو غږ يې ورته وکړ: دلته يم.

ببری ورته راورسېده. متين يې ټينګ په غېږ کې ونيو او شکرونه يې ايستل چې څه ورباندې شوي نه دي، خو متين ببري ته حيران و، ځکه هم يې د پوليسو يونفورم پر تن و او هم يې دده د ژغورنې لپاره ځان ورته را ورساوه.

ببري متين له اوږې ونيو او روان يې کړ، خو متين ورته وويل: زه ښه يم، تلی شم. متين غوښتل چې د ببري په اړه خپله حيرانتيا لرې کړي، نو ځکه يې ترې وپوښتل:

- ببريه! ته په دې شپه له کومه شوې؟

- کيسه اوږده ده، خو اوس له جنرال صاحب سره ستاسو ژغورنې ته راغلی يم.

متين په حيرانتيا وويل:

- جنرال صاحب؟

- هو!

- هغه چېرته دی؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لږ وړاندې په موټر کې ناست دی.

متين هم داسې پر توپانچه لاس ايښی و، ځکه تر هغو يې پر ببري هم باور نه کاوه، تر څو چې د جنرال موټر ته ورسېدل. جنرال د موټر دروازه خلاصه کړه او متين ته يې وويل:

- ټپي شوی به نه يې؟

- صاحب! روغ يم.

- ټولو کسانو ته ووايئ چې موټرو ته وخېژي او حرکت وکړي.

- جنرال صاحب! سمه ده، خو زموږ موټر له کلي لږ لرې دی او بل مو دلته راوستلی زنداني د ځمکو په منځ کې پاتې ...

جنرال يې خبرې پرې کړې:

- هم مو هغه موټر راوستلی او هم مو په ونه پورې تړلی سړی دلته راوړی دی.

جنرال د څراغ رڼا ته د متين سپېره څېره تر نظر تېره کړه او وروسته يې يو لاسي ساعت ورکړ. متين په حيرانتيا ترې وپوښتل:

- صاحب! پر دې څه وکړم؟

- داد امين جان پر لاس تړلی ساعت دی چې هم کمره په کې ده او هم په کې د غږ ليږدونې اله. جنرال نور څه ونه ويل. موټر ته وخوت او د پوليسو کاروان حرکت وکړ.

هغه پوليس چې په پښه کې ټپيان شوي وو، روغتون ته يې ورسول. امين جان يې بېرته خپلې تيارې کوټې ته يووړ او متين هم په خاورو او دوړو لړلی له موټر نه مات ګوډ راکوز شو. جنرال ورته وويل: روغتون ته لاړ شه، تر څو د ډاکټران معاينه کړي چې وجود دې پټ درد موندلی نه وي، خو متين ډاډ ورکړ چې ښه يم او روغتون ته د تګ اړتيا نشته.

متين د ارام کولو کوټې ته ننوت، تر څو ارام وکړي، خو په کوټه کې يې ببری له وړاندې ناست و. متين چې هغه وليد، نو په خندا يې وويل:

- وه هلکه د پيري غوندې يې.

- ځکه چې ستا انډيوال يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا خو همداسې د پخوا په څېر حاضر ځوابه یې.
- همداسې یې وبوله.

متین خبرو ته خوله جوړوله، خو ببري پرېښنبود او پر چوکۍ یې د زر کېناستو ورته وویل. متین حیران پر چوکۍ کېناست او غلي یې ترې وپوښتل:
- ببریه نه پوهېږم چې څه راباندې کوې؟

ببري د دروازې پر لور وکتل او ځواب یې ورکړ:
- قوماندانګیه! نور هېڅ دربانديږ نه کوم. یوازې دې د مخ او لاسونو پر ورو ټپونو دوا وهم چې میکروب وانخلي.
- وه هلکه! دا خوله دې سمه خوځوه. ته ماته قوماندان نه، بلکې قوماندانګی وایې.

بیا متین یوه شیبه وخندل او له هغې وروسته یې وویل:
- ګوره د نورو پولیسو په مخکې راته ونه وایې.
- دومره ساده ګی هم نه یم.

د متین پر ټپونو چې ببري دوا ووهله، نو سوی یې ډېر شو. متین جینګه خوله ونیوه او غږ یې کړ:
- اوف مړ دې کړم هوایي ډاکټره.
- غلی شه موږ ته یې دا ښودلي چې د یوه ټپي لومړنۍ درملنه څنګه وکړو.

بیا هوایي ډاکټر ونه وایې.
- ډاکټر صاحب! بښنه غواړم.
- قوماندانګیه خدای ج دې وبښه.

یو ځل بیا دواړو وخندل. کله چې په کوټه کې د خندا زور کم شو، نو متین ترې وپوښتل:

- ښه دا راته ووایه چې له سعودي نه کله راغلې او بیا ولې پولیسو ته لاړې؟
- شپږ میاشتې مخکې کور ته د تګ پر ځای دلته راغلم او د پولیسو په لیکو کې شامل شوم.
- ولې دې دغه پرېکړه وکړه؟
- ځکه چې په سعودي کې له یوې خوا کار او غریبي نه پیدا کېدله، که کوم کار به پیدا شو، نو د هغه د مزدورۍ پر پیسو به عربي رانه خېټه واچوله. دا دریم ځل و چې په یو کال کې سر په سر عربانو د مزدورۍ پیسې رانه کړې او له دې وړاندې یې هم زما حق رانه خېټې ته کړی و. اخر مجبور شوم چې ویزه ختمه کړم او خپل وطن ته راشم. وطن ته په راتګ سره پولیسو ته راغلم، ځکه له یوې خوا قرضداری یم او له بلې خوا د کورنۍ د ساتنې مسوولیت لرم.

ببری چوپ شو. کارول شوي پومبه (مالوچ) یې په کثافتدانۍ کې واچوله. په دې وخت کې دروازه ټک، ټک شوه. متین ورته وویل: مهرباني وکړه.

د دروازې له خلاصېدو سره سم د دواړو سترګې پر جنرال ولګېدې. د احترام په خاطر له ځایه پاځېدل. سلام یې وکړ او جنرال ترې وپوښتل:
- تاسو څنګه یاست؟

دواړو په یو غږ ځواب ورکړ:
- صاحب! ښه یو.
- متینه ته څنګه یې صحت خو دې ښه دی؟
- شکر دی، ښه یم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د خدای ج فضل دی چې وژغورل شوې. کنه د دښمن په دام کې به راګیر وې.
- صاحب! ستاسو برکت و.

جنرال د ګوتو له بندونو ټکونه وویستل. یوه شیبه یې د کوټې چت ته کتل. غاړه یې تازه کړه او دا ځل یې په ترخه لهجه وویل:

- بیا ځلې دغسې تېروتنه ونه کړې.
- صاحب! د هغه ساعت ته مې نه و پام، خو اینده کې به پام کوم.
- په دې کارونو کې چې پام ونه کړې، نو هم به ځان د بلاوو خوراک کړې او هم دې ملګري.
- په سترګو صاحب!

جنرال کولا له سر نه کوزه کړه. پر یک تندي چې یې یوازې څو سپین وېښتان ولاړ وو، لاس راښکو. په ببري کې یې سترګې وګنډلې او بیا یې ترې وپوښتل:

- ته له متین سره پېژنې؟

ببری وارخطا شو، خو زر یې ځواب ورکړ:

- هو صاحب! دا مې کلیوال دی او هم مې د ماشومتوب انډیوال.
- غواړې چې دده تر امر لاندې دنده تر سره کړې؟

د ببري څېره وغوړېده او ورته ویې ویل:

- که له ده سره شم، نو ډېره به ښه شي.
- متین چې کومې سختۍ زغمي، هغه ته منلی شې؟
- صاحب! د سر په بیه ورته تیار یم.
- افرین، نو چې داسې ده، سر له نن نه به ته له ده سره کار کوې.
- صاحب! مهربان یاست.

جنرال د متین څېره تر نظر تېره کړه، خو دا ځل جنرال په غصه نه و، بلکې په څېره کې یې مسکا لیدل کېده. متین ته یې لاس ور اوږد کړ. یوه کڅوړه یې ورکړه او له دې سره سم یې ورته وویل:

- زویه! په دې کڅوړه کې دوه جوړه ساختګي ږیرې، برېتونه او د سر اوږده وېښتان دي. کله چې د دښمن سیمې ته ننوتلی، نو له دې نه ګټه واخلئ. بل که د صحت ښه وې، نو کولی شې چې له ببري سره یو ځای په دښمن پسې ووځې او په خپل کور کې یې له منځه یوسې.
- صاحب! امر مو پر ځای کېږي.

جنرال له ځایه پاڅېده. متین یې پر تندي ښکل کړ او د ببري پر سر یې هم د مهربانۍ لاس راښکه. دواړو ته یې وکتل او له الله ج نه یې د بري غوښتنه ورته وکړه. جنرال له کوټې نه ووت. متین او ببری له یو - بل سره تر غاړې وتل، خو متین وویل:

- زه یوازې ځم، ځکه پر تا مې زړه نه کېږي.

ببري یې په خبرو کې ورټوپ کړ او ځواب یې ورکړ:

- زه تا یوازې نه پرېږدم، چې هر ځای ځې زه دې ملګری یم.

متین چې هر څومره د ببري پر نه تګ ټینګار وکړ، خو هغه ور سره ونه منله. متین چې د غرمې ډوډۍ وخوړه، نو له هغې وروسته د بندي امین جان کوټې ته ورغی. امین جان په تیاره کوټه کې لاس تړلی پروت و او فریادونه یې کول. متین یې مخې ته ودرېده او وار له واره یې ترې وپوښتل:

- هغه ساعت چا در کړی و؟
- جبار.
- ته خبر یې چې په هغه ساعت کې څه و؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسي زما ساعت ته هم بهانه ولټوله او رانه خلاص مو کړ. په ساعت کي به څه بلا وي.

- ځان نګاره مه اچوه. که د لاس ورسره نه لرلی، نو د جاسوسۍ ساعت یې نه درکاوه.

امین جان ددې خبرې په اورېدو سره حیران ور وکتل او ځو ځله یې دغه جمله تکرار کړه: د جاسوسۍ ساعت، د جاسوسۍ...

بیا یې متین ته سترګې ور واړولې او ویې ویل:

- ما ته جبار دغه ګوتمۍ هم راوړې، چې په دې کې به څه بلا وي؟

متین د هغه له ګوتې نه ګوتمۍ وویستله. د غمي برخې ته یې زور وکړ. پرانیستل شوه. ویې لیدل چې په هغې کې یې هم د غږلیږدونې سیستم ځای پر ځای کړی دی، نو امین جان ته یې وویل:

- اوس دا هر څه پر خپلو سترګو وینې؟

- هو! زه اوس هغه کسان درته ښایم چې جبار ورته له پاکستانه دا ډول تحفې راوړي.

متین د پتلون له جیب نه وړه کتابچه راوویسته. د امین جان له خولې نه یې د هغه ټولو کسانو په اړه پوره مالومات ولیکل چې جبار تحفې پسې ویشلي وې. کله چې یې ټول ورته وښودل، نو ببري ته یې (هغه د دروازې مخې ته ولاړ و) کتابچه ورکړه او ورته یې وویل چې جنرال ته یې ور وړي.

متین دروازه وتړله او امین جان ته یې په چیغو وویل:

- زه غواړم چې د هغه په نیولو کې راسره مرسته وکړې.

- هر ډول مرسته درسره کوم، ځکه هغه زما ژوند تباه کړ.

متین ارامي احساس کړه او ترې ویې وغوښتل:

- ما یوازې د (سره کوښښ) سیمې ته ورسوه او د هغه کور او ځای راته وښایه. کله دې چې دا کار وکړ، نو زه درسره ستا د خلاصون ژمنه کوم.

- زه دې د هغه کلي ته رسوم، خو ما به له دې غضبه خلاصوې.

- زه پر خپله ژمنه ولاړ یم.

دروازه ټک، ټک شوه. متین دروازه پرانیسته. جنرال او ببری دروازې ته ولاړ وو. جنرال ورننوت او ببری همغلته پاتې شو. جنرال متین ته انځور ورکړ او ورته یې وویل:

- دا انځور مې د ساعت له وړې مېمورۍ نه تر لاسه کړ.

متین انځور د امین جان سترګو ته ونیو او ترې ویې وپوښتل:

- دا څوک دی؟

امین جان غریو نیولي وویل:

- دا هغه جبار دی چې زما ژوند یې تباه کړ.

جنرال د امین جان بد حالت ته وکتل او بیا یې متین ته مخ ور واړوه:

- دا سړی بې ګناه دی.

- جنرال صاحب! ما ته هم بې ګناه ښکاري.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متين سپين کالي اغوستي وو. تر واسکټ لاندې يې توپانچه ښکارېده. د نورو ورځو خلاف ساتونکي ورسره نه وو چې مخکې او وروسته به يې ورسره منډې وهلې. ځېرې يې د ورو ټپونو له امله لږ بدلون کړی و، خو دومره زيات نه چې ډېر وخت يې د ځېرې بدلون دوام وکړي. متين له امين جان سره يو ځای د کلي په کوڅو کې روان و او د سترګو په کونجونو کې يې د هغه حرکتونه څارل، ځکه باور يې نه شو پرې کولی.

هر کليوال چې امين جان ليده، نو ګرمه سترې مه شي يا روغبړ به يې ورسره کاوه. هر يوه ورته ويل چې ښه شو، په خير له بنده راخلاص شوې او ځينو بيا ترې پوښتل چې پوليسو ولې نيولی و، خو دده کور ته بېړه وه او د ځان د خلاصون لپاره يې ورته ويل: زه بيا ټوله کيسه درته کوم.

کله چې امين جان له کليوالو ځان بې غمه کړ، نو له هغه وروسته د کور مخې ته ودرېده او لويه دروازه يې ټک، ټک کړه. د غټې لرګينې دروازې د ځنيځير شرنګ شو. دروازه خلاصه شوه او له کوره سړی

راووت. د سړي لاسونه لړزېدل او سر يې هم ښورېده. له لمر نه يې سترګو ته لاس ونيو او په ژړغوني غږ يې وويل:

- امين جانه زويه ته يې؟

- هو پلاره زه يم.

- زويه لکه چې ښه يې وهلی او ټکولی يې او بل ځومره ډنګر شوی يې؟

- نه، نه ښه يم.

د امين جان پلار سلګو واخيست. امين جان يې په دواړه مخه ښکل کړ او په سلګو کې يې زر، زر دا خبره تکراروله: د خدای ج شکر چې په خير راغلې، شکر زويه، شکر...

متين چې کله دا له ويره ډکه صحنه وليده، غمجن شو. د امين جان پر پلار او کورنۍ يې زړه درد وکړ. په زړه کې يې پر هغه چا لعنت ووايه چې امين جان او د هغه کورنۍ يې په ستونزو کې اچولې وه. په دې وخت کې يې د امين جان د پلار غږ واورېده چې امين جان ته يې وويل:

- زويه راځه، چې کور ته ننوزو.

خو امين جان متين ته اشاره وکړه:

- پلاره مېلمه لرم.

د امين جان پلار چې کله متين وليد، نو ور روان شو او روغبړ يې ور سره وکړ. کله چې له روغبړ وروسته د روغ او رنځور پوښتنې خلاصې شوې، نو د امين جان پلار متين ته وويل:

- خوريې پر ما ډېرې لوړې ژورې تېرې دي. نور د غمونو زغم راته ګران دی، نو کله چې مې امين جان وليد، له خوشالۍ نه ډېر وارخطا شوم او تاته مې هېڅ پام نه شو. پښتانه بايد د مېلمه ډېر قدر وکړي. د مېلمه د خوشالولو لپاره لوی، لوی غمونه پټ کړي او د مېلمه په مخ کې په خپله

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څېره کې د خوشالۍ راوستو کوښښ وکړي، خو بیا هم وایم چې تاته مې نه و پام.

متین د سپین ږیري څېره تر نظر تېره کړه. د هغه لړزانده لاسونو ته یې وکتل. سپین ږیری ډېر کمزوری په نظر ورغی، خو د هغه په خبرو کې کمزوري نه وه. متین ته سپین ږیری تجربه کار ښکاره شو او هغه ته یې په مسکا ځواب ورکړ:

- کاکا هېڅ خبره نه ده. زه داسې مېلمه نه یم چې خپه شم، بلکې ستاسو خپګان مې خواشینی کوي...

سپین ږیري د متین خبرې پرې کړې او ویې ویل:

- راځه چې کور ته ځو.

- کاکا موږ روان یو او ضروري کار لرو.

- هر څومره ضروري کار چې ولرې له چای څښلو نه مخکې نه شې تللی.

متین زړه نا زړه و. نه پوهېده چې اوس څنګه باور پرې وکړي، ځکه باور کول هم ځان مرګ ته سپارل و. امین جان چې دده زړه نا زړه توب ولید، نو غږ یې پرې وکړ:

- راځه داد پښتنو کور دی.

سپین ږیري د کور په دروازه کې غږ کړ: یوې خواته شئ مېلمه راسره دی. متین او امین جان په سپین ږیري پسې روان شول. کله چې له غټې لرګینې دروازې نه تېر او انګړ ته داخل شول، نو د امین جان د پلار په پښو کې د سپي د راتګ دوړه ولیدل شوه چې د متین خواته په تېزۍ سره روان و. متین چې سپی ولید، نو ځان یې دیوال ته ورساوه. سپي حمله پرې وکړه، خو ده له ستوني ګیر کړ او پرې یې نښود چې زیان ور ورسوي. دغه وخت کې سپین ږیری هم له یوه ډانګ سره راورسېده، خو امین جان

حیران ولاړ و. د امین جان پلار سپی څو ډانګه وواهه او متین یې ستوني پرېښود. سپی له ډېرې وارخطایۍ نه د بوسو پر بوسخانه ننوت. پلار او زوی د متین پښې او بدن وکتل او په همدې حال کې یې ورته وویل:

- داړلی به یې نه یې؟

- نه، نه یم یې داړلی.

متین خپل کالي له دوړو وڅنډل او درې واړه یوې کوټې ته ننوتل. امین جان له متین نه وړاندې شو. له نیالۍ نه یې دوړې وڅنډلې. د تکیې بالښت یې (چې په ګوتو په کې ښایسته ګلان ایستل شوي و) سم کړ او متین ته یې د کېناستو اشاره وکړه. متین کېناست او سپین ږیري هم ډډه ووهله، خو امین جان چې کېناسته، نو متین ورته وویل: ته کور ته لاړ شه چې کورنۍ دې ووینې. امین جان بې له دې چې څه ووایي، مسکی شو او له دروازې ووت.

د امین جان پلار په فکر کې ډوب ناست و. په کړکۍ کې په ځوړېدو جوړه هنداره ایښې وه، خو نیمې برخې یې کوټه او پاتې یې انګړ ښکاره کاوه. متین سترګې ور واړولې. خوښ شو، ځکه د امین جان د څارلو وسیله یې پیدا کړه. اوس چې امین جان د متین پر ضد هر حرکت کوي، نو متین یې لیدلی شي.

سپین ږیری وټوخېده. دده له ټوخي سره متین وډار شو او سپک وغورځېده، ځکه دی له اول نه په وېره کې ناست و. ځان ته یې وخندل، خو زر یې ځان سره سم کړ، تر څو یې سپین ږیري ونه ویني او پرې پوه نه شي. متین بیا هندارې ته وکتل. نور څوک نه وو. چرګې په چوتره باندې منډه کړه. د چوترې په څنډه یوه کټوه چې ګلان په کې کرل شوي وو، ایښې وه او د ګلانو پاڼې باد ښورولې. په دې شیبه کې امین جان له کوټې نه

https://hmandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوترې ته راووت. متین وسله او یا کوم بل ضررناک شی ورسره ونه لیده. امین جان وړه ماشومه، کېدای شي چې لور به یې وي، په غېږ کې نیولې وه او ورسره خندل یې. لږ ساعت یې ورسره تېر کړ. بیا یې د کوټې دروازې ته مخ کړ او څه یې وویل. د کوټې له دروازې نه تر څنګلو د ښځې لاسونه ښکاره شول. له امین جان نه یې ماشومه واخیسته. متین ددې صحنې په لیدو له هنداري نه سترګې واړولې.

امین جان کوټې ته ورننوت. سلام یې واچوه. دوی یې سلام ته وعلیکم سلام وویل. امین جان پوه شو چې دده پلار او متین ښه‌ار سره نه دی کړی، نو یې پلار ته مخ کړ:

- پلاره! لکه چې له متین سره دې ګپه نه ده کړې؟

- زویه! ستا ملګری نه خپه کېږي، ځکه ماته ګرځېدلی انسان ښکاري.

متین مسکی شو او د خبرو په منځ کې یې وار ونیو:

- امین جانه! کاکا مه په عذابوه.

درې واړو سره وخندل او سپین ږیري متین ته د ټوکې په توګه وویل:

- ستا له خبرو داسې مالومېږي چې امین جانه! پلار دې د ګپې سړی نه دی.

- نه، نه کاکا ته زموږ دروند مشر یې او دا مقصد مې ولاکه وي.

د متین په خبره سپین ږیری خندا واخیست چې کله یې خندا کمه شوه، نو ویې ټوخل او ویې ویل:

- متین جانه هسې ټوکه مې درسره وکړه.

درې واړه غلي شول، خو له لږې چوپتیا وروسته سپین ږیري له خپل زوی نه په دې پوښتنه چوپتیا ماته کړه:

- زویه! ته ولې عسکرو ونیوې او څه یې درنه غوښتل؟

امین جان وارخطا شو او متین ته یې مخ واړوه. متین په خوله لاس ورته کېښود چې د سړي نوم او ځای ور ونه ښیي. امین جان د یوې بهانې د پیدا کېدو لپاره لږ غلی شو او د کوټې چت ته یې وکتل، خو د بهانې پیدا کول ورته ګران و، نو په دې ډول یې ځواب ورکړ:

- پلاره! یوه ملګري ته مې د تیلیفون نمبر ورکړی و، نو هغه زما په نمبر غلطې خبرې کړې وې، نو ځکه یې ونیوم.

- هغه یې ولې نه نیوه چې ته بې ګناه یې بوتلې او وهل-ټکول یې در کړل.

- هغه نمبر زما په تذکره باندې ثبت و، ځکه یې زه ونیولم.

- ښه، ښه، نو داسې خبره ده؟

- هو.

- نو ستا د ملګري سره باید په قومي رواج (دود) خبرې وکړو چې ولې دده د لاسه موږ ته تاوان ورسېده.

- داسې یې نه پرېږدو. زه او دا ملګری (متین) ورپسې ځو او پیدا کوو یې.

- زویه! که قومي رواج او نرخ ته نه حاضرېږي، نو بیا د ټوپک په خوله خپل بد اخلو.

متین په خبرو کې ور ولوېده او ویې ویل:

- کاکا چې په ګیر راشي، نو بیا یې قانون ته سپارو، تر څو قانوني سزا ووینې.

سپین ږیري د متین خبرې ته وکتل. بیا یې په زوره خندا وکړه او له متین نه یې وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا اوس قانون دی چې زما زوی یې په دې حال کړی او ګناهګار روغ ګرځي؟

متین چوپ شو او نور یې له سپین ږیري سره خبره تاو را تاو نه کړه. په دې وخت کې د پیالو شرنګ شو. څو شیبې وروسته یوه وړوکي ډبره د کړکي پر کونج ولګېده. امین جان د ډبرې له کړپ سره پاڅېده او د هغې خوا ته له یوه چاینک او د پیالو له پتنوس سره کوټې ته راننوت.

متین له یوې خوا ویریده چې هسې نه په پیاله کې یې کومه وژونکي بلا ورته اچولې وي او له بلې خوا یې که چای نه څښلی، نو بیا ښنتو خرابېدله. دی له ځان سره په دې کش مکش کې و چې په دروازه کې سیرلي وربوز رابښکاره کړ. امین جان او پلار یې دواړو لاسونه ورته وښورول. د لاسونو ښورولو سره سم یې د چکیري شه غږ هم پرې وکړ او سیرلي منډه واخیسته. په دې وخت کې متین ته موقع په لاس ورغله او د امین جان د پلار پیاله یې خپلې مخې ته او خپله پیاله یې د هغه مخې ته کېښوده، خو له چای څښلو وروسته د امین جان پر پلار هېڅ ونه شول او متین خپل شک لرې کړ.

څو شیبې وروسته چې کله امین جان له کورنۍ نه روانېده، نو ټولو اوښکې پسې توی کړې. متین چې دا حال ولید، نو خپله مور وریاده شوه. دی چې کله له کوره روانېده، نو په غېږ کې یې ونیو. په یوه او بل مخ یې ښکل کړ. هغه وخت چې له کوره راووت، تر ډېره یې د دروازې په چوله کې پسې کتل. د ټیکري پیڅکه یې سترګو ته نیولې وه او اوښکې یې پرې وچولې.

له یو - یو نیم ساعت مزل وروسته لوړه دوه سیټه پیکپه د خوست له هوارې نه ووته او د ځدرانو په غرونو کې یې مزل پیل کړ. په غرونو کې تېره شوې لار د ډنګو کمرونو پر سر غځېدلې وه. چا به چې لاندې درې ته وکتل، نو له ویرې به یې زړه په درزا شو او خپلې سترګې به یې پټې کړې، تر څو کړنګ ونه ویني، خو د غرونو خلک یې په کیسه کې نه وو، ځکه دوی په همدې غرنۍ سیمه کې زیږېدلي او لوی شوي وو.

متین، ببری او امین جان د پیکپ موټر په باډۍ کې سپاره وو او په سیټ کې یې ښځې وې. د موټر مزه نه وه، له یوې خوا زوړ و او له بلې خوا غرنۍ لارې زړه ترې ایستلی و. له سلنګسر نه یې تور مبلایږ بهېدل او

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمنیو یې پر لار چغچغی کاوه. د هر اکسپلټر سره به یې متر دود ایسته او ټایرونه یې هم پر لار سم نه تلل. هغه ځوک چې په باډۍ کې سپاره وو، د ډېرو جمپونو له لاسه یې پر پښتورګو درد و. د زیاتو دوړو له لاسه د متین، ببري او امین جان خولو د خاورو خوند کاوه. پر ځېرو یې داسې دوړې پرتې وې چې ته وا، اوه واړې دې په خاورو منډلي دي. پر دې سربېره به چې کله په کوم پیچومي کې موټر نه شو ختلی، نو موټروان چې پر سر کړی پاکول یې تر غوږونو راټیټ و، غږ پرې وکړ: هله ښکته شئ او په موټر پسې زور وکړئ. دوی خواران به له مجبورۍ ښکته کېدل او په موټر پسې به یې تر هغو زور کاوه، تر څو چې به په پیچومي نه و ختلی.

دوړو نه یوازې د دوی څېرې بدلې کړې وې، بلکې د دوی واسکټونه، پټوان او کالي یې له کتو ایستلي وو. ببري د متین څېرې ته کتل، له خندا شین شو. دومره په زوره یې وخندل چې د خولې لاړې یې تر ده تېرې شوې. متین ته دده پر خندا غصه ورغله او په قهرجنه لهجه یې ترې وپوښتل: ولې خاندې؟

ببري په داسې حال کې چې خندا یې لا کراره نه وه ځواب ورکړ: ملا صاحب! په ږیره کې دې یو خروار خاوره ده. متین د ګوتو پر سرونو خپله اچولې ساختګي ږیره له دوړو وڅنډله او ورته ویې ویل: ته خپل شکل نه وینې چې په ما پورې خاندې. امین جان د خبرو په منځ کې ور ټوپ کړ: دده ږیره هم پردۍ ده، نو تاته ولې غصه درځي؟ په دې وخت کې ببری او امین جان په خندا شول. متین دواړو ته په برندو، برندو وکتل او بې له څه ویلو یې په پټو کې سر او مخ پټ کړل.

موټر له کندې ووت او پیچومي ته نیغ شو. د ډېر دود له لاسه شاته لار نه مالومېده. د پیچومي نیمایي ته چې ورسېده، نو زیګروي یې پیل

کړل، خو په همدې زیګرویو، زیګرویو کې پر پیچومي په داسې حال کې وخوت چې په باډۍ کې ببري په خپله اوم، اوم... کش وکړه او پورته شه؛ نارې ورسره وهلې.
کله چې موټر پر پیچومي وخوت، نو ببري په لوړ اواز څو لنډۍ وویلې:

خاورې د شنه طوطي پر سر شوې
بلبلې واچول پر تور کارغه لاسونه

د غره پر سردې چیلم ډک کړه
د سرې اور به په پېزوان در خېژومه

متین چې سر یې له دوړو نه په پټو کې پټ کړی و، بوجۍ پرې راوښوییده او لاندې یې کړ. ببري ته یې غږ کړ چې بوجۍ ورنه لرې کړي. ببري او امین جان بوجۍ ترې یوې خواته کړه او متین یې ترې خلاص کړ. متین له پټو نه سر راوویست او ببري ته یې له قهره په ډکه لهجه وویل:
- نور نو، نه غواړم چې د ماشومتوب کانې وکړې.
- د ماشومتوب کانې مې کله کړي دي؟
- دا اوس چې دې لنډۍ ویلې.
- لنډۍ، خو لوی، لوی سړي وایي، ماشومان خو لنډۍ نه شي ویلی.
د متین مخ له غصې تک سور شو او زیاته یې کړه:
- د لنډیو ګوډیه! د هر شي ځای او وخت مالوم وي. ګوره لویې ږیرې مو اچولې دي. که اوس دې څوک غږ واوري، نو خدای ج خبر چې څه فکر به وکړي. دې خبرې ته دې هم پام وي چې دغه ټول غرنۍ پښتانه دي. کېدای

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي چې ستا د غږ په اورېدو بده ومني او زیان را ورسوي. زه او ته، خو سره بلد یو، خو امین جان ته دې پام وي او د هغه خیال ساته. ببری په خبرو کې ور وغورځېده:

- قوماندان صاحب! امر دې منم، خو په لنډیو ویلو کې نه. بل امین جان په تندر وهه، ځکه د لارې ملګری مو دی او پاتې شول نور خلک؛ پر هغوی خپل غږ نه اورم، نور څه وایې؟

امین جان هم د ببري خبره تایید کړه او ویې ویل:

- دا اوږد سفر دی. په دې نه پوهېږو چې کله به بېرته ځو. روغ به ځو او که په همدې درو کې به وژل کېږو، نو ښه داده چې خپل هدف ته په خوشالۍ سره ځانونه ورسوو. یو او بل مرور نه کړو.

دوی درې واړه لا په دې خبرو اخته وو چې موټر برېک وواهه او ودرېده. موټروان راښکته شو. پکول یې له سترګو پورته کړ او درې واړو ته یې غږ کړ: په دې هوټل کې به مړې (ډوډۍ) وخورو او بیا به لاړ شو.

متین، ببری او امین جان هم له موټره راښکته شول. پښې یې شخې وې. ځانونه یې سره کش کړل. کالي یې له دوړو نه وڅنډل او هوټل ته ور روان شول.

د هوټل مخې ته د اوبو خاورین ماټ لیدل کېده. پر سر یې له یوه ټیمي کوټي نه جوړ شوی ګیلاس ایښی و او د سړک پربمانه دوړې پرې ښکارېدې. هوټل د یوه لوی کړنګ پر غاړه اباد و. کاره واړه دیوالونه یې له ډبرو جوړ و. دروازه یې له څو کړو دړو نه رغول شوې وه چې پر یوه لورې ځنګځنه ښکارېده او د کړکۍ چوکاټ ته یې د ښیښو پر ځای پلاستیک ورټک وهل شوی و، تر څو هوټل ته د زیاتو دوړو د داخلېدو مخه ونیسي.

کله چې متین، ببری او امین جان هوټل ته دننه شول، نو د ننه یوازې هوټل نه و، بلکې پرچون سامان، ټوکران، پلاستیکي بوټونه، چپلې او ... د اړتیا هر څه په کې موجود و. ببري د متین په غوږ کې غلي وویل:

- یاره تر اوسه مې په سعودي کې هم دومره ښه او عصري هوټل نه و لیدلی.

- دا خوله دې لږ بنده کړه.

ببري د متین له غوږ نه خوله رادېخوا کړه او د هوټل چت ته یې وکتل. د هوټل په چت کې د تیرانو پر ځای د څپریو کاړه واړه لرګي کارول شوي وو. د زیاتو لوګیو له امله تک تور او اوږده تارونه پرې ځړېدل.

متین، ببري او امین جان بوټونه او څپلۍ وویستل او درې واړه له مزري نه پر جوړ پوزي د یوه خیرن دسترخوان تر څنګ کېناستل. د هوټل خاوند چې لوړ قد، پلنې اوږې، غټ اندامونه او اوږده ږیره یې لرله؛ د دوی مخې ته ودرېده او ترې ویې پوښتل:

- تاسو ته څه راوړم.

متین ورته وویل:

- څه لرې؟

- د میو وریجې او قورمه شته.

- د میو وریجو کې څه شی راته اچوې؟

- که د غوا غوړي په کې غواړې، هغه هم شته، خو مصرف دربانديې راځي.

- په ډېر مصرف کې مو مه راوله، ځکه موږ مجاهدین یو. ته ورشه موږ دریو ته یو کنډول راجوړ کړه او د غوا غوړي هم په کې وکه.

د متین د مجاهد په خبره د هوټلي تندی تریو شو او په تګ کې یې له ځان سره وویل: "هر څوک چې دلته راځي، نو پر موږ یې وس بردی او هر

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه يې چې زړه غواړي هغه راباندې کوي. "

هوټلي څو شېبې وروسته د دوی مخې ته د میو وریجو کنډول کېښود. هغه بل کونج کې یو بل کس غږ وکړ: و هوټلي! یوه بي بي سي درسره راوړه. متین او ملګري يې پوه شول چې سړی پیپسي ته بي بي سي وایي. هوټلي پیپسي ورته رواخیسته او له ډوړو ډکه يې د سړي مخې ته کېښوده.

ببري د ډوډۍ پر سر له ځان سره وخندل. متین ورنه وپوښتل چې ولې خاندې؟

- له ډوډۍ وروسته يې درته وایم.

امین جان په خندا وویل:

- بیا دې څه شي ته خیال شو چې له خندا نه شین تللی يې؟

ببري له وریجو جوړه کړې ګوله په غوړیو کې غوپه کړه او بیا يې پر دواړو غمبورو شخوند وهل پیل کړل. متین هوټلي ته غږ کړ:

- وروره د څښلو اوبه راوړه.

هوټلي د خو زاړو او چیتو چینکونو په لاستیو کې ګوتې ننویستې او ځواب يې ورکړ:

- اوبه د باندې په ماټ کې ایښې دي.

ببري په وریجو ککړ لاسونه یو تر بله سره وسولول. پاڅېده او له ماټ نه يې په همغه خیرن او دوړو ککړ ټیمي ګیلاس کې اوبه راوړې او متین ته يې ورکړې.

متین چې ډېر تږی و، نو ګلاس يې پورته کړ. له هر غړپ تېربدو سره يې غړکا ختله او د ستوني غټ هډوکی يې ورسره ښکته پورته کېده.

امین جان هم له کنډول نه راپه شا شو او له ځان سره يې غلي وویل: شکر خدایه ج چې په خېټه دې ماړه کړو.

ببري دوی دواړه په شوخ نظر وکتل او ترې ويې پوښتل:

- ډوډۍ مو وخوړه؟

متین ځواب ورکړ:

- هو! ومو خوړه. بیا دې څه لیدلي چې دومره زر، زر د ډوډۍ د خوړلو پوښتنې کوې؟

- د هوټل توفدانیو ته ګورئ. تر اوسه مو په لندن کې دومره عصري توفدانۍ لیدلي وې؟

متین او امین جان چې توفدانیو ته وکتل، نو له خندا نه يې بډوډې نیولي وو، ځکه هوټلي د کلاشینکوف د مرمیو کوتې پرې کړي و. په هغه کې يې بیا خاوره اچولي وه او پر خاوره د پاسه بې شمېره د نسوارو غونډاري لیدل کېدې.

متین، ببری او امین جان درې واړه لا په هوټل کې وو، چې څو وسله وال کسان راغلل. وسله والو ببر سرونه او لویې ږیرې درلودې. د ټوپکو بندونه يې پر مشکنو ښایسته جوړ شوي وو او په کمربندونو کې يې لاسي بمونه، د کلاشینکوف شاجورې او خنجر ټومبلي وو. وسله وال چې څنګه هوټل ته راننوتل، نو ځینو يې پر دوی وسلې ونیولې چې ونه ښوریږي او څو نورو وسله والو هغه کس د ټوپک تر کونداغونو لاندې ونیو چې لږ مخکې يې پیپسي ته بي بي سي ویل. دا سړی يې ددې لپاره وواهه چې ولې يې د حجرې دروازه يې کلپ کړې وه او د خپل موټر له سویچ نه يې کیلي ایستلې وه.

https://lmomandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه سیمو کې چې د حکومت په کنترول کې نه وې، وسله والو د سیمې خلکو ته خبرداری ورکړی و چې د حجرو دروازې به خلاصې پرېږدي او څوک چې موټر لري، هغوی به کیلي ګانې د موټرو له سویچونو نه، نه لرې کوي. دا کار دوی، ځکه کاوه چې کله به له کمینونو نه د شپې لخوا پر کومه سیمه راغلل، نو د حجرو دروازې به خلاصې وې او دوی به شپې په کې تېرولې. پر دې سر بېره به یې د کور خاوند په نیمه شپه کې راپاڅاوه او په زوره به یې ډوډۍ ترې غوښتله. بل غرني خلک چې په کورونو کې د موټر درولو ځایونه، نه لري، نو معمولاً یې له کور نه د باندې دروي. په هر موټر کې به کیلي موجوده وه. کله به چې موټر د وسله والو په کار شو، نو له ځان سره به یې روان کړ. په شپو، شپو یې خپل اکمالات پرې کول او تر هغو به چا پوښتنه ترې نه شوه کولای، تر څو به یې چې په خپله خوښه نه و راوستی.

ببري چې له مظلوم کس سره د وسله والو دغه بد چلند ولید، نو حملې ته یې ځان برابر کړ. په ځای کې وښورېده، خو متین د شا له لمنې ونیو او دې ته یې پرېښنبود چې څه ووایي. وسله والو چې کله سړی ښه خمبیره کړ، وروسته یې په برګو سترګو په هوټل کې ناست کسان تر نظر تېر کړل چې کوم څوک به عکس العمل نه ښکاره کوي، خو ویې لیدل چې ټول پر خپلو ځایونو دي او پر دوی کار نه لري.

ددغه وحشي حالت پر لیدو متین لږ وارخطایي محسوس کړه. د ویرې له امله یې زړه په ټوپونو شو، خو زر د جنرال خبره ور یاده شوه چې ویلي یې وو: " ته به په دې ماموریت کې له ډېرو ستونزو سره مخامخ شې او تا به دغه ستونزې د هغې ختې په څېر پوخ کړي چې کلال منګي په کې

جوړوي. " د جنرال په خبره متین لږ څه ډاډمن شو او زر یې خپله وارخطایي له ملګرو نه پټه کړه.

کله چې وسله وال له هوټل نه ووتل، نو امین جان متین ته خوله ور نږدې کړه او په پسپسې کې یې ورته وویل:

- هغه سړی چې موږ ټولو ته یې په برندو، برندو وکتل، له جبار سره مې لیدلی و.

متین د امین جان په خبره لږ حیران شو او په همدې حیرانۍ کې یې ترې وپوښتل:

- ته ډاډه یې؟

- هو! زه یې ښه پېژنم.

متین ببري ته مخ ور واړوه او ویې ویل:

- په هره بیه چې کېږي، دا سړی باید تر هغې وڅارو، تر څو چې مو جبار ته ورسوي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو ځوان آمر چې اوس يې لويه ساختګي ږيره اچولې وه. يو سراچه موټر د هوټل مخې ته ودراوه. ببرې او امين جان په بيړه ور وختل. موټر حرکت وکړ، ببرې له متين نه پوښتنه وکړه:

- دا موټر دې له کومه کړ؟

متين قابنامه (د موټر په سيټ کې پاس وړوکې هنداره) سمه کړه. دده څېرې ته يې وکتل او بيا يې ځواب ورکړ:

- دا هغه موټر دی چې ددې سيمې خلک يې د وسله والو له ويرې کيلي په سويچ کې پرېږدي.

متين د موټر پر اکسليټر پښه ټينګه کړه. موټر ګړندی شو او د سرعت (چټکتيا) ستن يې مخ پورته روانه شوه. لاره خرابه وه. جمپونه ډېر وو،

خو سراچه موټر په کې له نورو ګړندی روان و. متين ډېر ګرځنې (ګولايې) او غاښې شا ته پرېښودل، غوښتل يې تر څو د هغو کسانو په موټر پسې ورسيږي چې په هوټل کې يې سرې وډباوه.

له اوږده مزل وروسته ببرې په يوه لرې ګرځنې کې دوړه وليده چې پورته شوه. متين ته يې وويل:

- هاغه وړاندې دوړې پورته کېږي، کېدای شي چې د دوی موټر وي.

متين يوازې سر وښوراوه. په اکسليټر پسې يې پښه تکيه کړه او موټر په تېز مزل کې د جمپونو له لاسه ځان پر ځمکه، ځمکه واهه.

ببر سرې وسله وال چې په دې نورو کې د مقام سړی ښکارېده، په هنداره کې شاته موټر وليد چې ورپسې دی. له ځان سره يې فکر وکړ چې کېدای شي د سپرلۍ (سواری) موټر وي، ځکه يې په لومړي ځل توجه ورته ونه کړه. له ښه مزل وروسته يې چې بيا هنداره کې وکتل، نو موټر همداسې نږدې ورپسې دی او دوی تعقيبوي.

د ببر سرې سړي شونډې چې په برېتونو کې پټې وې، وخوځېدې او خپلو کسانو ته يې وويل:

- دا شاته موټر له ډېر لرې ځايه راپسې دی او موږ ګوري (تعقيبوي).

په موټر کې سپرو کسانو ټولو شاته وکتل او له دوی نه يوه يې نظر ورکړ:

- قوماندان صاحب! شکلونه، خو يې زموږ غوندې دي.

قوماندان په غصه شو او په چيغو يې وويل:

- اخمقانو موټر ودروئ او ويې ګورئ چې څوک دي؟

موټر بريک وواهه. دوړې يې پورته شوې او د سترګو په رپ کې وسله وال ترې ښکته شول.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین هم موټر ودراوه او ببري ته یې وویل چې ما کوم عکس العمل نه وي ښودلی تر هغو به ډزې نه کوې.

متین او ملګري یې هم له موټره ښکته شول، خو وسله والو غږ پرې وکړ چې وړاندې رانه شئ. دوی ځای پر ځای ودرېدل او متین ور غږ کړ چې خبرې کولی شو او کنه؟

د وسله والو قوماندان ترې وپوښتل چې تاسو د چا ډله یاست؟

متین غاړه تازه کړه او ځواب یې ورکړ:

- مجاهدین یو.

قوماندان څو قدمه ورته رانږدې شو، خو په دې ځای کې یې د متین توپانچه ولیده چې ورسره ده. قوماندان ته شک پیدا شو چې دا بل څوک دي، ځکه په دې سیمه کې ټول وسله وال پیکا او کلاشینکوف وسلې ګرځوي، نو خپلو کسانو ته یې امر وکړ چې دا جاسوسان دي او ژوندي یې ونیسئ. وسله وال چې له خپلو ځایونو نه ښورېدل، متین د یوه پر سینه د توپانچې مرمۍ وویشته او سرې پر ځمکه ولوېده. ببري هم ځان وغورځاوه او ډزې یې پیل کړې.

د وسله والو له لوري هم پر دوی باندې د ډزو باران جوړ شو. متین سنګر نیولی و او یو، یو یې په نښه کاوه. ببری هم د غټې تیږې تر شنګ پروت و او ټولې مرمۍ یې په نښه وویشتې. جګړه اوږده نه شوه. وسله وال څوک ووژل شول او چا یوازې خولې وازولې. د وسله والو قوماندان چې دا حال ولید، نو منډې ته یې ځان جوړ کړ خو د متین له لوري پرې ډزې وشوې او ټپي یې کړ. متین ور منډې کړې. ببري ټول وسله وال وکتل تر څو ژوندي پاتې نه وي او زیان ورته ونه رسوي.

متین چې کله د وسله والو قوماندان ته ورغی، نو هغه پروت و. اوږده ویښتان یې په خاورو سپېره وو او خوله یې هم له خاورو او وینو ډکه وه. متین لومړی هغه تلاشي کړ چې هسې نه چاودېدونکي توکي ورسره وي او وروسته یې ترې وپوښتل:

- جبار چېرته دی؟

د وسله والو قوماندان زګیروی وکړ. خوله یې سره جینګه کړه او ځواب یې ورکړ:

- ما نه دی لیدلی.

متین یو کلک سوک په دې خوله وواهه. بیا یې توپانچه ورته پر سر کېښوده او ویې ویل:

- که دا ځل ځواب رانه کړې نو ستا مړی به همدلته د غره لیوان وخوري، وو ایه! جبار چېرته دی؟

ټپي قوماندان په وینو لړلي لاس ته وکتل. بیا یې په لستوڼي خوله پاکه کړه. تر یوې اوږدې شیبې غلی و او هېڅ ځواب یې ورنه کړ.

دا ځل متین په توپانچه په دې سر وواهه او زیاته یې کړه:

- که زما پوښتنې ته ځواب رانه کړې، نو په موټر پسې دې تړم او پر ځمکه دې کشوم.

قوماندان پوه شو چې په هر ډول وي، نو مالومات رانه اخلي، ځکه یې په ټیټ اواز وویل:

- که ته زما ژوند ژغورې نو کېدای شي چې زه هم مرسته درسره وکړم.

- جبار چېرته دی؟

قوماندان خپل ځان شاته کش کړ. په ډبره یې سر کېښود او ځواب یې ورکړ:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- جبار د (سره کوبېښ) په سیمه کې چې له وزیرستان سره لرېدلې ده،
اوسیږي. هغه ځای ته ستا ورتګ ګران دی، ځکه جبار ډېر مجاهدین لري
او بیا هغه سیمې ته هېڅوک نه پرېښودل کېږي. حتی هغه څوک هم نه
پرېږدي چې هلته د زنځوځېو (چلغوزیو) ونې، ځنګلونه یا کورونه لري...
متین د قوماندان خبرې پرې کړې او وې پوښتل:
- مشران یې څوک دي؟
- ډېر داسې څوک ورته راځي چې نه په پښتو پوهېږي او نه په پارسي.
تکې توري خبرې یې دي.
- نور په څه پوهېږې؟
- نور په داسې څه نه پوهېږم.
- د چا د وژلو امر یې درکړی او د څه شي مسوول یې؟
قوماندان غلی شو. متین څو ځلې پوښتنه تکرار کړه خو هغه ځواب نه
ورکاوه. متین دوه ډزه پر پښو وویشت او قوماندان خوله اسمان ته پورته
کړه. له درده په ډکو چیغو یې وویل:
- د خدای لپاره درته وایم یې.
- که ونه وایې، نو دا ځل دې وژنم.
قوماندان چې دا ځل یې اواز بیخي ټیټ و، وویل:
- موږ ته یې د قومي او مخورو مشرانو د وژنې مسوولیت راکړی.
- د ځدراڼو پنځه ویشت مشران مو چې پر یو ځای ووژل، هغه تاسو
یاست؟
قوماندان یوازې سر وښوراوه.
- دا بې وزله او غریب ځوانان ولې وژنئ؟
قوماندان دا ځل یوازې سترګې ور واړولې او حالت یې خراب شو،

ځکه وینه ډېره ترې بهېدلې وه. متین چې دده رنګ او حالت ته وکتل، نو
په ببري پسې یې غږ کړ:
- ببریه زر راشه چې سړی مو له لاسه ځي، خو ببری چې ورته رارسیده،
قوماندان دا نړۍ پرېښوده او سترګې یې پټې کړې.
متین له قوماندان نه پورته شو او ببري ته یې وویل:
- امین جان ته غږ کړه چې له دې ځایه زر ووځو.
ببري په امین جان پسې څو غږونه وکړل، خو د امین جان ځرک نه و.
متین او ببری دواړه د امین جان د پیدا کولو لپاره د پېښې په ځای کې په
منډو شول او امین جانه، امین جانه ناري یې هم وهلې، خو هغه ځینې
ورک شو. د موټرو شاوخوا، د ډبرو ځنګونه، د څېړیو نږدې ونې او نور
ځایونه یې پسې ولټول، خو پیدا یې نه کړ. متین اندېښمن شو او د سر په
وېښتانو کې یې ګوتې تېرې کړې، فکر یې وکړ چې ترې وتښتېده. په
همدې اندېښنه کې متین د کرښک غاړې ته ورغی. هسې یې لاندې وکتل.
سترګې یې پر امین جان ولګېدې چې د کرښک په نیمایي کې په ولاړه
ډبره کې بند و او لاسونه یې ښکته ځړېدل.
متین په بېړه د وسله والو له پیکپ موټر نه اوږد پړی راواخیست. د پړي
یو سر یې په سراچه موټر پسې غوټه کړ او بل یې له خپلې ملا نه تاو کړ،
تر څو په امین جان پسې لاندې کوز شي. ببري وویل چې امین جان هسې
هم ژوندی نه دی پاتې. همدلته به یې پرېږدو. داسې نه چې نوري ستونزې
رامنځته شي او پر تا څه ونه شي، خو متین یې خبره ورپرې کړه. وېې ویل:
زه دا منم چې په دې ډول ماموریت کې باید دې شیانو ته پام ونه شي خو
بیا هم دلته له یوې خوا پښتو ده او بل که ژوندی و، نو له موږ سره په دې
ماموریت کې زیاته مرسته کولی شي. متین د کرښک پر لوري روان شو او

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببري غږ پسې وکړ:

- که وژل شوی وي، نو بیا يې هلته پرېږده.

- که ژوندی نه وي، بیا يې هم راخيژوو او په يوه مناسب ځای کې به يې ښخ کړو.

له دې خبرې سره متين په کوزېدو پيل وکړ. هغه څه چې ده ته يې د پوليسو په اکاډمۍ کې ښودلي وو، نن يې عملي کول. که څه هم د متين لاسونه د پړي په مقابل کې نازک وو او سوی يې کاوه، خو په کرنګ کې يې پښو ته مناسب ځایونه پیدا کول او ډېر زور يې پر پښو راوست.

متين په ډېر احتياط روان و، تر څو پړی له پاسه نه ډېرې پرې راخطا نه کړي او پر سر يې ونه لګيږي. دغه شيبه د يوه غټ مارغه په ځاله ور برابر شو. مارغه خپل غټ وزرونه وښورول او پر متين يې حمله وکړه. له ډېرې ويرې د متين له خولې ويرونکي چيغه ووته. دده سوي چيغې په کرنګونو کې انګازې وکړې او تر لرې پورې يې انګازې همداسې رواني وې. متين د مارغه له ځالې نه په بيړه تېر شو. ښه و مارغه بېرته خپلې ځالې ته ننوت.

ببري چې د متين چيغه واورېده. ډېر وارخطا شو، له پاسه يې پړي راغږ کړ:

- متينه! ته ښه يې؟

- هو! ښه يم. مارغه ووېرولم.

ددې خبرې په اورېدو د ببري د زړه درزا کراره شوه، خو د متين زړه همداسې ويرې اخيستی و.

متين په يوه وحشتناک کرنګ کې تر ستونزمن مزل وروسته د ښېرۍ هغې ونې ته ورسېده چې د کرنګ په منځ کې ولاړه وه او امين جان په

کې بند و.

متين لاندې وکتل. ټوله منظره له وحشت او ويرې نه ډکه وه. د کرنګ په منځ کې له ولاړې ښېرۍ نه تر ځمکې پورې فاصله په لسګونو متره وه. متين که څه هم ډېر زړور و، خو په دې ځای کې يې زړه ټوپونه وهل، ځکه لوی خطر ته يې ځان ورکړی و او دا هم په زړه کې ور وګرځېدل چې کاشکې د ببري خبره يې منلې وای، خو اوس پښېماني کول د هغو اوبو راګرځول و چې له ورخه تېرې وې.

د پوليسو آمر چې اوس په خپله د مرګ او ژوند تر منځ و، لاس يې د امين جان د غاړې پر رګونو کېښود. د هغه نبض يې وکوت، خو امين جان نور په دې دنيا کې نه و. متين ته يې کورنۍ ورياده شوه. د هغه پلار يې سترګو ته ودرېده. د دوی بې وزلۍ يې په زړه لا زور اغېز وکړ او دې حالت مجبور کړ چې له سترګو يې اوښکې توی شي. له ځان سره يې وويل:

متينه دا خو يې سر دی. ته صبر چې نور به له څومره قتلونو، وژنو او ستونزو سره مخامخ شې؟

امين جان د وسله والو په لومړيو ډزو کې پر سينه لګېدلی او له هغې وروسته بيا له کرنګ نه لاندې خطا شوی و.

متين غوښتل چې لومړی امين جان وتړي، وروسته په خپله وخېږي، بيا به له ببري سره يو ځای پړی کش کړي او امين جان به وخېږوي. د پوليسو آمر له ملا نه ددې لپاره پړی خلاص کړ، تر څو د امين جان جسد وتړي، خو ده لا د امين جان جسد نه و تړلی چې د کرنګ په منځ کې پر ولاړه ښېرۍ چې ريښې يې ورستې وې، د دوی دواړو وزن ډېر شو. د ښېرۍ ريښې له زوره ولوېدې او ښکته پسې خطا شوه. که څه هم متين

https://mandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پړی کلک ونیوه خو کالي یې د څېرې په ببرو ځانګو کې بند شول او له ځان سره یې له کړنګ نه خطا کړ.

کله چې متین له کړنګ نه خطا شو، نو ببري څو سوي چیغې پسې وکړې چې مړ یې او که ژوندی؟ خو د متین له لوري ځواب نه ورکول کېده. ببري خوله اسمان ته ونیوه او دعا یې وکړه: یا ربه ته مو مددګار شې. د ببري رنګ ژېړ تښتېدلی و. وارخطا و او په ویره یې د غرو سرونه کتل. له هرې ونې، بوټې، ډبرې او شیلې نه په ویره کې و. ځان یوازې ورته ښکارېده. نور یې له متین نه لاسونه ووینځل او داسې ورته ښکارېده چې نور له ده سره نشته.

ببری نه پوهېده چې اوس په متین پسې کوز شي او کنه؟ خو له ډېر فکر کولو وروسته یې له ځان سره وویل: د ملګرتیا حق پر ځای کړه. همداسې یې مه پرېږده. پسې کوز شه. د متین مړی پیدا او ښخ یې کړه. خپلې سترګې یې د لاسونو په ورغویو داسې ومومښلې ته وا اوس له خوبه راویښ شو. پر ټوپکونو یې سترګې ولګېدې. په بیړه پرې ورټیټ شو. دوه ټوپک چې د وژل شوو وسله والو وو، رواخیستل او اوږې ته یې ددې لپاره واچول، تر څو د احتمالي ګواښونو او خطرونو چې هره شیبه یې د پېښېدو ویره وه؛ مخنیوی وکړي.

ببری په داسې حال کې چې شاوخوا یې لوړې، ژورې څارلې، د غره په ډډه کې پر هغه نرۍ لاره درې ته کوزېده چې وړاندې د وزو رمو جوړه کړې وه، خو اوس په دې سیمه کې کوم څاروي یا شپانه، نه لیدل کېدل، ځکه دا سیمه له پاکستان نه راوښتو وسله والو ګواښله او د سیمې خلک له ویرې هلته نه شول تللی.

دا لاره هم دومره اسانه، نه وه. ببري به چې هر ګام اخیست، نو له پښو نه به یې ډبرې رغړېدې او لاندې به په دره کې لګېدې. په ځینو ځایونو کې به ببري د کوزېدو په وخت کې لاسونه لګول او په ډېرو ستونزو باندې کوزېده. له ښه ځنډ وروسته درې ته کوز شو او د کړنګ په لوري ور روان شو، تر څو له کړنګ نه لوېدلی متین پیدا کړي. د کړنګ بېخ ته ورسېده. متینه وه متینه... څو غږونه یې وکړل، خو متین غږ نه کاوه. بیخي یقني شو چې متین نور په دې دنیا کې نه شته.

ببری نا امیده و، خو بیا یې هم په متین پسې هاخوا او دېخوا کتل. د څېرې ازغنه ونه یې ولیده چې هلته لرې پرته ده. منډه یې ور واخیسته. پر هغو ړنو اوبو ور ګډ شو چې له چینې نه رابهېدې. څېرې ته په رسېدو یې پر متین سترګې ولګېدې چې په وینو سور لړلی پروت و. ورنږدې شو. د متین ښایسته او ښکلې څېره داسې ورته ښکاره شوه، ته وا خاورې پرې ورېږي. زړه یې راډک شو. څو سوي چیغې یې وکړې. دده چیغو په کړنګونو او غرونو کې انګازې وکړې. ښه ډېر یې وژړل او په دې ډول یې زړه یخ کړ.

یو ځل ببري ته ناڅاپه وریاده شوه چې ته خو یې یو ځلې نبض وګوره، کېدای شي چې متین ژوندی وي. اوښکې یې پاکې کړې. پزه یې کش کړه او د لاس څټ یې د متین د غاړې پر رګونو کېښود. د پولیسو آمر ژوندی ورته ښکاره شو، له هغه لومړنیو طبي مرستو نه چې ده ته یې د پولیسو په روزنځای کې ښودلې وې؛ کار واخیست. اول یې د هغه ورمېږ وکوت چې هسې نه مات وي او د ناروغ د اکسیجن لار یې بنده کړې وي، خو ورمېږ یې روغ و. بیا یې د متین خوله خلاصه کړه چې هسې نه غاښونه یې مات او مرۍ ته ورغلي وي، خو غاښونه یې هم جوړ وو. ببري چې کله دا کار سر

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورساوه، نو ورسره دسمال یې د هغه پر خوله کېښود او پوکی یې په کې وکړ، تر څو ناروغ اکسیجن پوره کړي.

کله چې ببری د اکسیجن له برخې نه ډاډمن شو. له هغه وروسته یې د متین لاسونه او پښې وکتل چې کوم ځای یې مات دی. بالاخره یې ولیده چې یو لاس یې دوه ځایه مات دی. ببري اول د لاس ترل پرېښودل، ځکه د متین له ټپونو نه وینه بهېدله. لومړی یې د امین جان کمیس څیرې کړ او بیا یې د متین هغه ټپونه پرې وتړل چې ډېره وینه یې ضایع کوله.

ببری چې د ټپونو له تړلو وزګار شو، نو څو سیده لرګي یې پیدا کړل. د متین مات لاس یې سره سم کړ. متین د هډوکو شدید درد محسوس کړ. چیغه یې کړه او بېرته بې هوښه پرېوت. ببري له مات لاس سره لرګي یوه او بل څنګ ته کېښودل او بیا یې د هغه بنداژ په واسطه وتاړه چې د امین جان له کمیس نه یې جوړ کړی و.

ببري ته د متین حالت ښه ولیدل شو. په لاسونو یې پستې شګې یوې او بلې خواته کړې. د قبر په شان ځای یې په کې جوړ کړ. د امین جان زني یې پر یوه ټوټه وتړله. په ایستلي کنده کې یې کېښود. مخ یې قبلې ته کړ او شګې یې پرې واړولې. د بښنې دعا یې ورته وکړه: خدای ج دې رحم درباندې وکړي. په دې وخت کې له کړنګ نه وره ډېره راخطا شوه. د ببري په څنګ کې ولګېده. ببری یې وډار کړ. په بیړه یې ټوپک رواخیست. د کړنګ سر ته یې وکتل، خو هغه مارغه یې تر سترګو شو چې متین یې ویرولی و.

ببری تندې اخیستی و. لاړ، پر یخه چینه یې اوبه وڅښلې. له هغې وروسته راغی. دواړه ټوپک یې غاړې ته واچول. بیا یې متین په شا کړ، تر څو یې یوه خوندي ځای ته ورسوي. ببری مخامخ د هغه غره په لوري

روان شو چې ختل پرې اسان و، خو په دې نه پوهېده چې دې خوا ته کلي شته او که نه؛ که ځان د دښمن خولې ته ورکوي.

ببري له یوې خوا متین، دوه ټوپک او له شاجورونو ډک کمربند اخیستي وو. بل لور ته د دښمن ویره ورپسې وه او دریم د غره سخته لاره وه چې ده باید مزل پرې کړی وای. ببري هڅه کوله چې ستړیا وزغمي او له دې ځای نه متین خوندي سیمې ته ورسوي، تر څو یې درملنه وکړي او ښه شي.

له ستړي مزل وروسته ببری د غره سر ته پورته شو. ډېر ستړی و او ویې غوښتل چې دلته ځان هوسا کړي. متین یې د یوه زېغوځي ونې ته کرار کوز کړ. ورته ویې کتل. همداسې بې هوښه و. ببری چې په خولو کې لوند خیشت و، نري باد ته یې ځیګر مخامخ کړ او د ګرېوان تڼۍ یې پرانیستې، تر څو یې خولې وچې شي. ښه شیبه یې ځان هوسا کړ او وروسته پاڅېده. له واسکټ نه یې وړوکی دوربین رواخیست. د غره له سره یې ددې لپاره شاوخوا وکتل، که کومه ابادي په نظر ورشي، خو بوازې د غرونو کړۍ، د ګورګورو او زېغوځیو له ځنګلونو او بیزوګانو پرته نور څه نه ښکارېدل، نو دا لنډۍ وریاده شوه:

د غره له سره لارې څارم
نه یار مالوم شو نه یې اورم اوازونه

ددې لنډۍ په وریادېدو سره د متین خبره ور په زړه شوه چې ورته ویلي یې وو: " هلکه داد ماشومتوب کانې نور مه کوه " ده د متین په خبره کې سترګې ګنډلي وې. نږدې ملګری یې په بد حال و. په دې غرنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيمه کې يې ټولو غمونو، ستونزو او کړاوونو ته ځان يوازې احساس کړ. پر دغه حالت يې زړه راډک شو. سترګې يې نمجنې شوې، خو زر يې ځان سره سم کړ او غلي شان يې وويل چې دا ځای د فرياد نه، بلکې د تورې دی او ځان وباسه.

ببری د ټوپکو راااخيستو ته ورټيټ شو چې په همدغه شيبه پرې پرله پسې ډزې وشوې او دوړې يې د ببري له لاسونو سره نږدې پورته شوې. ده ځان وغورځاوه. بيلوټ (ګېټ) يې کش کړ. مرمۍ يې تېره کړه. د ډبرو او ونو بيخونه يې وکتل چې له کوم ځايه ډزې پرې وشوې. سرې يې وليد چې ببرې خنې د ډبرې تر څنګ پروت و او پر ببري يې ويرونکی غږ وکړ: ټوپک وغورځوه او تسليم شه، بله لاره نه لرې.

ببري ورته وويل: زه هم ستا په څېر مجاهد يم. راځه چې خبرې وکړو، خو هغه بيا هم د وسلې غورځولو ټينګار وکړ: ټوپک وغورځوه. کنه اول دې زخمي ملګری ولم.

د وسله وال په دې خبره ببري ټکان خوړ. ټوپک يې کېښود، خو په زړه کې ويرېده چې که په لاس ورشي، نو بې له وژلو يې نه پرېږدي. ببر خنې سړې له تيږې پښه رواړوله. د ټوپک شپېلۍ يې مخامخ ببري ته نيولې او ور روان و. څو ګامه چې ورنږدې شو، د سړې پښه د نښترو په لوخو کې ونښوېده او پر ځمکه ولوېده. ببري له موقع نه ګټه واخيسته. د سترګو په رپ کې يې ټوپک ته لاس کړ. سړی يې څو ډزه وويشت او ځای پر ځای يې وواژه. شاوخوا يې وکتل. که ګوري چې يو بل کس هم وسله په لاس او دده پر خوا منډې وهي. ننبه يې پرې راوړه. پر ماشه يې ګوته ټينګه کړه. څو پرله پسې ډزې يې وکړې. سړی د غره په ډډه کې لاندې ور غړېده. ببري د زنغونځي ډډې ته سنګر ونيو. تر ډېره هلته انتظار و چې نور څوک شته او

کنه، خو څوک ښکاره نه شول. ګوته پر ماشه پاڅېده. نږدې سيمه يې تر نظر تېره کړه. وروسته يې دوربين رواخيست او هر ځای يې وکوت، خو نور وسله وال يې ونه ليدل.

د ببري ځان ته فکر شو. زړه يې په ټوپونو و. خوله يې وچه او بدن يې رپېده. هغه پرله پسې پېښنو ويرولی و. لاسونه يې هم لړزېدل. په همدې حال کې يې متين پر شا کړ او مزل يې پيل کړ، خو دا ځل له مخکې نه ورته ډېر هره تيرې، ونه او بوټی بلا شوي وو. اختياط يې ډېر کاوه او دا ځل يې د ځان هوسا کول هم په اسانه، نه غوښتل.

ببري چې په ننبه کړي کنډو ته ځان رساوه، نو لمر هم رخصت اخيسته. کرار، کرار يې د وړانګو لمنې ورټولولې او د غرونو له سرونو نه يې ځان پنا کاوه. په ځنګل کې د مرغيو او نورو حيواناتو اوازونه ډېرېدل او د شپې په راتلو سره د ببري ويره، څو برابره کېده چې هسې نه د ځنګل ځناور يې وخوري او يا له کوم بل څه سره مخامخ شي.

کنډو ته په رسېدو د ماښام خړه پرې رادې بره شوه. ببری ودرېده. شا ته يې د هغه غره سر ته وکتل چې ترې را روان شوی و. په لنډ وخت کې يې ډېره لار لنډه کړې وه، خو چې کله يې له کنډو نه مخامخ وکتل، نو دوه خېمې په نظر ورغلې چې د غرونو په منځ کې په يوه کوچنۍ هواره کې ولاړې وې. له جيب نه يې دوربين راوويست او د خېمو پر لور يې واچوه. ويې ليدل چې په کټ يې يو سپين ږيری ناست دی. د خېمو تر څنګ څو اوزې (بزې) تړلې دي. د سپين ږيري مخې ته يو مرغومی په ټوپونو دی او پورته، پورته غورځي. يوې ښځې پر تيږو باندې ټبۍ ايښې او ډوډۍ پخوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببري چې د ورتلو ځای پیدا کړ، ډېر خوشال شو، خو په دې نه پوهېده چې دا عام خلک دي او که دښمنان؟ ژوره ساه یې واخیسته او شکر یې وویست چې یو څوک یې پیدا کړل.

د سپین ږیري درانه غږ: که خدای کول ودرېږه، څوک یې ؟ ببری ځای پر ځای ودراوه او له هغه وروسته یې په ټیټ غږ ځواب ورکړ:

- موږ طالبان یو. په جګړه کې مې اندېوال زخمي شو، نو د طیارو د بمبار له ډاره مو لار غلطه کړه او دې خواته راغلو.

سپین ږیري د ټوپک شپېلۍ ټیټه کړه او ترې ویې پوښتل:

- که خدای کول، له مانه څه غواړې؟ (" که خدای کول " د سپین ږیري تکیه کلام و.)

- ملګری مې مړ کېږي، مرسته راسره وکړه.

سپین ږیری خېمې ته ننوت. پر کټ یې له مزرو نه جوړ پوزی سم کړ او ببري ته یې غږ وکړ چې مریض دې راوړه.

ببري متین خېمې ته ور ننوویست او پر کټ یې څملاوه. سپین ږیري د واسکټ له جیب نه چې ډېر جیبونه یې لرل، لاسي څراغ راوویست او ویې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لګاوه. د متین خېره یې وکتله. د سترګو ډډې (سترګغلي) یې له نظره تېر کړل او بیا یې د هغه پر نس باندې ګوتې ټینګې کړې چې پړسېدلی به نه وي، خو نس یې پر خپل حال و.

سپین ږیري چې پر غوږونو یې ویښتان ولاړ وو، ببرې وروځې او سرې سترګې یې وې، ببري ته مخ ور واړوه او ویې ویل:

- که خدای کول، اول به د زخمي مات شوی لاس وتړو. د زخمونو غم به یې وخورو او له هغه وروسته به لږې اوبه ورته ورکړو، ځکه چې خوله یې وچه ده. بل له زخمي نه ډېره وینه بهېدلې ده. شیدو او نورو خوړو ته ضرورت لري چې وینه زر پوره کړي.

ببری چې د کټ پر لنګه ناست و، د سر په ښورولو ځواب ورکړ.

سپین ږیری له خېمې نه ووت. غږ یې وکړ:

- لالمې وه لالمې (للمې) که خدای کول، څه شوې.

للمې پر تبۍ باندې ډوډۍ واچوله. د بوټو اور یې پسې تېز کړ او بیا یې ځواب ورکړ:

- ابا (پلاره) مرۍ (ډوډۍ) پخوم.

- ته مرۍ دومره پرېږده. لاړه شه د زنګوځي ژاوله، زما بیاتي (قیچي) او د سامان کڅوړه راوړه. للمه له ډوډۍ پخولو پاڅېده. ور ښودل شوی سامان یې رواخیست. د خېمې خواته ورغله، خو سپین ږیری خېمې ته ننوتلی و. غږ یې وکړ: ابا راووځه، سامان مې راوړ. سپین ږیری له خېمې نه راووت. لور یې سامان ورکړ. للمه بېرته ډوډۍ پخولو ته روانه شوه او سپین ږیری په خېمه ننوت.

سپین ږیري لاسي څراغ د ببري په لاس ورکړ. بیا یې د متین لاس کش کړ او سیده یې وتاړه. له هغې وروسته یې دده زخمونه لوڅ کړل. یوه زړه

بیاتي یې پسې رواخیسته. د غوښو په پرې کولو یې پیل وکړ. ببري ترې وپوښتل:

- دا ولې پرې کوې؟

سپین ږیري خوله سره ټوله کړه او بیاتي ته یې زور وکړ:

- دا شنه شوې غوښه ده، ځکه یې پرې کوم چې زخمونه یې بیا زر نه ښه کېږي.

- خو تا ټول زخمونه بیا تازه کړل؟

- که خدای کول مه ډارېږه، موږ چې کله د روسانو پر ضد جهاد کاوه، نو په سنګرونو کې مې د ډېرو مجاهدینو زخمونه او مات شوي هډوکي تړلي. بل دا خو دومره ژور زخمونه، نه دي.

دواړه غلي شول. د سپین ږیري د ساه ایستلو سمسومی اورېدل کېده او ببري یې کړه وړه په ځیر سره څارل.

سپین ږیري چې کله د متین زخمونه پاک کړل، نو له ببري نه یې وپوښتل چې له تا سره پټۍ او یا کومه دوا ماوا شته او کنه؟

ببري ووېل چې له ما سره دوا او پټۍ نشته. څه چې راسره و، د جنګ په ځای کې رانه پاتې شول.

سپین ږیري ددې خبرې په اورېدو د زنګوځي ژاوله رواخیسته. د متین پر زخمونو یې ایښوده او پټۍ یې ترې تاووله. ببری ویرې اخیستی و چې د متین زخمونه خراب نه شي او هم حیران و چې د زنګوځي ژاوله څنګه زخمونه ښه کولی شي؟ خو اخر یې صبر ونه شو، له سپین ږیري یې وپوښتل: دا ژاوله اوس زخمونه ښه کوي؟

د سپین ږیري پزې ته لکه چې د برېت ویښته ورغلي. پزه یې سره منجه

https://www.mandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه. په زوره پرنجی یې وکړ. شکر خدایه! شکر یې وویست او بیا یې ببري ته وویل چې د غازي ببرک خان ځدراڼ نوم دې اورېدلی دی؟

- هو! د هغه نوم مې اورېدلی.

- غازي ببرک خان ځدراڼ به چې کله له انګرېزانو سره د جګړې لپاره تلو، نو له ځان سره به یې د زېغوځي ژاوله ګرځوله چې که کوم ملګری یې زخمي شي، نو د هغه زخمونه به پرې تړي. یو ځل دی هم چې کله د اوسني پاکستان په ټل کې د انګرېزانو پر چوڼۍ حمله وکړه، نو پر اوږه زخمي شو او خپل مشر زوی ته چې د جنګ په میدان کې ورسره و، وویل: " زما پر اوږه د زېغوځي ژاوله کېږده او ویې تړه، خو چې غازیان خبر نه شي، ځکه مورال یې کمزوری کېږي. " بل په لویه پکیتا کې اکثره غرني خلک د زخم د ښه کولو لپاره د زېغوځیو ژاوله استعمالوي.

سپین زیري لاړې تو کړې. په فکر کې ډوب شو. څو شیبې وروسته یې زیاته کړه: پخواني خلک کلک خلک وو. له وطن سره یې مینه وه او پر وطن یې غیرت کاوه. که خدای کول، د ببرک خان زوی سید اکبر خان هم پر وطن مین او غیرتي سړی و. د اوغانیستان (افغانستان) په سر چې بد یې پسې ویل، د پاکستان بادشاه (صدراعظم) لیاقت علي خان یې په توپانچه وویشت او مړ یې کړ.

ببري که څه هم زده کړې ډېرې نه وې کړې، خو د سپین زیري کیسه یې له خپلو مشرانو نه اورېدلې وه چې سید اکبر خان ځدراڼ څنګه او ولې لیاقت علي خان وواژه.

سپین زیري د متین ټول زخمونه او مات شوی لاس وتاړه. له هغه وروسته یې په یوه کوزه کې اوبه رواخیستې او ببري ته یې وویل چې د

زخمي خوله خلاصه کړي. ببري د متین خوله خلاصه کړه او سپین زیري یوازې دومره اوبه ورتوی کړې چې خوله یې لنده شي.

ببري ترې وپوښتل چې متین ولې په دومره خوږو پسې نه بیدارېږي؟

- دا ځکه چې په ده باندې له دې نه زیات درد تېر شوی دی.

سپین زیري د متین د لاسونو ورغوي او د پښو تلي وسولول، خو په هوښ رانغی، نو ببري ته یې وویل چې زخمي ساه په ارامه اخلي او که خدای کول، ډېر مشکلات نه لري. ارام دې وکړي. سبا به یې بیا ګورو. په دې وخت کې د سپین زیري لور للمې غږ کړ: ابا وه ابا مړې (ډوډۍ) در واخله. سپین زیری ووت او ډوډۍ یې راوړه. ببری چې ډېر وږی و، نو په خوند یې وخوړه او ځان یې ښه موړ کړ، خو چې کله وګرځېده، سپین زیري غوړه خوله پاکه کړه او ویې ویل:

- ولې یې نه خورې؟

- موړ شوم.

- ولاکه داسې وګرځې چې ښه دې ځان موړ کړی نه وي.

- نور یې نه شم خوړلی، موړ یم.

- وه وروره که خدای کول، د پښتون په کور کې یې، څنګه یې نه خورې؟ ولا چې خوړلې دې نه وي. سپین زیری چې له پخوانیو او غرنیو پښتنو نه و، مېلمه ته کمزوری ست یې بې‌غیرتوب باله، نو ځکه یې ببري ته په زیارتونو او جوماتونو قسمونه ورکړل چې ډوډۍ وخوري. ببری له غرنیو خلکو سره نابلده و، نو ځکه یې په اصطلاح د یوې ګولې ځای هم په ځان کې نه و پرېښی، خو اوس پوه شو چې سپین زیری یې نه پرېږدي. څو وړې وړې ګولې یې په زوره له ستوني تېرې کړې او ویې خوړې چې سپین زیری خپه نه شي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ډوډۍ وخوړل شوه، سپین ږیري ببري ته اشاره وکړه: هغه پوزی وینې، پر هغه ویده شه او کرار خوب وکړه. دلته ویره نشته او که خدای کول، انګرېزان دې ځای ته نه شي راتللی...

ببری د مزري پر پوزي پرېوت او له ځان سره یې وویل: سپین ږیریه څه خبر یې چې موږ له چا سره جګړه کړې او له چا نه راتښتېدلي یو.

ببری چې د خوست او ځدرانو تر دري پوري خرابې لارې، له وسله والو سره جګړې او له هغه وروسته په غرنیو لارو پر شا د متین وړلو ستړی کړی و، نو بې له دې چې ډېر ویښ پاتې شي، د خوب وربښمینې غېږې ته یې ځان وسپاره.

سپین ږیري د متین د شا پر رګونو لاس کېښود. نبض یې عادي ورته ښکاره شو. ساه اخیستل یې عادي او د زړه حرکت یې هم ښه و. سپین ږیري د ګوتې په واسطه د متین د سترګو پردې پورته کړې. څراغ یې ور بل کړ. د هغه کسي یې وکتل او له ځان سره یې غلي وویل: که خدای کول، زر به په هوښ راشي او نور څه یې هم له ځان سره وویل، خو داسې چې بل څوک پرې نه پوهېدل. له هغه وروسته د باندې ووت. سپوږمۍ د اسمان په منځ کې ولاړه وه. د سپوږۍ په رڼا کې د غرونو کړۍ ډېره ښایسته ښکارېده. نري باد د ښنترو څانګې داسې ښورولې لکه پښتانه زلمیان چې ډول ته څښې اچوي او څېرۍ هم داسې ښکارېدې لکه پښتنې پېغلې چې یې تماشې ته ناستې وي، خو د دغه ښایسته طبیعي جوړښت خوند او رنګ به کله، کله هغه ډزو ګډوډ کړ چې خال، خال په غرونو کې کېدلې او په ښکلو درو او لوړو څوکو کې به یې وحشت خپراوه.

سپین ږیری همداسې ولاړ و او په یوه غره کې یې سترګې نیولې وې. دده له حالت نه داسې ښکارېده لکه خپل غم چې غلطوي او یا یې هم د

هاغه غره په لمنو کې چې دی ورته ګوري، داسې څه ورک کړي وي چې اوس یې خوب او ارام ته نه پرېږدي. څه وخت وروسته په ازغنو بوټو کې ناستې چرګې وککېدې. سپین ږیري مخ ور واړوه. ویې لیده چې یو غټ پیش یې تر مخ تېر شو. سپي ور پسې منډه کړه او پیش یې پسې واخیست.

سپین ږیری خېمې ته لاړ. لاسي څراغ یې ولګاوه. که ګوري چې متین لږ غوندې له خپل ځای نه بې ځایه شوی دی، نو ورنږدې شو، خو سترګې یې پټې وې. پښې او لاسونه یې هم نه ښورول. اوبه یې رواخیستې. په یوه لاس یې د متین خوله خلاصه کړه او په بل لاس یې یو غړپ اوبه ور توی کړې چې ستونی یې لوند شي. وروسته له دې سپین ږیری د کټ تر څنګ کېناست. سر یې په خپلو زنګونو کې ننویست او داسې ښکارېده لکه په ناسته چې ویده کېږي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببری په بل څنګ واوښت، د سپين ږيري غږ يې واورېده چې د قرآن کريم تلاوت يې کاوه، خو د ميندانۍ غږ هم ور سره ګډ و. سترګې يې وغړولې. په ځای کې کېناست. د لاسونو ګوتې يې سره ور وستې او ټکونه يې ترې پورته کړل. خوله يې وازه کړه. اررمی يې وکړ. متين ته ورنږدې شو، خو متين همداسې بې هوښه پروت و. بيا يې د خېمې دروازې ته وکتل. په خپل سر وتل ورته ښه ښکاره نه شول. خېمه د کور يوه برخه وه، خو دلته د لمانځه هم ناوخته کېده. له ځان سره يې وويل: لږ غلی شه کوندې سپين ږيری راشي او د اوداسه اوبه راوړي.

لږ وروسته د تلاوت غږ غلی شو. تر خېمې د کوزې اواز رسېده چې له اوبو ډکېدله او ځو شيبې چې نورې هم تېرېدې، سپين ږيری په خېمه ورننوت او د ببري مخې ته يې د کوزې له اېښودو سره غبرګه کړه: ژنيه (ځوانه) ښه خوب دې وکړ، خو چې اوس لمونځ قضا نه کړې.

ببری رښتيا هم چې ټوله شپه په ځان پسې نه و خبر شوی او سهار د سپين ږيري تلاوت او د ميندانۍ غږ راويښ کړ.

ببري کوزه واخيسته او سپين ږيري ته يې وويل چې ته وګوره ځوک خو به نه وي؟ سپين ږيری مخکې شو او ببري ته يې وويل: راځه.

دوی دواړه د غره ډډې ته لاړل. ببري اودس تازه او لمونځ ادا کړ. له هغه وروسته د سپين ږيري غږ ته انتظار و چې کله ورته وايي: راځه چې ځو، خو داسې ښکارېده لکه له سپين ږيري نه چې ببری هېر شوی وي، ځکه بيا يې هغه غره ته کتل چې په نيمه شپه کې يې سترګې په کې ګنډلې وې. د سپين ږيري دې عمل تر ډېره پورې دوام وکړ. ببری هم نور په انتظار ستړی شو او له بلې خوا يې متين ته تلوار و چې څه ورباندې شوي نه وي. اخر ور ولاړ شو. د سپين ږيري پر اوږه يې لاس کېښود او سپين ږيری لکه په خوب کې چې وډار شي، سپک وغورځېده، خو چې ببری يې وليد، نو زر يې ځان سره سم کړ او ځان يې داسې وښوده چې زه، خو هېڅ وارخطا نه شوم.

سپين ږيری مخکې او ببری ورپسې شو. له لږ مزل وروسته کور ته ورسېدل او سپين ږيري غږ کړ:

- لالمې (للمې) زويه! د ښنتر لاندې کټ واچوه چې چای هلته خورو.

- ابا چای تيار دی او کټ مې هم وړی دی.

سپين ږيري ببري ته مخ ور واړوه او ويې ويل:

- که خدای کول، خورېې! راځه چې د زخمي کټ هم راسره يوسو.

دواړه په خېمه ننوتل. په احتياط يې کټ پورته کړ. د باندې يې راوويست او د هغه ښنتر لاندې يې يووړ چې سپين ږيری به هر سهار هلته چای څښنه. د متين په ليدو د ببري زړه ډېر درد کاوه او هغه يې په دې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال نه شو ليدلی، خو اوس مجبور و چې دا هر څه وزغمي. بل لور ته ويرېده چې هسې نه سپين ږيری د طالبانو خاص سړی وخېږي. وربانديې پوه نه شي او همدلته يې ونه وژني. ببری له ځان سره په همدې فکر کې ډوب و چې سپين ږيري ترېنه وپوښتل:

- که خدای کول، دا نوم دې راته وښايه.

- زما نوم ببری دی.

- ببريه! ددې ملګري نوم دې څه شی دی؟

- دده نوم متين دی.

- په اصل کې د خوست ياست؟

- هو.

- په خوست کې د کوم ځای يې؟

- زه خو په خپله د خوست د مرکز يم او متين ځدراڼ دی.

- ښه، ښه که خدای کول، دی ځدراڼ دی؟

- هو.

سپين ږيري د شيدو پياله واخيسته. سرپ يې ترې پورته کړ. غړپ يې تر ستوني تېر کړ. د سر له ښورولو سره يې اومممم وکړ او نور غلی شو. ببري ورته وويل:

- ماما! ستا نوم څه دی؟

سپين ږيري يې سترګو ته وکتل. د ږيري څو تاره يې په ګوتو کې ونيول او په مسکا يې وويل:

- باز خان

- زامن، ورونه او ورېرونه... څوک لري او که يو ته يې؟

په دې خبره د باز خان څېره غمجنه شوه. سترګې يې سرې شوې. ببري ته يې د ځواب پر ځای يوازې وکتل او نور يې هېڅ ونه ويل.

ببري چې دده دا حالت وليد نو ترې غلی شو او بيا يې خپله پوښتنه تکرار نه کړه. پياله يې پورته کړه. پوف، پوف ... پوکی يې ور وکړ، تر څو يخ شي، خو شيدې په اور پخې وې. ګرمې وې. زر نه يخ کېدې او ببري پياله کېښوده.

د باز خان او ببري تر منځ چوپتيا خوره شوه، خو په دې ښکلې غرنۍ سيمه کې د ډول، ډول مرغانو او نورو حيواناتو اوازونو چوپتيا ماتوله. دغو اوازونو ببري ته خوند ورکړ. غوږ يې ورته ونيوه. دی که شاعر نه و، خو شاعرانه مزاج يې درلود. لاندې چې ترې ناست و، هغه نښتر ته يې وکتل. نور نښترونه يې هم تر نظر تېر کړل. نرې باد نغمې ترې ايستلې او دغه لنډۍ زړه ته ورغلې:

ستا د نښتر په شان ځواني ده
زما نيستي ده چې روان له ملکه يمه

جانان مې جرړې د زړه پرې کړې
لکه نښتر په تاوېدو ځمکې له ځمه

باز خان خولې ته لاس ونيو. ټوخی يې وکړ او بيا يې په خندا وويل:

- ته چې طالب هم يې نو په دې نه پوهېږې چې چای او يا بل خوراک ته پوکی ورکول حرام دي؟

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرۍ هم وخندل، خو دا خندا يې د وارخطايۍ خندا وه، ځکه وويرېده چې هسې نه ومې پېژني.

دواړه غلي شول. شيبه پس د پښو ښکالو راغله. د پښو له غږ سره وړې ډبرې هم رغړېدې. باز خان او ببرۍ ور وکتل. که ګوري چې للمه ده او د اوبو ډک ژی يې پر اوږه دی. ببرۍ زر ورته شا کړه او مخ يې بل خوا واړوه.

للمه ښايسته او غرنۍ پېغله وه. د سروې په څېر يې دنګه ځواني درلوده. د بطې په شان يې اوږده غاړه وه او سترګې يې له هوسۍ نه پور کړې وې. خدای پاک داسې ښکلا ورکړې وه چې د ښار نجونې يې په جمال او جلال پسې نه رسېدې. د کور اکثره کارونه يې خپله کول، ځکه پلار يې سپين ږيری و. د اوبو ژی يې په داسې لاره راوړو چې د سم خوست زلميان به تش هم نه وای پرې تللي. للمه د غره هوسۍ ته ورته وه، نو ځکه له هرې ډبرې، بوټي، ونې او غنې سره روږدې وه او داسې لارې ورته ستونزمنې نه وې.

باز خان د نسوارو ډبلی رواخيست. سر يې لرې کړ. دوه ګوتې يې ورتېتې کړې او شنه نسوار يې په شونډه کې کېښودل.

هلته ببرې ته د نسوارو دوړه باد ورووړه. پزه يې وتخنېده او څو زورور پرنجې يې سر په سر وکړل. له دې سره سم يې له سترګو اوښکې روانې شوې او پزې يې هم سړپ سړوپ جوړ کړ.

باز خان ترې وپوښتل:

- که خدای کول، څه درباندې وشول؟

- د نسوارو ګرد... خبره يې پرې شوه او بل پرنجی يې وکړ.

باز خان وخندل او نور يې څه ونه ويل.

متين سترګې وغړولې. شاوخوا يې وکتل او غږ ته يې خوله جوړه کړه، خو دومره توان په کې نه و چې خبرې وکړي.

سپين ږيری باز خان راپورته شو. د هغه څېرې ته يې وکتل. پر تندي يې لاس ورته کېښود او ويې ويل:

- که خدای کول، پر ځان زور مه راوله. ډېر زر به ښه شې. بيا يې په للمه پسې خو پرله پسې غږونه وکړل چې زخمي په هوښ راغی. شيدې زر پخې کړه او رايې وړه.

للمې چې دا غږ واورېده، نو له ځان سره يې شکر وويست: شکر خدايه چې دا خوراکې په ښه کېدو شو. د څېرې خو لړګې يې په بېړه سره لاندې باندې کړل. اور يې بل کړ او شيدې يې باندې کړې.

هلته ببرې له خوشالۍ نه خپلې اوښکې نه شوې پټولی. شکر خدايه، شکر...، زر، زر يې شکرونه ويستل چې متين په هوښ راغی او سپين ږيری هم خوشال و، ځکه دده د لاس برکت و چې متين ته خدای ج تر دې دمه ژوند ورکړ.

بازخان لا د متين پر شاوخوا راګرځېده او دده حرکتونه يې څارل چې د للمې سندريز غږ په غږونو کې انګازې خورې کړې او پلار ته يې وويل چې شيدې پخې دي. پلار يې ور غږ کړ چې زر يې راوړه. للمې پر مخ ټيکری سم کړ. د شيدو ډک جام يې رواخيست او د ښنتر خوا ته يې ور وړ.

سپين ږيري پلار يې جام ترې واخيست او پوښتنه يې وکړه:

- سړې (يخې) کړې دې دي؟

- هو!

باز خان ببرې ته وويل چې ته دې خپل لاسونه تر زخمي لاندې کړه، کرار يې کينوه او که خدای کول، لورې ته يې شاته تکيه کېږده. ببرې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرار، کرار متین راپورته کړ او للمي چې له ببري نه شرمېده هم، د متین شاته یې ټولې بستره کېښوده، تر څو متین شاته ونه لوېږي. بازخان لور ته وویل چې ته نور لاړه شه. للمه هم د نورو ښځو په شان رحم کوونکې وه. پر زړه نرۍ وه او د متین پر بد حالت زړه درد وکړ. زړه یې راډک شو. له سترګو یې اوښکې راغلې. غلې یې د اوښکو په وچولو پسې د ټیکرې پیڅکه واړوله او په خېمه کې ورکه شوه.

باز خان د متین خولې ته د شیدو جام ورپورته کړ او ویې ویل:

- که خدای کول، خوله وازه کړه. غړپ ترې وکړه. لږ غټ غړپ، ای زمریه سړیه داسې... ، بل غړپ هم ترې وکړه چې زر له خیره ښه شې او شاباس.

متین له شیدو نه څو غړپونه په زور وکړل، خو باز خان ورته وویل چې دا څو ورځې دې څه نه دي خوړلي، که جام وچ نه کړې نو زر نه ښه کېږې.

متین د (نه) په ډول سر وښوراوه، خو سپین ږیري ور سره ونه منله او ټولې شیدې یې پرې وڅښلې.

نن یې دریمه ورځ وه چې متین په هوښ راغلی و. له پخوا نه یې اوس حالت ښه ښکارېده، خو لا هم په پښو نه شو درېدلی. بدن یې کمزوری و او زخمونه یې پوره نه و جوړ شوي.

متین په ځای کې وښورېده. له درده یې خوله جینګه کړه او د کېناستو هڅه یې کوله. ببري ورمنډه کړه. په جګېدو کې یې مرسته ورسره وکړه او تکیه یې ورته سمه کړه. متین چې کېناست، نو شاوخوا یې وکتل. له ببري نه یې په کمزوري غږ وپوښتل:

- د امین جان مړی همالته پاتې شو؟

- هو، څه مې کړی وای. له مجبورۍ نه مې خاورې پرې واوړلې.

متین غلی شو. بیا یې ژوره ساه واخیسته او د دعا لپاره یې شنډې پرانیستې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خدای ج دې يې وبښي.
- امين.
متين د اوبو کوزه پورته کړه. څو غړپه اوبه يې وڅښلې او بيا يې زياته کړه:
- دا ښکلي سيمه کوم ځای دی؟
- ياره! مور يې هم نه پېژنو ، خو ستا له برکته مو دا ځای پيدا کړ.
متين مسکی شو او بله پوښتنه يې وکړه:
- دا سپين ږيری څوک دی؟
- دا سپين ږيری باز خان نومېږي او ستا تربور دی.
- زما تربور؟!
- هو! آمر صاحب چې کله ښه شوې بيا نور تحقيقات وکړه.
د ببري دې خبرې ته متين کمزورې خندا وکړه او نور غلی شو.
ببري جيب ته لاس کړ. په موټي کې يې زنغوځي (جلغوزې) رواخيستل. لمن کې يې واچول او د سپينولو پيل يې پرې وکړ. په لږ وخت کې يې دغه د غره مېوه سپينه کړه او متين ته يې وويل چې ويې خوري. د متين که څه هم ډېر خوراک ته زړه نه کېده، خو له مودو ملګری ببری يې نه شو خپه کولی. زنغوځي يې ترې واخيستل او دانه، دانه يې خولې ته اچول چې ناڅاپه جدي شو او هغه لوري ته يې وکتل. پر للمه يې سترګې ولګېدې. للمه د خېمې تر څنګ ولاړه وه او متين ته يې پټ، پټ کتل، خو چې پوه شوه، متين هم ورته ګوري، نو ژر يې دده له سترګو ځان پنا کړ او ورکه شوه.
د للمې له ورکېدو سره که ګوري چې له هغه لوري باز خان را روان دی او سيرلی يې هم تر غاړې نيولی دی. نرې باد يې ږيره پر ځيګر ايخوا

ديخوا کوله. کله، کله به د باد څپه دومره تېزه شوه چې د پټکي شمله به يې هم شاته ترې واړوله. موده وروسته د هغه نښتر لاندې را ورسېده چې معمولاً به ټول هلته کېناستل. باز خان ببري ته وويل چې دا چاړه در ونيسه. ببري ترې وپوښتل:
- په دې باندې څه کوې؟
- که خدای کول، دا سيرلی حلالوم. متين به يې اول ينه وخوري او وروسته غوښه، خو داسې نه وي چې د ملا نصرالدين په شان پر ټول سيرلي پښې راتاو کړي.
د باز خان دې خبرې ته ټولو وخندل. کله چې د خندا زور کم شو، نو ببري ورته وويل چې سيرلی مه حلالوه، ځکه متين اوس ښه دی، خو سپين ږيری چې د يوې خبرې سړی و، ورسره ونه منله او د سيرلي پر غاړه يې چاړه د الله اکبر له نارې سره سمه راکش کړه او حلال يې کړ.
کله چې يې د سيرلي نه څرمن واړوله، ټوک، ټوک يې کړ، نو ينه يې للمې ته ورکړه چې متين ته يې په غوړيو کې سره کړي. للمې هغه د غوا په غوړيو کې سره کړه. پلار ته يې غږ کړ چې ورشي او وريې وړي. پلار يې ورغی او څو شيبې وروسته يې د ينې کاسه د متين مخې ته کېښوده. متين مننه ترې وکړه او ويې ويل:
- زه به دې هېڅکله دغه حق پر ځای نه کړم، ځکه ته مو دا څو ورځې ډېر په عذاب کړې... باز خان يې خبره پرې کړه:
- که خدای کول، تر څو چې ښه شوی نه وې، تر هغو پورې دې دا خپل کور دی او همدلته به اوسې.
متين او ببري سره وکتل او بيا دواړه باز خان ته مسکي شول. ددوی له سپين ږيري سره ښه ساعت تېر و، ځکه هغه به ټوله ورځ د متين د

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشالولو لپاره د ځوانۍ کيسي کولې او هغه کيسې به يې هم ورته کولې چې څنګه به يې پر اوښانو د ځدرانو له غرييزو ځنګلونو نه په قاچاقي لارو تمبې (چتراش) وړلې او څنګه به يې د ظاهر شاه پاچا له عسکرو نه ځان ساته.

يوه شپه يې له خېمې نه د باندې لېمڅې هوار کړی و. د چرګانو له بڼکو نه ډک بالښتونه يوې او بلې خواته ايښي وو. متين په کټ کې، ببری او باز خان لاندې پر لېمڅي ناست وو او ډډې يې لګولې وې چې باز خان د ظاهر شاه د يوه عسکر د نيولو کيسه ورته کوله. متين او ببري ډېره په خوند اورېده.

ده ويل چې يوه ورځ د ظاهر شاه عسکرو پر تمبو بار اوښ رانه ونيو او زما خپلخانې ته خدای ج له همدې اوښ نه روزي ورکوله. ما به چې له دې خوا نه د اوسني پاکستان د ټل سيمې ته بار يووړ، نو له هغه خوا به مې د بار پر پيسو د کورنۍ لپاره ګوړه، چای، رختونه (ټوکران) او ... سامان راوړ، خو کله چې عسکرو اوښ رانه ونيوه، نو په زړه کې مې وويل: لکه چې اوس دې خپلخانه له لوږې مري.

همدې فکر مې په مغزو کې ځای ونيوه. بالاخره همدې فکر کولو دې ته مجبور کړم چې د ظاهر شاه د وخت يو عسکر وتښتوم او په بدل کې يې اوښ را خلاص کړم.

که خدای کول، نيمه شپه وه چې يو عسکر په پيره کې ولاړ دی او له ځان سره نارې وهي: کي ستي؟ کوجا ميري؟ زه په پارسۍ مارسۍ سم نه پوهېدم، خو له دې ټکو سره بلد وم، ځکه دوی به ټوله شپه دا نارې وهلې، خو هغه چا به زيات غورځي (نارې) کول چې د ټوپک پر ځای به

کوتک ورسره و. دې پيردار هم زيات غورځي کول. يوه شوم چې ټوپک ورسره نشته او يوازې کوتک ورسره دی.

باز خان شاته مخ واړوه. لاړې يې تو کړې او بيا يې کيسې ته دوام ورکړ: عسکر همدا غورځي کوي او زه د شا لخوا غلی، غلی ورغلم چې د پښو کړپې مې وانه وري، خو چې کله ور ورسېدم، نو په يوه لاس مې د هغه خوله ورته بنده کړه او په بل لاس مې يې مغزی تاو کړ. په دې ترتيب مې سړی ځملاوه او په پټکي مې يې خوله او لاسونه ور وتړل. نه زور و، نه خوښه، خو عسکر روان و چې بالاخره مې له هغه ځايه راوويست.

بله ورځ مې عسکر له اوښ سره بدل کړ. ماته يې خپل اوښ راخوشې کړ او دوی ته مې عسکر ورپرېښود.

متين ځان سره کش کړ. خوله يې وازه کړه. اررمی يې وکړ او بيا يې وويل: دا خو ولا ډېره جالبه او خوږه کيسه وه.

له دې وروسته سپين ږيري باز خان متين ته وويل چې له نورو ورځو نه نن ډېر ښه يې. انشاالله زر به ښه شې، خو دا راته ووايه چې په ځدرانو کې د کوم ځای يې؟

متين لږ غلی شو. بيا يې زر خبرې پيل کړې:

- زه په اصل کې د تنګي ځدرانو د "غورمې بولی" يم. (دا په ځدرانو کې ځان ته يوه پلارينه (قبيله) ده.) پلار مې سلام نومېږي. له نيکونو راهيسې په خوست کې ژوند کوو او هلته اوسېږو.

باز خان له خولې نه د ږيرې ويښته لرې کړ او پرله پسې يې بله پوښتنه وکړه:

- کوم سلام؟ هغه د زرمير زوی به نه يادوې؟

- هو، زرمير زما نيکه و کنه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره باز خان پاڅېده. متین یې پر تندي ښکل کړ او زیاته یې کړه چې (که خدای کول) سلام د دوی سکه خوریې دی او له دوی سره یې ښه تګ، راتګ کاوه.

له دې وروسته اوږده چوپتیا خوره شوه او باز خان هم په فکرونو کې ډوب تللی و. سپوږمۍ له غرونو اوښتې وه او اسمان له رڼو ستورو ډک و. د ابشارونو اواز پر غوږو خوږ لګېده. روانو اوبو به ډبرې سره جنګولې او څپو یې په غرونو کې انګازې خورولې. متین، ببرې او باز خان غلي ناست وو. بالاخره دغه اوږده چوپتیا باز خان په دې جمله ماته کړه: نو اوس مالومه شوه چې تاسو طالبان نه یاست. متین او ببرې یوه او بل ته په وارخطايۍ سره وکتل او د سپین ږیري په خبره حیران شول.

سپین ږیري چې د دوی حیرانتیا ولیده، نو ډاډ یې ورکړ او ورته ویې ویل: که خدای کول، تاسو بې غمه اوسئ. زه مرسته درسره کوم، خو چې پر ما وسله وال او یا بله ډله خبره نه کړئ. زامن او یو ورور مې پروسږ کال ووژل شول او یوازې دا یوه لور مې پاتې ده. لور مې یو خدای ج لري او یو ما، نور څوک نه لري چې ساتنه ترې وکړي.

د باز خان په دې خبره متین او ببرې هم غمجن شول. د لانټین پلته اخر ته رسېدلې وه. د پخوا په شان یې رڼا نه کوله. متین د لانټین په تته رڼا کې د باز خان څېرې ته وکتل. زړه یې پرې وسوزېده او له ځان سره یې وویل چې هر چېرته ځم، نو په غمونو اوړم. خولې له خندا ډکې وي، خو شپې او ورځې یې غمجنې. ستا د خوښۍ لپاره خوشالي کوي، خو له زړونو یې وینې څاڅي. جنګه دربانديې لعنت شه چې هېڅ افغان ته دې خوشالي پرېنښوده.

متین په همدې سوچونو کې و چې پیشو رامنډې کړې. د دوی تر مخ پر لېمڅي تېره شوه او باز خان هم غاړې تازه کړې. ببرې لانټین ته لاس ور اوږد کړ. پلته یې پورته کړه او رڼا زیاته شوه. متین وویل: پلته یې مه پورته کوه چې بیا تېل ډېر خوري، خو باز خان ور غبرګه کړه: پرېږده یې، څه د سرې سر به وخوري. دوی چې دا خبره بشپړوله، نو چرګ وزرونه وټپول او اذان یې وکړ. متین د لانټین رڼا کې په لاس تړلې ساعت ته وکتل او بیا یې وویل: اوهوووو...، دا خو څه کم یوه بجه ده. درځئ چې ویده شو.

متین کټ کې ناست و، ایله وغځېده. ببرې هم خپلې بسترې ته پورته شو. باز خان خپل څادر ټک واهه او د کور په لورې لاړ.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار د اذان وخت و. تیاري ورو، ورو خپله لمن ټولوله او په غرونو کې د تبر غږ اورېدل کېده. له دې ښکارېده چې چا د ځنګلونو ونې غوڅولې. بل لورته به کله، کله د ماشینونو غږ او د یو څه شي د برمه کولو اواز راغلو، دا بیا په همدې غرونو کې د کرومیټ ډبرو د کانونو خپل سري کیندنې رواني وې. کرومیټ ډبره د خلکو لخوا په غیري مسلکي ډول له کانونو را ایستل کېده او بیا به په موټرو کې پر قاچاقي لار پاکستان ته وړل کېده. په قاچاق کې له قاچاقبرانو سره د ولسوالانو او نورو چارواکو هم لاس و. پاکستان ته به چې ورسول شوه، نو هلته به پروسیس کېدله. په پیټیو کې منظمه بندېده او بیا د کراچۍ بندر له لارې په بیړیو کې نورو هېوادونو ته صادرېدله، خو د پاکستان په نوم، نه د افغانانو. ګټه او امتیاز یې دواړه د پاکستان کېدل.

شین سهار له خېمې نه لږ هاخوا څو ځلې انګولا واورېدل شوه او وروسته داسې خرپې جوړ شو؛ تا به ویل چې چا څوک چپه کړي او تر ستوني یې نیولي.

باز خان چې خرپې واورېده، نو په بیړه یې تر بالښت لاندې ټوپک رواخیست او شکمن ځای ته یې ورمنډې کړې. ببرې هم بیدار شو. په اول سر کې وارخطا و، خو زر یې خپله وارخطایي ورکه کړه او په منډه په باز خان پسې ورغی. هلته په رسېدو باز خان دوه ډزه وکړل او د بوټو په منځ کې یې څه شی وویشتل. ببرې هم د تیږې شاته سنګر ونیوه، خو باز خان چې خړ سپی هم ورپسې و؛ په خندا راوګرځېده.

ببرې په حیرانۍ ترې وپوښتل:

- څه شی و؟

باز خان لږ څه په ساه کې لوړ و. په سترې غږ یې ځواب ورکړ:

- که خدای کول، په اوزو پسې لېوه راغلی و، خو دا ښه و چې سپی هلته و. لېوه یې راچپه کړی و. دی دې خدای ج ووهي.

ببرې ژوره ساه واخیسته او بیا دواړه یو ځای سره روان شول. للمه د خېمې په دروازه کې ولاړه وه او متین هم د ټوپک په ډزو پسې راویښ شوی و. په کټ کې وارخطا ناست و او فکر یې کاوه چې که کوم دښمن حمله پرې کړې.

کله چې متین ته ببری ورنږدې شو، نو ترې وېې پوښتل:

- متینه ځنګه یې؟

- نور ښه یم، خو زما زخمونه او لاس باید ډېر زر ښه شي. د دښمن په منځ کې پراته یو او زه وینم چې ای ایس ای د طالب په جامه کې فعالیت کوي.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته بېړه مه کوه. خدای ج به هر څه اسان کړي. لاس خلاصولو ته دې څو ورځې پاتې دي. زخمونه دې هم نور ښه شوي او له خيره سره به زر پر خپلو پښو ودرېږې.

متين ږيره وګروله او زياته يې کړه:

- زما ږيره تخنيږي. هسې نه چې د سرېښنو وخت راباندې پوره شي.

- څومره وخت يې پاتې دی؟

- څه باندې دوې مياشتې وخت ورته شته دی او د وېښتانو د شنه کېدو ضد دوا هم، همدومره وخت لري.

- انشاالله موږ به له دوو مياشتو نه په لږه موده کې بريالي کېږو.

متين په غاړه کې اچولي مات لاس ته لږ زور ورکړ. ګوتې يې وښورولې. بيا يې نور زخمونه تر نظر تېر کړل. له پخوا اوس ښه و، خو کمزوري يې پر ځای پاتې وه.

د ببرې پام شو چې باز خان بيا هغه غره ته مخامخ په فکرونو کې ډوب ولاړ دی چې څو ورځې مخکې يې ورته کتل او په هغه ورځ يې هم د نن غوندې په څېره کې غم ښکارېده. ببرې متين ته اشاره وکړه او ويې ويل:

- باز خان مې څو ځله وليد چې هغه غره ته غمجن ګوري او تر ډېره ورته په فکرونو کې ډوب ولاړ وي... ببرې لا دا خبره نه وه بشپړه کړې چې للمي غږ کړ:

- ابا وه ابا چای تيار دی.

باز خان سوړ اسويلی وکړ، خو چې پوه شو د متين دوی ورته پام دی، نو په زوره يې پر شونډو مسکا خوره کړه، تر څو متين او ببرې ورباندې پوه نه شي او بيا په زنګېدلو قدمونو د دوی پر لوري ور روان شو.

درې واړه تر نښتر لاندې چای څښلو ته کېناستل. پيالې يې ډکې کړې او سپين ږيري په خيرن واسکټ لاس ننويست. يو موټی زنګوځي يې متين ته ورکړل او يو موټی يې ببرې ته. باز خان نسوار تو کړل. پر خوله يې اوبه ورغړولې. بيا يې زنګوځی تر چينجنو غاښونو لاندې کېښود او تس يې ترې پورته کړ.

هلته متين هم شخوند وهل پيل کړل او له دې سره سم يې وويل:

اوممممممممم ولا چې ډېر خواږه دي، ښه اورته (وريته) شوي دي.

هاخوا ببرې له خرسنې ډوډۍ ګوله وکړې او بيا له پيالې نه سرپ پورته کړې.

کله چې چای وخوړل شو، سپين ږيري للمي ته غږ کړ:

- لالمې! راشه د سلام له زوی متين سره سترې مه شې وکړه، دی خو زموږ خوريي کېږي.

د متين زړه په ټوپونو شو. په څېره کې يې وارخطايي وليدل شوه، په لړزېدلي غږ يې وويل:

- هيڅ کيسه نه ده.

- هلته په خوست کې به بيا عزيزانو ته وايې چې له باز خان کره تللی وم او په سترې مه شې هم نه پوهېدل.

للمي غږ واورېده، خو لږ پسې ورکه شوه. سپين ږيري غاړه تازه کړه او بيا يې ور غږ کړ چې زر راشه.

لږ څنډ وروسته للمه راغله. متين ته يې لاس ورکړ او ورته ويې ويل:

- سترې مه شې.

- جنتي شې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین لاندې کتل. للمې ببرې ته مخ ور واړوه او له لرې نه یې سترې مه شي ورکړه.

- وروره سترې مه شې.

ببرې هم په داسې حال کې ځواب ورکړ چې لاندې ځمکه یې ګروله.

کله چې للمه روانه شوه، نو متین د شل‌لخوا غلي پسې وکتل او له وارخطایۍ نه یې د زړه دربې دومره تېز و چې په اصطلاح پر خپلو غوږو یې اورېده.

ټول غلي ناست و. باز خان د نسوارو کوټي په هنداره کې خپل مخ ته وکتل. پر پزه یې ببر ویښتان ولاړ و. له هغو نه یې اوږد ویښته په ګوتو کې ونیو او له بېخه یې وویست.

متین د للمې په فکر کې و چې پرون یې ولې پټ، پټ ورته کتل. که یې پلار ورباندې پوه شي او یا یې وویني، نو دده حیثیت به نه یوازې د دوو پیسو شي، بلکې د ژوند څکه ولاکه ځیني وکړي.

بل لور ته ببرې همداسې د ځمکې په ګرولو اخته و او لیکې یې په کې ویستې. یو غټ مېږی راغی او پر لنګې یې وچیچه. بې اختیاره یې لنګی په څپېړه وواهه. شرک ته یې متین او باز خان هم ته متوجه شول. دې صحنې ته تر یوې شېبې درې واړو ښه وخندل.

چې د خندا زور کم شو. څو شیبې غلي ناست وو. متین یو وار ببرې ته وکتل او بیا یې له باز خان نه وپوښتل:

- ماما! تا د شپې ویل چې زامن او ورور دې ووژل شول او یوازې یوه لور در پاتې ده؛ په خپل مرګ مړه شوي او که بله پېښه وه؟

د باز خان پر شونډو مسکا ورکه شوه. تر څو شیبو پورې غلي و. بیا یې متین ته په سرو سترګو وکتل او ویې ویل:

- کیسه ډېره ترخه ده، خو درته وبه یې کړم.

متین په کټ کې ځان سم کړ او ببرې هم د ځمکې ګرول پرېښودل.

سپین ږیرې باز خان لاړې تېرې کړې او کیسه یې داسې پیل کړه:

- په دې غره کې مې د اوزو او پسونو یوه لویه رمه لرله. دغه رمه زما، زما د ورور او زامنو ډېره لویه هستي وه. د هغه رمې په برکته مو د زنځوځیو ډېر ځنګلونه واخیستل. رمه به مو په ژمي کې ستاسو د بولیو د منطقې (سیمې) له لارې، د ښنګوستي (په تنګي ځدراڼو کې د درې نوم دی) په دره ننوویسته او د ځمبڅي پر کنډو به مو خوست ته اړوله تر څو ژمی هلته وي، ځکه چې په ژمي کې د خوست هوا مناسبه وي.

باز خان غلی شو. د اوبو کوزه یې پر سر واړوله. اوبه یې وڅښلې. له اوبو څښلو وروسته یې د څادر په څنډه خوله پاکه کړه او کیسې ته یې دوام ورکړ:

په اوړي کې مو بیا دا رمه له خوست نه بېرته دې غرنۍ منطقې ته راوسته او ټول اوړی مو کله په یوه غره او کله په بل غره کې څروله چې زما ورور او زامن به په میاشتو، میاشتو ورپسې وو. دوی هم خوشال وو، ځکه پیسې یې ګټلې، خو یوه ورځ په هاغه مخامخ غره کې (هغه غر یې ور وښود چې دی به غمجن ورته ولاړ و.) مې درې زامن او یو ورور په رمه پسې وو چې د امریکایانو جیټې راغلې او بمبار یې پرې وکړ.

کیسه دردناکه وه. سپین ږیرې غلی شو. د سترګو په کونج کې را روانه اوښکه یې پاکه کړه. شاوخوا یې وکتل او له لږې چوپتیا وروسته یې په ژړغوني غږ زیاته کړه:

که خدای کول، بمبار دومره سخت و چې پر غره یې اور بل کړ. بمبار د شپې له څلورو نه د ګهیځ تر اتو بجو روان و. دا څوتړې بمبار چې کله غلی

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو خان مې يوازې ور ورساوه، ځکه په دې منطيقه کې ډېر ژوک ژوند نه کوي.

هلته په رسېدو مې په داسې څه سترګې ولګېدې چې په ټول عمر ورسره نه وم مخامخ. داسې نه وه چې پر ما سختې نه وې تېرې يا مې مړي او زخميان نه وو ليدلي. د جهاد په دوره کې مې ډېر سخت حالتونه ليدلي وو، خو دې حالت هغه ټول رانه هېر کړل.

زامن او ورور مې پاک سوزېدلي وو. داسې لوبه يې پرې کړې وه چې نه پېژندل کېدل او نه هم د راوړلو وو، نو مجبور شوم چې هلته يې تر خاورو لاندې کړم. خدای ج دې ددوی شهادت قبول کړي.

متين او ببري ورپسې امين کړه.

باز خان له ګوتو ټکونه پورته کړل او کيسې ته يې داسې دوام ورکړ:

له څلورو سوو نه زياتې اوزې او مېږې وې چې په دې کې يوه هم ژوندۍ نه وه پاتې. که خدای کول، پر دې پېښه د خوست عزيزان خبر شول. دوی خبريالان دي که څه بلا له ځان سره راوستل. غره ته چې د موټر لار نشته، نو په پښو يې مزل ور وکړ.

څو شپې وروسته زما وړه ريډيو (راډيو) ده، په هغه کې مې خبرونه نيولي وو چې دا واقعه يې اعلان کړه. ويې ويل چې د هغه وخت بادشاه (جمهور رئيس) حامد کرزي کميسيون که څه بلا ورته ټاکلی، تر څو مالومه کړي چې رښتيا يې د وطن خلک (ملکيان) وژلي او که طالبان دي، خو د کرزي بادشاهي هم د هوا ګزول وو؛ نه يې کميسيون مالوم شو او نه يې مميسيون.

د باز خان کيسه پای ته ورسېده. ببري او متين هم دده پر غمجنه کيسه ساړه اهونه وويستل.

متين او ببری پنځه څلوېښت ورځې هملته وو. د متين زخمونه اوس ښه شوي وو او لاس يې هم خلاص کړی و. متين به سهار وختي له لمانځه وروسته د منډې تمرين کاوه، تر څو يې بدن وده وکړي او په راتلونکې کې ستونزه احساس نه کړي.

بل خوا ببری له باز خان سره و. که هغه به د لرګيو په راوړلو پسې تلو، نو دی به سم ورسره و او که بل کار به يې کاوه، نو هم يې له څنګ نه، نه جلا کېده.

يوه ورځ باز خان او متين د سهار په خړه کې د لرګيو په راوړلو پسې له کوره ووتل. متين چې له خوبه راويښ شو، نو د اوبو ډکه کوزه ورته

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایښي وه. هغه يې ور واخیسته. اودس يې تازه او لمونځ يې ادا کړ. له هغه وروسته بيا هوار ځای ته لاړ او منډې وهل يې پیل کړل.

للمې د سهار چای لپاره ډېر انتظار ورته وکړ چې را به شي خو متین پسې ځنډ کړ. بالاخره للمه مجبوره شوه چې پسې ورشي او چای څښلو ته يې راوغواړي، خو چې هلته ورسېده، نو د متین د ځوانۍ په لیدو دا هر څه ترېنه هېر شول، ځکه متین اوس بیا د ګل په شان په غوړېدو و. متین له پخوا نه ښکلي او دنګه ځواني لرله. تک تور وېښته او طبيعي تورو سترګو يې د ډېرو خلکو پام ځان ته اړوه؛ للمه خوارکۍ خو لا پر ځای پرېږده.

متین په منډو سر و. ځان يې ښه ستړی کړی او خولې يې پر مخ روانې وې. للمې هم نښتر ته په داسې حال کې ډډه ووهله چې دده ورته پام نه و. دغه شیبه له نښتر نه د للمې پر اوږه وچ ډکی راولوېده. په دې سره هغه لکه له خوبه چې راویښه شي، په ځای کې سپکه وغورځېده او ځان ته يې پام شو. زر يې ځان سره سم کړ او متین ته يې ورغږ کړ چې چای څښلو ته راشي.

متین ځای پر ځای ودرېده. حیران يې ور وکتل او ویې ویل:

- ته دلته څه کوې؟
- تا پسې راغلم، چای تیار دی.

متین اوتر، اوتر شاوخوا وکتل او بیا يې زیاته کړه:

- ته ورځه چې ماما دوی راشي بیا به يې وڅښم.
- نه، اوس به راسره ځې، ځکه ابا بیا غصه کېږي او وايي چې تا تر اوسه چای ولې نه دی ورکړی.

متین ورغی. یوه شیبه يې په څړو، څړو ورته وکتل او بیا يې په ترخه لهجه وویل:

- ته ښه کار نه کوې چې په ما پسې راځې ځکه زه يو نر یم او ته ښځه.
- ما خو پردي چاته غږ نه دی کړی چې چای ته راشه او اوس خو مې ترورزی هم کېږي، نو ولې درپسې رانه شم؟

وروسته يې جیب ته لاس کړ. پر ګلانو جوړ دسمال يې رواخیست. متین ته يې ورکړ او بیا يې زیاته کړه: ها، دا واخله. تاته مې جوړ کړی چې ستړی کېږې، نو بیا به خولې پرې پاکوې. بل چې دومره منډې وهې او ځان ستړی کوې، خو راځه له ما سره د اوبو ژی راوړه، نو ښه ورزش به دې کېږي.

د للمې پر دې خبره د متین رنګ له غصې سور واوښت، خو چې للمې دده غصه او وارخطايي ولیده، نو ښه ډېر يې ورته وخندل او په تلو کې يې له خندا نه په ډکه خوله وویل: څومره ساده يې.

للمه روانه شوه. متین تر هغې پسې کتل، تر څو هغه ترې پناه شوه. بیا يې په لاس کې ورسره دسمال سترګو ته ایخوا دیخوا واړوه. ښایسته و. خوند يې ورکړ او د هغې خبره هم وریاده شوه چې شیبه وړاندې يې ورته وویل: کله چې د منډې په وخت کې خولې کېږې، نو بیا يې پر دغه دسمال پاکوه. دا مې ستا لپاره جوړ کړی.

متین ورو، ورو د للمې په فکر کې ډوب شو. د هغې توري سترګې وریادې شوې، ښایسته ورته ویسېدې. دومره ښایسته چې زړه يې بې واره حرکت تېز کړ او په ساه کې هم ورسره لوړ شو. یو څه يې محسوس کړل، داسي لکه د هغې خندا چې اوري.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متین چې کله ځان ته پام شو، نو ځان یې ملامت کړ او ویې ویل چې ته یو پولیس یې او پولیس باید هېڅکله داسې غلطي ونه کړي. هر پولیس ته اول ګورنی او بیا هېواد ور تر غاړې دی.

متین لکه لیونی ځان ته ګډ او خبرې یې کولې. همدا شیبه دوی هم راورسېدل. ببرې د لرګیو پنډ پر شا او او غږ یې پرې وکړ:

- وه متینه! څنګه له ځان سره ګډ یې؟

متین د غږ په اورېدو وارخطا شو او خبره یې په هسې، هس، هـ... کې تېره کړه، خو ببری پوه شو چې متین څه ستونزه لري، ځکه د ملګري په خوی تر ټولو ښه د هغه نږدې ملګری پوهېږي چې بیا د ببرې او متین په شان له وړوکوالي نه سره ملګري او یو ځای لوی شوي وي.

ببرې ترې وپوښتل چې چای دې څښلی او کنه؟ خو متین ورته وویل چې زه تاسو ته متل وم، تر څو تاسو هم راشئ او یو ځای یې سره وڅښو.

باز خان پر لېمڅي ناست و چې دوی هم ورغلل، خو باز خان په ترخه لهجه متین ته وویل چې تا ولې چای نه دی خوړلی. متین په ځواب کې ورغبرګه کړه: چې تاسو راسره نه یاست، یوازې چای خوند نه راکوي. بالاخره درې واړه چای څښلو ته کېناستل او هر یوه له خپلې پیالې نه سړپ پورته کاوه.

متین ببرې ته مخ ور واړوه او ویې ویل:

- زه او ته باید سبا په خپل کار پسې لاړ شو، ځکه زه نور ښه یم او ارام ته ضرورت نه لرم او...

د متین پر دې خبره ببری حیران شو، د هغه خبره یې پرېکړه:

- خو زه دې وینم چې ته لا ارام ته اړتیا لري، نو ولې دې بیړه شوه؟

متین دا ځل لږ په ترخه لهجه ځواب ورکړ:

- زه نور ښه یم. باید کار مخکې یوسو او هر څنګه چې کېږي، سبا نه پاتې کېږو.

باز خان ببرې ته مخ ور واړوه، خو هغه سترګک ورته وواهه چې څه مه وایه.

ورځ تېره شوه او پر وطن شپه راغله. متین په دې پلمه چې سبا وختي ځي، تر نورو شپو مخکې پرېوت. سپین ږیری هم پاڅېده. څادر یې ورسره واخیست او ویده کېدو ته لاړ. ببری هم له ناکامه کټ ته پورته شو او اوږدې پښې وغځېده.

متین چې هر څومره ځان ویده کاوه، خو خوب نه ورتلو. د للمې یوه، یوه خبره وریادېده. ددې تر څنګ که څه هم ده ځان داسې ښوده چې زه یې په کیسه کې نه یم، خو چې کله به د هغې د سپوږمۍ په څېر ښایسته څېره او له هوسۍ نه پور کړي تورې سترګې وریادې شوې، نو زړه به یې په سینه کې په ټوپونو شو او د هغې د بیا لیدو تلوسه به ورسره پیدا شوه. بل به چې سبا ته د تګ خبره وریاد شوه، نو نه پوهېده چې ولې ددې ځای په پرېښودو پسې خپه کېږي او ولې یې زړه نه غواړي چې دا ځای پرېږدي. په دې کش مکش کې یې څو ځلې پر ځان ایت الکرسي چوف کړه، تر څو له دغه وسوسو نه خلاص شي. کله به پر یوه ډډه شو او کله پر بله، خو تر اخره نه ویده شو او نه یې هم د للمې له یادونو ځان خلاص کړ.

د سهار له ملا اذان مخکې چرګ خپل وزرونه وټپول او بانګ یې وکړ. متین هم له غره نه پناکېدونکې سپوږمۍ ته کتل او په زړه کې یې بې اختیاره تېره شوه چې کله زه لاړ شم، نو دې سپوږمۍ ته به ګورم او کېدای شي چې په هغه شپه للمې هم ښایسته سترګې ور پورته کړې وي. ددې خبرې په کولو سره متین په کټ کې نېغ کېناست. توبه، توبه خدایه توبه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

توبې یې وویستې. د سهار یخ باد پرې ولګېده. خوند یې ورکړ او له ځانه سره یې وویل چې دا باد به د للمې پر خېمه هم لګېدلی وي، ځکه به خوندور ښکاري.

متین د للمې په مینه کې کراره کرار ډوبېده. ده هېڅکله دا ډول حالت نه غوښته. نه پوهېده چې له للمې سره یې مینه ده، خو د هغې په وریادېدو به یې زړه درد وکړ او بل ډول خوږ احساس به یې کاوه.

متین ټوله شپه د للمې په مینه کې غرق و. حال یې د مجنون غوندې و.
متین هڅه کوله چې دی یو پولیس دی او پولیس باید په هېڅ ډول د داسې څه قرباني نه شي چې هم یې نوم بد شي او هم یې د اصلي هدف مخه ډب کړي، خو دلته متین هم ناتوانه و، زړه یې داسې څه کول چې دده په وس نه و پوره.

متین دغه غریزه سیمه چې پخوا یې هره ونه او بوټی ورته دښمن ښکارېدل، خو نن ورته د للمې پر سر بوټي، ونې او کاڼي له رنګینیو نه ډک و او په فکر کې یې له دې هر څه نه ښکلاګانې ورېدې.

باز خان له نورو ورځو نه للمه وختي له خوبه راویښه کړه او ورته ویې ویل چې پاڅې؛ چای وختي تیار کړي، ځکه متین دوی روان دي.

للمې چې دا غږ واورېده، نو د سترګو له غړولو مخکې یې په زړه کې سوې څرېکه تېره شوه. د بېلتانه غږ بد پرې ولګېده او بیا یې خپل پلار ته له خوب نه په ډکو سترګو حیران، حیران وکتل. خو پښتنه پېغله وه، نو ځکه یې له خولې نه ولې او څنګه کلمې ونه وتلې.

للمې چې لمونځ ادا کړ، اول یې د زړه د صبر دعا وکړه او بیا یې متین ته د خیر او دده د ښه ژوند لپاره خدای ج ته زارۍ وکړې. وروسته پاڅېده. په بیړه یې چای تیار کړ. د متین او ببري د سفر لپاره یې د غوا په غوړیو

کې له خیشتو (لندو) اوړو نه د کلچو په شان ټیکالي پاخه کړل او په دسمال کې یې ورته غوټه کړل.

له چای څښلو وروسته باز خان متین ته وویل چې که خدای کول، ته لا ښه شوی نه یې، خو ضد کوې. متین ځواب ورکړ چې بیا بیخي پرې ناوخته کېږي. کېدای شي چې هوا یخه شي. د هرې ورځې په تېرېدو دا ماموریت سختیږي. شپې یې ډېرې وتلې دي او دلته له دې زیات اوسېدل ورته ښه نه دي.

- کوم لوري ته ځئ؟
- سره کوښښ ته.

باز خان له چای نه غرپ وکړ او بیا یې بې له مقدمې زیاته کړه: که خدای کول، دغه د پاکستان جاسوسان دي او که ای ایس ای ورته وایي، ډېر خطرناک خلک دي، ځکه دوی د ځدراڼو په سیمه کې د زیاتو خلکو زامن، ورونه او پلرونه برمته (یرغمل) کړي. دا کار یې ددې لپاره کړی چې که کوم څوک کار ورته ونه کړي، نو برمته کړی کس سمدلاسه وژني او هغه کس مجبور دی چې د خپلې کورنۍ د ساتنې لپاره د دوی هر امر ومني. ددې تر څنګ د مرستې خلک هم په کې شته، خو که موقع پیدا شي او یو څوک یې ملاتړ وکړي.

که څه هم د متین فکر د للمې په لیدو کې و، خو بیا یې هم د باز خان پر خبره غور وکړ او ترې ویې پوښتل چې دا کسان به سړی څنګه مالوم کړي؟

باز خان د لونګۍ پر شمله له ګیرې نه د چایو ځاځکي پاک کړ او بیا یې زیاته کړه: که خدای کول، زه کوښښ کوم چې تاسو ته د مرستې لپاره یو څوک پیدا کړم. تر اوسه بریالی شوی نه یم، ځکه تاسو ناځاپي روان

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی، خو تر څو چې تاسو هلته رسيږی، نو زه به هم يو څه وکړم. بل مو دې ته هم فکر وي چې هغه منطقه د جبار ده او جبار ډېر ظالم سړی دی. په دې منطقه کې يې خلکو ته زياتې ستونزې او کړاوونه ورکړل.

په همدې خبرو، خبرو کې چای وخوړل شو. د متين که څه هم تګ زړه نه غوښته، خو اوس پښتو او غيرت نيولی و. يو خوا دنده ور تر غاړې وه او بل يې له خولې وتلې وو چې نه پاتې کېږي.

ببری بيا د متين لپاره خپه و، ځکه ويل يې چې متين تر اوسه لا سم نه دی ښه شوی، داسې نه چې د وسله والو پر ضد د عملياتو پر مهال څه پرې ونه شي او ځانونه د خپلې بې غورۍ قرباني نه کړي.

باز خان پاڅېده او زياته يې کړه: که خدای کول، چې يو ځل مو د تګ نيت کړی وي، نو بيا پر ځانونو مه ناوخته کوئ.

متين او ببری له ځايه پاڅېدل. هغه دوه ټوپکونه چې له وسله والو نه ببري اخيستي وو، يو متين واخيسته او بل ببري. سپين ږيري باز خان بيا نه يوازې شاجورونه له مرميو ورته ډک کړل، بلکې اضافي شاجورونه يې هم ورته وسپارل او دا يې متل ورته وکړ چې: "وسله که بار ده، خو په کار ده."

دوی چې له باز خان نه رخصت اخيست، للمه هم راورسېده. ببری څو ګامه لرې لاړ. متين ته يې وويل چې څو شپې به پاتې شوی وای، خو متين ځواب ورکړ چې اوس ځم او بل وخت که مې موقع پيدا کړه، نو بيا به راشم.

للمې متين ته غوټه ورکړه. ها دا در واخله. خامخا پر لاره به ورېږي شئ.

متين چې غوټه ترې واخيسته، نو د خدای په امانۍ په خاطر يې لاس ور اوږد کړ. للمې لاس ورکړ، خو دا ځل متين د هغې لاس ته غلی زور

ورکړ او بيا يې پرېښود. دغې زور د للمې زړه ته د برېښنا غوندې ټکان ورکړ او دغه شارتې د مينې وه، ځکه ښه پرې ولګېده.

متين هم له باز خان نه رخصت واخيست او روان شو، خو د متين دغه تګ د للمې پر زړه د غمونو بار واړوه او متين هم د للمې نه د لرې کېدو پر وخت داسې محسوسوله لکه هر قدم چې پر ماتو شيشو ږدي او د شيشو د درد څرېکه ان په زړه کې هم محسوسوي. باز خان او للمې همداسې له شا پسې کتل. متين چې کله درې ته کوزېده، نو شاته يې مخ واړوه او دوی ته مسکی شو.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

متین له ټولې ورځې مزل وروسته پر یوه لوړه کېناست او ډبرې ته یې ډډه ووهله. له ستړیا نه یې رنګ سپین تښتېدلی او په ساه کې لوړ و.

ببری هم راورسېده او په ستړي غږ یې پوښتنه وکړه:

- اوس څه کوو؟

- مزل... خو ته صبر چې زه نقشه وګورم.

متین جیبي نقشه پرانیسته. د کانتور پر کرښو چې د غرونو لوړې څوکې مالوموي؛ ګوته تېره کړه او ویې ویل: سره کوښښ ته لا لار پاتې ده. موږ باید په لږ وخت کې ځانونه ورسوو. دښمن هوښیار دی چې دام راته وانه چوي.

ببري غلي وویل:

- خو د لمر سترګه په ډوبېدو ده.

- تر ماښامه باید مزل وکړو. متین له دې خبرې سره پاڅېده او روان شو.

د متین بدن که څه هم ښه شوی و، خو کمزوري یې لا پاتې وه. ببری پوهېده چې په مزل کې ستړی کېږي، خو بیا هم هڅه کوي چې دنده ښه ترسره کړي او لار په لږ وخت کې ووهي. دواړو د ماښام تر ناوخته مزل وکړ. وروسته د اوبو تر څنګ په یوه شنه ساحه کې تم شول. تر سبا پورې همدلته پاتې شول او دمه یې جوړه کړه.

کله چې د ماخستن د ډوډۍ وخت راورسېده، ببری ولاړ شو. په پتکي کې یې اوبه راوړې. وروسته یې د دسترخوان په ډول دسمال هوار کړ او هغه کلچو ته ورته ټیکالي یې خپل او د متین مخې ته کېښودل چې للمې د سفر لپاره ورته پاخه کړي وو.

متین چې دا ولیدل، نو یو ځل بیا للمه ورياده شوه او د هغې په بېلتانه کې یې ځان ډېر بدمرغه محسوس کړ، خو له دې سره، سره یې پر ځان زور راوست، تر څو ببری پرې پوه نه شي.

متین له ډوډۍ خوړلو وروسته ببري ته وویل چې زه پیره کوم او ته ویده شه. ببري که څه هم ټینګار وکړ چې زه پیره کوم او ته ویده شه، ارام ته اړتیا لرې، خو متین ورسره ونه منله.

ببري د بالښت پر ځای ډبره تر سر لاندې کړه او پرېوت. ستړی و. څو شیبې وروسته په دې نړۍ کې نه، بلکې د خوب په غېږه کې وو، خو متین ویښ او پیره یې کوله. پر زړه او ذهن یې نه یوازې د للمې غم حملې کولې، بلکې له دې وړاندې چې څه د ژوند ترخې پرې تېرې شوې وې؛ یوه، یوه ور یادېده.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له يتيم کېدو رانيولي، د غربت تر سختو شپو، پوليسو ته ورتګ او بيا تر ننۍ ورځې چې کوم تکليفونه او ستونزې د خپل وطن او خلکو لپاره زغمي، دا ټول يې يو، يو فکر ته ورغلل، خو پر دې ټولو سربېره يې د للمې غم پر زړه بل ډول اثر کړی و او تر ټولو خوږ ورته ښکارېده.

د فکرونو دغې اوږدې لړۍ پر متين باندې شپه نيمايي ته ورسوله او سپوږمۍ د اسمان په منځ کې پر تندي ولاړه وه. متين په دې نيت چې للمې به ور ته کتلې وي، تر اوږدې شېبې يې سترګې په سپوږمۍ کې ګنډلي وې او د هغې سيل يې کاوه. سپوږمۍ ته په کتلو يې نه يوازې د مينې ليونۍ تنده ماته نه شوه، بلکې د للمې غم يې پر زړه لا خپلې منګولې خښې کړې. د هغې ورکړی دسمال يې رواخيست، پر مخ يې واچوه. د هغې د پېغلتوب بوی ترې ورغی. خوند يې ورکړ. په همدې حال کې خوب غلبه پرې وکړه او په ناستې ويده شو.

سهار زېر لمر ختلی و. متين او ببری دواړه ويده وو. څو بيزوګان پر لوړه ناست وو او د دوی لوري ته يې وړې ډبرې رغړولې چې اخر يوه ډبره د ببري پر پښه ولګېده. سترګې يې وغړولې. که ګوري چې په وطن زېړ لمر ولاړ دی. متين هم پر مخ دسمال اچولی او تيرې ته يې ډډه وهلې، ويده دی. په بيړه يې ټوپک ته لاس کړ، خو چې لوړ يې وکتل. پر بيزوګانو يې سترګې خښې شوې. بيزوګان هم له ټوپک نه وويرېدل او په منډو شول. ببري چې د دوی تېښته وليده، نو د ټوپک شپېلۍ يې ببرته ټيټه کړه.

ببري پر متين هم غږ وکړ، تر څو پاڅي چې ناوخته دی. متين چې له خوبه راوېښ شو، نو په حيرانۍ يې ببري ته وکتل چې څنګه په پيره کې او بيا تر لمر ختو پورې په ناستې ويده پاتې دی. دسمال ته يې فکر شو. حيراني يې په وارخطايۍ بدله شوه. ژر يې جيب ته کړ او په يو ډول سره

يې له ببري نه د دسمال د پټولو هڅه وکړه، تر څو پرې پوه نه شي. په هغه متل کې يې څه ښه ويلي چې: (غل په غره کې نه ځايېږي.) متين په وارخطايۍ سره د دسمال په پټولو ببری شکمن کړ او پوه شو چې خامخا د کاسې لاندې نيم کاسه شته.

دواړو بيا ټوپک اوږو ته واچول او مزل يې پيل کړ. د متين ستراتيژي دا وه چې له يوې خوا په لنډه لاره خپل هدف ته ورسيږي او بل لور ته يې پر سمو لارو، ځکه مزل کول نه غوښتل چې دښمن به يې د هدف مخه ډب کړي او دواړه به له منځه يوسي، نو له دې امله دوی ته د ځدرانو د غرونو پېچلي جغرافيي موقعيت پربمانه ستونزې جوړې کړې وې. مجبور وو چې د هېواد او خلکو د ژغورلو لپاره يې دا هر څه زغملي وای.

له ببري سره اوږد لرګی ورسره و. د کوزېدو په وخت کې چې به يې پښې وښوييدې او يا به پوه شو چې له غره نه په منډه کېږي، نو ځان به يې پرې تکيه کاوه. په يوه ځای کې چې دی او متين دواړه کوزېدل، نو ببري پر لرګي ځان تکيه کړ. متين ته يې مخ ور واړوه او ويې ويل چې زه خو څو لنډۍ وايم. متين له ځان سره مسکی شو او بيا يې وويل: ستا له لنډيو نه هسې هم نه کېږي، پرې ورځه له خيره. ببري شاوخوا وکتل او بيا يې لاندې لنډۍ وويلې:

زلفې دې دام خال دې دانه ده
زه خوار مرغه په دام د زلفو بندي شومه

د يار وصال کې ګرمي کېږي
ظالم بيلتون يې سرو لمبو ته کشوينه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

گودر ته ځي ورپسې ورشه
هغه به ژی په لیو ورو، ورو ډکوینه

متین چې کله وروستۍ لنډۍ واورېده، نو پوه شو چې ببري ده ته اشاره وکړه. د ببري پر وړاندې د متین رنګ له شرمه سور واوښت او په بنده، بنده ژبه یې وویل: ته څه، څه، څه ... بد کوې او دا څه وایې؟

ببری چې د سوړ مزاج خاوند و، نو په خندا یې ځواب ورکړ: هسې ما خو لنډۍ درته ډالۍ کړې او نور مې هېڅ نه دي ویلي.

د متین رنګ که څه هم د ببري پر وړاندې له شرمه سور شو، خو پټ په زړه کې یې له لنډیو نه دومره خوند واخیست چې له دې وړاندې یې اټکل هم نه شو کولی. په تېره د ببري وروستۍ لنډۍ ډېر خوند ورکړ، په زړه کې یې بار، بار تکراروله چې:

گودر ته ځي ورپسې ورشه
هغه به ژی په لیو ورو، ورو ډکوینه

ببري هم له شوخۍ نه په ډکه لهجه په لنډۍ کې د منګي پر ځای ژی ورته یاد کړ، ځکه للمي به په ژي کې اوبه راوړلې او یو ځل یې متین ته هم ویلي وو؛ ته چې منډې وهې او ورزش کوې، نو له ما سره د اوبو ژی ولې نه راوړې چې له دې نه دې هم ښه ورزش وشي.

متین هم پر ځان پوه شوی و چې کرار، کرار یې زړه او ذهن د للمي مینه لاندې کوي. بل لور ته یې دې ته نیم زړه خوړ چې که په کلي او ګاونډ

کې خلک خبر شي، نو ده او دده کورنۍ ته به هېڅ ابرو او عزت پاتې نه شي. په پښتني ټولنه کې که څه هم پېغلې او ځوانان مینه کوي، خو د پېغورونو له امله د مینې اظهار نه شي کولی او نه هم په خپله خوښه د واده غږ پورته کولی شي.

په ډېرو ځایونو کې داسې لیدل شوي چې کوم زلمي او پېغلې په خپله خوښه واده کړی، نو د خپلې کورنۍ لخوا هم د ژوند تر اخره له پېغورونو نه دي خلاص او نور خپل خپلوان، خو یې پر ځای پرېږده. په ډېرو سیمو کې بیا داسې هم شوي چې کومې جینۍ په خپله خوښه د واده غوښتنه کړې، نو د پلار، تره او یا ورور لخوا داسې چلند ورسره شوی چې د مرګ تر کندې یې رسولې ده.

ځینې یې بیا د مینې راز هېڅ چاته نه وایي. دغه د راز نه ویل اکثره وخت ددې لامل شوي چې د هلک یا جینۍ ژوند ورځ په ورځ تریخ شي. بالاخره په ورستیو کې خبره دې ته لاړه شي چې ځان وژنه وکړي او یا هم د کورنۍ لپاره نوري ستونزې په میراث پرېږدي.

اوس نه یوازې متین د هغې په مینه کې د غرقېدو پر لوري روان و، بلکې للمه هم چې متین ترې راوتلی؛ دده له غمه یې ښه شیبه نه ده لیدلې. هر وخت یې یادېږي. ټل یې زړه غواړي چې د متین دیدن وکړي. غږ یې واوري. یو ځل بیا د سفر لپاره تېکالي ورته پاخه کړي او بالاخره یې لاس ته غلي غوندې زور ورکړي.

که څه هم د للمي لپاره دغه غریب وطن کشمیر دی، خو چې متین په کې نشته او ترې تللی دی، نو دا سیمه ورته بلا ګرځېدلې. د هغه په وریادېدو یې اوښکې نه تینګېږي او د متین په بیلتانه کې هره شیبه ورته د زهرو ګوټ غوندې ده، خو پر دې ټولو سربېره یې څه داده چې پلار یې

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربانديږ پوه نه شي او که چېرې پرې پوه شو، کېدای شي له مخې يې لرې او ځان ترې بې غمه کړي.

متين او ببرې په لوړو او ژورو کې له اوږده مزل وروسته يوه خوړ ته کوز شول چې د اوښکو په څېر رڼې اوبه په کې بهېدې. ببرې چې ډېر تږی و، نو په خېټه ورته پرېوت او په ځملاستې يې اوبه وڅښلې، خو متين په لپه کې وڅښلې او تنده يې ماته کړه.

د اوبو په منځ کې ښايسته کبان ليدل کېدل. کله به يې يوې خواته منډې کړې او کله بله خوا. متين فکر يووړ او له لږ فکر وروسته يې ببري ته وويل چې ژوند ددې کبانو په څېر ښايسته دی، خو په سوله کې ژوند، نه د جنګ په ګرمو لمبو کې.

ببري اوبه ډېرې څښلې وې. په خېټه يې لاس کېښود او بيا يې د متين له خبرې سره خپله خبره غبرګه کړه: که زه او ته اوس په چکر دغه ښايسته غرونو ته راوتلي وای، نو څومره خوند به يې کړی و، خو اوس له دې ښکلې منظرې خوند نه شو اخيستلی، ځکه هره ونه، بوټی او کاڼی راته دښمن ښکاري.

دواړه په دې بهانه ګڼي چې خبرې کوي نور يې د ستړيا ايستلو مطلب و. د دوی تر منځ په خبرو، خبرو کې ببري له موقع نه په استفادې متين ته وويل چې زه يوه پوښتنه لرم، خو غصه کېږې به نه او ځواب هم درنه غواړم.

متين يوه شيبه ورته وکتل او بيا يې په مسکا وويل چې زه او ته له وړوکوالي انډيوالان يو. په دې دومره وخت کې زه کله تاته غصه شوی يم او که نن دا خبره کوې. څه وايې؟ پوښتنه دې وکړه.

ببري په شوخ نظر ورته وکتل او بيا يې په ډېره بېباکه لهجه وويل:

- هغه دسمال د چا و چې پر مخ دې اچولی و؟

متين چې د ببري خبره واورېده، نو په حيرانۍ يې وويل:

- دا پوښتنه ده چې تا وکړه؟

- هو! ځواب يې غواړم، ځکه له اول نه دې راسره منلې چې نه غصه کېږې.

- بل وخت درته وايم، اوس يې وخت نه دی او ...

ببري چې له خولې نه پوچ و، نو په دې الفاظو يې د متين خبره پرېکړه:

- چې غل نه يې نو وارخطا ولې يې. متين جانه ما له اول نه په زړه کې ويلي و چې که له عملياتو نه په خير ژوندي راستانه شوو، نو د متين لپاره به دغه جينۍ غواړو او بيا به د خوستوالو ښايسته اتڼ داسې کوو.

ببري د رنځو اوبو تر څنګ په شګه کې اتڼ واچوه او له اتڼ سره يې دا سندره هم ويله:

شين راکټ په شګو کې پنچر دی
مور ته ناوې راکړی مازديګر دی

ببري له ځان سره په اتڼ کولو ښه ځان ستړی کړ او متين هم دده شوخۍ ته دومره وخندل چې له خندا نه يې تشې نيولې وو.

کله چې ببري اتڼ بس کړ او متين ته يې په ستړي غږ وويل:

- ځواب غواړم، ځکه نه پوهېږو چې بل وخت به مړه يو او که ژوندي.

متين چې د ببري شله توب ولید، نو پوه شو چې نه يې پرېږدي. بل لور ته د کيسې کول د متين لپاره ډېر ستونزمن و او له دې وړاندې له داسې څه سره نه و مخامخ شوی، خو بيا هم مجبور و چې د وړوکوالي او بيا په تېره د لارې ملګري ببري ته هر څه سپين، سپين ووايي.

https://mohmandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرې همداسې د متین خولې ته کتل چې کیسه کله پیلوي. متین لږ غلی شو. له وارخطایۍ نه یې لاړې تر ستوني تېرې کړې او بیا یې په رپېدلو شونډو ددې او للمې تر منځ تېره شوې کیسه ببري ته وکړه.

کله چې د متین د مینې کیسه پای ته ورسېده، نو ببري له ځان سره اوممممممممم اواز وکړ. سر یې وښوراوه او بیا یې متین ته په کتو زیاته کړه چې ما به مخکې له ښکلوکې درته ویل، نو پر تا به بده لګېده، خو اوس دې په خپله ولیدل چې د یوې غرنۍ پېغلې د زړه مارغه ستا پر سر کیناست او د خپلې مینې پاچا یې کړې.

متین او ببرې لا د اوبو پر غاړه وو چې وړاندې اسونه وشښېدل. ببرې وارخطا شو، خو متین تر لاس ونیو. په ټیټه ملا یې منډې کړې او دواړه په بوټو کې پټ شول.

اسونه رانږدې شول. د خوړ په تیږو کې یې خرپې جوړ کړ او وسله وال کسان پرې سپاره وو. متین د بوټو له منځ نه ورته کتل. پر اسونو سپاره کسان د وسله والو طالبانو په شان وو. بېرته یې په بوټو کې سر ټیټ کړ او ببري ته یې په پسپسي کې وویل چې پر یوه اس داسې ښکارېده لکه ښځه

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ورسره وي، چې دا ښځه ورسره څه کوي؟ ببري په ټيټ غږ ځواب ورکړ: نه پوهېږم.

د اسونو د پښو خرپې ورک شو او وسله وال لاړل. متين لږ غلی و او بيا يې شاوخوا سيمه تر نظر تېره کړه چې هسې نه کوم يو يې پاتې وي، خو چې کله څوک په نظر نه ورغلل، نو له بوټو نه راووتل او ببري ته يې وويل چې دا خلک بايد تعقيب کړو چې چېرې ځي او څه کوي.

ببري لومړی د ورسره ټوپک شپېلۍ ته وکتل او بيا يې زياته کړه: هغوی پر اسونو سپاره دي او موږ پلي يو، نو څنګه به يې تعقيب کړای شو؟

متين شاوخوا وکتل. مخامخ د غره لوړې څوکې ته يې اشاره وکړه: بايد هغه ځای ته ځانونه ورسوو او له هغې نقطې نه کېدای شي چې دوی وڅارو.

د متين لونګۍ رنګه شوه. بيا يې پر سر کړه او ببري ته يې وکتل. هغه ورته وويل: اوس ښه شوه. له دې خبرې سره دواړو د غره لوړې څوکې ته حرکت وکړ. که څه هم هغې څوکې ته د ختلو لار خطرناکه وه، خو دوی بيا په کم وخت کې دغه لاره لنډه کړه او يادې څوکې ته يې ځانونه ورسول.

هلته په رسېدو متين له ببري نه اوبه وغوښتې. ببري اوبه ورکړې او ورته ويې ويل چې کمې وڅښه ځکه ما هلته ډېرې څښلې دي، نو اوس مې په تشي درد دی.

متين له خولې نه د اوبو پټکی کوز کړ او شکر خدايه! غږ يې وکړ. خولې يې پاکې کړې. دوربين يې رواخيست. سترګو ته يې ونيوه. لاندې سيمې ته يې واچوه. ايخوا او ديخوا يې تاو راتاو کړ. له لږ ځنډ تاوولو وروسته يې اه غږ وکړ او ببري په بېړه ترې وپوښتل:

- څه شوي؟

- هغه ښځه چې له وسله والو سره وه، اوس يې په شګو کې خښوي. لکه چې وژني يې.

د پېښې په ليدو د متين ستونی وچ شو او ببری هم وارخطا و. په وارخطايۍ يې ترې وپوښتل: اوس څه وکړو؟

متين څو شيبې غلی و، خو زړه يې صبر ونه کړ. دوربين يې رواخيست او لاندې يې په کې وکتل، زر يې له سترګو لرې کړ. د ښي لاس په ګوتو يې خپل تندی ونيو او زياته يې کړه:

- دغه ښځه وژني. بايد ويې ژغورو.

- خو دوی ډېر دي؟

متين د ببري څېرې ته وکتل او بيا يې ځواب ورکړ:

- موږ راغلي يو چې دغه ډېر له منځه يوسو. خلک او هېواد ترې بې غمه کړو.

له دې خبرې سره سم متين روان شو او ببري هم په چوپه خوله حرکت پسې وکړ.

دواړو کله د يوې او کله د بلې ګورګورې تر څنګه ځانونه پټول. په دې ډول يې هڅه کوله چې وسله والو ته ځانونه ورنږدې کړي او ښځه د دوی له منګولو نه وژغوري.

له لږ ځنډ وروسته دوی د غره لاندې ډډې ته ورسېدل. دومره ورنږدې شول چې د وسله والو خبرې يې په اسانۍ اورېدلی شوې. متين او ببري سنګر ونيو. متين ببري ته کسان په ګوته کړل او ورته ويې ويل چې کله بريد کوو، نو ته به دغه کسان په نښه کوې او ولې به يې. زه به دا نور په نښه کړم.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله والو ښځه تر زنګونو پورې په شګو کې خښه کړې وه. ترې تاو کسان دې ته انتظار وو چې مشر يې د سنګسار امر ورکړي، خو په دې وخت کې د وسله والو تر منځ جنجال پيدا شو، ځينو يې ويل: دا به په ګوليو وولو او ځينو بيا زياتوله چې نه، سنګسار کوو يې. يو تن غصه شو او دده په غصه کېدو ټول غلي شول، داسې ښکارېده چې دا يې مشر دی او څه ويل غواړي.

مشر يې له غصې نه په ډکه لهجه وويل چې دا بايد سنګسار شي، زموږ درې ملګري يې وژلي. دا زما پرېکړه ده او دا حق هم دی.

کله چې متين او ببرې دا خبره واورېده، نو په حيرانۍ يې يو او بل ته وکتل. هلته کسانو ډبرې واخيستې، تر څو ښځه سنګسار کړي چې ناڅاپه د متين او ببرې له لورې پرې د ګوليو باران جوړ شو. متين اول هغه څوک په نښه کړل چا چې د مشر امنيت ساته. پر متين او ببرې باندې هم د وسله والو له لورې ډزې پيل شوې، خو د دوی ډزې غيرې منظمې وې او ناڅاپي بريد وارخطا کړي وو.

جنګ لا روان و چې ببرې د متين له امر نه سرغړونه وکړه. په خپل سر له سنګر نه پاڅېده او په داسې حال کې يې پر کوزېدو پيل وکړ چې يو نيم ډز به يې هم کاوه. ببرې دا فکر کړی و چې نور ټول وژل شوي دي، خو دده اټکل غلط و. د شا له لورې دوه تنه راغلل. يوه يې ببرې پر پښه زخمي کړ. بل په بېړه راغی، پر اس يې سپور کړ او همداسې زخمي يې له ځان سره يووړ.

متين د شا لخوا نه ډزې پرې وکړې، تر څو يې مخه راوګرځوي، خو په دې هڅه کې ناکام شو. متين خپل ټوپک په ځمکې وواهه. چيغه يې کړه او بيا يې د افسوس په ډول د سر په ويښتانو کې د لاسونو ګوتې کش

کړې، خو افسوس څه ګټه نه کوله. لږ پاتې و چې متين خپل حواس بايللي وای. د جنرال خبره ور ياده شوه چې ورته ويلي يې و: د پېښو پر مهال له قوي زغم او صبر نه کار اخله. ددې خبرې په وريادېدو يې حواس سره راټول شول. ټوپک يې رواخيست. شاوخوا يې وکتل. څوک نه و، نو په احتياط، احتياط د ښځې پر لور ورغی، تر څو هغه وژغوري.

کله چې متين ښځې ته ورنږدې شو، يوه شيبه يې د دښمن له ويرې شاوخوا وکتل. څوک نه و او بيا يې زر، زر د هغې د را ايستلو لپاره شاوخوا شګې ترې لرې کړې. هغه يې له خښېدو نه خلاصه کړه او ښځه په داسې حال کې چې په بوکره کې پټه وه، له کندې نه په خپله راوخته.

متين پوه شو چې د ښځې روغتيايي وضعيت ښه دی. غوښتل يې چې لږ ترې لرې شي، خو ښځې اوم، اوم، اوم... غږ کاوه او نور څه يې نه شول ويلی. متين بيا له مجبوريته پسې راغی. زړه نا زړه او شرم نيولی و چې بوکره يې ترې لرې کړه. د بوکرې له لرې کېدو سره يې د هغې څېرې ته په حيرانۍ وکتل. داسې حالت پرې راغی لکه خوب چې ګوري، نو سترګې يې ومږلې. وروسته پوه شو چې دا يو حقيقت دی. په سترګو کې يې اوښکې ډنډ شوې او په لړزېدلي غږ يې وويل:

- للمي ته او...

خبره يې په ستوني کې ونښتله او نور غلی شو.

د للمي په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې. خوله يې تړلې وه او زنه يې رپېده. متين په داسې حال کې چې لاس يې لړزې اخيستی و، د هغې له خولې نه يې پلستر لرې کړ. بيا يې لاسونه چې شاته تړلي وو، خلاص کړل. للمي په سلګو، سلګو د متين غېږې ته ځان واچوه او په سلګو کې يې متين ته وويل چې ابا يې رانه وواژه. د للمي له خولې نه ددې جملې په

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربدو متين ډېر خواشينی شو، خو حواس يې راټول کړل او للمې ته يې تسليت ورکړ او ويې ويل: پر باز خان دې خدای ج رحم وکړي.

د للمې په زړه کې چې کله د وسله والو ويره لږ څه کمه شوه، نو ويې ليدل چې سر يې د متين په غېږ کې ايښی. سپکه ورغورځېده. له شرمه تکه سره شوه. ټيکری يې پر سر سم کړ او متين ته يې په لړزېدلي غږ وويل: - زه خو ډېره ويرېږم، اوس به څه کوو.

متين چې د للمې ويره وليده، نو زياته يې کړه:

- مه ويرېږه، زه درسره يم.

للمې چې د متين خبره واورېده، نو د زړه درزا يې کمه شوه او داسې يې وانګېرله چې تکيه يې همدا متين دی.

متين د خړو اوبو بوی محسوس کړ. للمې ته يې وويل چې زر هغه لوړ ځای ته وخېژي، سيلاب راغی. للمې هم په داسې حال کې منډه واخيسته چې کله به يې د کميس لمن او کله به يې ټيکری په ازغنو بوټو کې نښتی و، خو له دې سره، سره بيا هم لوړ ځای ته ځان ورساوه.

متين په بيړه دوه ټوپک غاړې ته واچول او يو يې په لاس کې واخيست. ده لا حرکت نه و کړی چې سيلاب په چټکۍ رانږدې شو. د سيلاب په ليدو للمې سوې چيغې پرې وکړې چې ځان خلاصوه، ګنې وړي دې.

متين په منډه د غره څنډې ته وخوت او سيلاب د وسله والو مړي له ځان سره واخيستل. سيلاب دومره لوړ روان و چې د سيمو خلکو تر اوسه دومره ډېر سيلاب نه و ليدلی. دغه سيلاب پر هغه کال په خوست کې هم ډېرې ځمکې لاندې کړې. کورونه يې ونړول او ډېری خلک يې له ځان سره

يووړل. کله چې د ځدرانو له غرونو سيلاب راووځي، نو د خوست خلک بيا په کې د لرګيو د نيولو کوښښ کوي او بالاخره يې دغه اوبه يوسي.

د متين زړه ستړی، ستړی کېده چې د للمې خواته ور ورسېده. للمې چې دده ستړيا وليده، نو ورته ويې ويل چې دا يو ټوپک ماته راکړه او که کوم ځای کې بند راتلې، زه به مرسته درسره کوم. متين يې سترګو ته وکتل. زړه يې پرې وسو او بيا يې په مهربانه لهجه وويل:

- تا د ټوپک ويشتل زده دي؟

- هو!

- کله دې ډز پرې کړی؟

د متين پر دې خبره د للمې په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې. لاړې يې تر ستوني تېرې کړې او بيا يې په غريو نيولي غږ ځواب ورکړ:

- يو ځل مو مخکې پر کور بريد وشو. هغه وخت کې مې له پلار سره په جنګ کې برخه واخيسته او لومړی ځل و چې په ټوپک مې ډزې وکړې. بل همدا اوس چې دغو ظالمانو زما پر پلار بريد وکړ، خو اخر... . د للمې خبرې د هغې سلګيو غوڅې کړې او متين هم پرې پوه شو چې ته څه ويل غواړې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه له نيمې تېره وه. سپوږمۍ کمزوري رڼا کوله. د غره ځناورو اوازونه کول. کله، کله به له لرې نه د وسلو ډزې واورېدل شوې، ته وا چېرته جګړه پېښه ده.

للمه چې ټوله ورځ يې په منډو، جګړه او ويره کې تېره کړې وه، د متين واسکټ يې د بالښت په ډول ورته جوړ او خوب وړې وه، خو متين بيا ببرې ته غمجن و، ځکه نه پوهېده چې وژلې به يې وي او که ژوندۍ به ورسره وي. خوب يې له سترګو الوتی او وينښ ناست و.

بل خوا للمې ته اندېښمن و، ځکه دا هم يو پيټی و، خو مجبور و چې هم جګړه وکړي، هم هدف ته ځان ورسوي او هم للمه خوندي وساتي. پر

دي سر ببره که څه هم متين زړور ځوان و، خو نن يې د ويرې احساس کاوه. چېرې به چې د څه شي ټک شو، نو دده زړه به په ګوګل کې په ټوپونو شو. متين په همدې ويره کې پاڅېده. تيمم يې وواهه. بيا يې الله ج ته دوه رکعته نفل لمونځ وکړ. د خدای ج دربار ته يې د دعا لاسونه لپه کړل او په زاريو يې وويل چې ياالله ج ته مې په دې ماموريت کې کامياب کړې. خدايه ته دومره توفيق راکړې چې للمه هم وساتلی شم او ... . کله چې متين دعا خلاصه کړه، نو پاڅېده او د هغې تيرې ډډې ته يې ځان ورساوه چې لږ وړاندې ناست و.

په دې ځای کې للمې چيغې کړې. داسې چيغې يې وکړې چې متين يې سخت وويراوه. متين غږ پرې وکړ چې څه پېښه ده، خو للمې همداسې چيغې وهلې. متين ددې لپاره چې غږ يې دښمن وانه وري، د هغې په خوله يې لاس ونيو او بيا يې وپوښتل چې څه درباندې وشول؟

للمه چې په هوښ شوه، نو په ويرېدلي غږ يې متين ته وويل: په خوب کې مې د ورځې پېښه ليده. وسله والو غوښتل چې ما وتښتوي او بيا مې ووژني. زما پلار يې زما د سترګو پر وړاندې وواژه. متين ډاډ ورکړ چې هېڅ خبره نشته، ته پرېوزه او ويده شه، خو للمې ورته وويل چې زه له تا نه لرې نه ځم، ځکه سخته ويرېږم. متين غلی غوندې د هغې سر پر خپله سينه تکيه کړ، تر څو ډاډه اوسېږي او ونه ډاره شي.

متين هم له ډېرې ستړتيا نه د شپې په نيمايي برخه کې ويده شوی و. ده چې کله له خوبه سترګې وغړولې، نو زيږ لمر پرې راختلی و. په وارخطايۍ پاڅېده. شاوخوا يې وکتل. للمه نه وه، حيران شو چې دا څه شوه؟ دوربين يې رواخيست. شاوخوا يې للمه پکې وکتله او هم يې د دښمن څار وکړ چې هسې نه دلته نږدې وي، خو په دې دواړو کې يو هم په

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر نه ورغی. له مجبورۍ یې په للمه پسې غږونه وکړل. للمې وه للمې... ده که هر څومره نارې ووهلې، خو د للمې درک مالوم نه شو.

متین نور له ځان سره تصمیم ونیوه چې دغه ځای باید پرېږدي، ځکه ډېر پاتې کېدل ورته ښه نه دي. ټوپکونه یې رواخیستل او روان شو. همداسې یې په للمه پسې هم کتل، تر څو پیدا یې کړي. په همدې حال کې چې کله له یوې غونډۍ نه واوښت نو پر للمه یې نظر ولګېده. اور یې بل کړی و. لوګی ترې خوت. خدای زده چې څه یې پخول، خو د متین غصه یې راوپاروله.

متین په همدې غصه کې په ګړندیو قدمونو ورغی. ورنږدې شو او له ورنږدې کېدو سره سم یې له قهر نه په ډکه لهجه وویل:

- تاته چا ویلي و چې تر دې ځایه یوازې راشه او ته دا حالت نه وینې؟

للمې چې د ډوډۍ تبۍ ته ورته په نرۍ تیږه پسې لاندې اور بل کړی و، نو اول یې د متین خبرې ته وکتل. پوه شوه چې غصه دی او بیا یې په خوږه لهجه ځواب ورکړ:

- پورګي پخوم. (پورګي هغه یو ډول ترخه غرنۍ مېوه ده چې په غرونو کې یې ولاړې خبرې نیسي.)

ددې خبرې په کولو یې د ګرمې تیږې له سر نه اورته (وریته) شوي پورګي رواخیستل. لږ یې ځان ته پرېښودل او ډېر یې متین ته ونیول، خو متین ورته وویل: زه یې نه خورم. راځه چې له دې ځای نه زر لاړ شو، ځکه دښمن هره شیبه زموږ د پیدا کولو په لټه کې دی.

للمې بې له څه ویلو له متین نه خپل ټوپک واخیست. غاړې ته یې واچوه او دواړه د زڼغوځیو، څېړیو او نښترو په ګڼ ځنګل کې روان شول.

کله چې یې لږ مزل کاوه، نو متین یو ځل بیا نقشې ته وکتل. د نقشې له کتو سره یې سر وښوراوه او ویې ویل چې اوس هدف ته نږدې یو او که ببرۍ یې وژلی نه وي، ژغورل یې ضروري دي.

للمې د نقشې په لیدو له متین نه وپوښتل:

- دا کاغذ دې څه شی دی؟

- دا نقشه ده.

- نقشه یې څه بلا وي؟

متین یې په سترګو کې سترګې وګنډلې او بې له خندا یې وویل:

- دا به یوه بلا وي.

للمه هم په کږه خبره وپوهېده. سر یې ښکته کړ. اضافي پوښتنې یې پرېښودې او ورسره روانه شوه.

په غرنۍ سیمه کې د مزل پر مهال د للمې پښې پرښو او تیږو زخمي کړې. بالاخره یې متین ته وویل چې نور مزل نه شم کولی، ځکه پښې مې ډېر درد کوي. متین ورته وویل چې ته دلته کېنه. زه زر راځم. متین په ونو کې ځان ورک کړ. له لږ څنډ وروسته چې راغی، نو هغه ګنجې (بنیان) په لاس کې ورسره و چې ده د کمیس لاندې اغوستی و. څیرې یې کړ. بیا یې ریتاړې د للمې له پښو نه تاو کړې، تر څو مزل وکړای شي او پښې یې له درده وژغوري.

کله چې متین د للمې له پښو نه ریتاړې تاو کړې، نو په ځای کې ودرېده. شاوخوا یې وکتل او بیا یې وویل:

- درځه! پر هاغه کنډو به واوړو.

للمې چې د متین دغه رحم او مهرباني ولیده، نو زړه یې لا ور ړنګ شو او دده سترګو ته یې له مینې نه په ډک نظر وکتل. له ډېرې مینې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه په ګوګل کې په ټوپونو شو. حتى دومره تېز غورځېده چې په درزا يې متين هم پوه شو. للمه په ساه کې لوړه وه. متين هم په خواږه نظر ورته وکتل. هغې له شرمه سترګې ټيټې کړې، نو متين ورته وويل: للمې راځه، چې ناوخته دی. د متين پر دې خبره دواړو په پرښو او تيږو کې مزل پيل کړ. په مزل کې که متين هر څومره ښه و، خو للمه هم ترې کمه نه وه، ځکه دا په غره کې لويه شوې پېغله وه او په همدې غرونو کې يې خاپوړې کړې وې. پښې يې، ځکه زخمي شوې وې چې يبلې پښې وه. په تګ، تګ کې متين للمې ته مخ وروا ړوه او زياته يې کړه:

- ګوره! د هر قدم په اخيستلو د پښې ځای ته نږدې کېږو. کله، کله داسې هم کېږي چې له دښمن سره مخامخ شو او زه د هغه د وژلو هڅه وکړم، خو ته به ځان په واک کې ساتې او چيغې به نه وهې، ځکه ستا چيغې به موږ دواړه د مرګ خولې ته ورکړي.

للمې له مسکا نه په ډک نظر ور وکتل او و يې ويل چې سمه ده. متين چې د للمې مسکا وليده، نو په اصطلاح زړه يې باغ، باغ شو، ځکه د هغې مسکا ورته په زړه پورې وه، خو زر يې پام شو او خپل حالت يې سمبال کړ.

دوی دواړو له ښه مزل وروسته نور کنډو ته نږدې وو چې د للمې کميس په پرښه کې ونښت او څيرې شو. له دې سره سم يې متين ته غږ کړ:

- متينه! کميس مې...

متين چې مخ ور واړوه، نو د للمې يو بغل ښکارېده او کميس يې څيرې و. متين چې دا حال وليد، نو په بيړه يې ټېرته مخ ترې واړوه. له لونګۍ نه يې يوه ټوټه پرې کړه او هغې ته يې ور وغورځوله چې خپل ځان

پټ کړي. للمې د کميس څيرې برخې سره يو ځای کړې او د لونګۍ ټوټه يې ترې تاو کړه.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس چې پيره ولاړ و، تر څو يې ځان سره سماوه، متين ور ورسېده او له ځان سره يې ژوري کندې ته خطا کړ. د سړي له لاس نه وسله او مخابره وغورځېدل، خو په زور کې له متين نه کم نه و. دواړو يو او بل خولې، خولې ته په سوکانو ووهل. کله به يې يو لاندې کړ او کله بل. له ډېر کش او ګير وروسته يې نه يوازې متين سترى کړ، بلکې پوره يې وارخطا کړى و. للمه پوه شوه چې متين يې وارخطا کړ، نو د څېړى لرګي ته يې لاس کړ او هغه بل سړى يې پر سر وواهه. درانه ګوزار د سړي سر وګرځاوه او پر ځمکه راپرېوت. متين هم له موقع نه ګټه واخيسته او څو ګزارونه يې سر په سر ورکړل چې په دې سره سړى بيخي له کاره ولوېده.

متين پوه شو چې سړى نور د ولاړېدو نه دى، نو څکه يې وار له واره ترې وپوښتل:

- پرون چې مو راوړ، هغه سړى چېرته دى؟

سړي د (نه) په دود سر وښوراوه.

- د مخابرې نوم د څه دى؟

سړي چې سترګې وغړولې، نو د متين څېره ورته ګډوډه ښکارېده. سر يې ګرځېده. د ونو سرونه يې وليدل چې ترې څرخېدل او حال يې ډېر خراب و، په لړزېدلي غږ يې وويل:

- خنجر طالب!

متين چې هر څومره هڅه وکړه چې سړى په خبرو راولي، خو هغه يا د حال ويلو نه و او يا يې نه غوښتل چې نور څه ووايي. بالاخره متين مجبور شو چې للمې ته ووايي، ته د هغې ونې لاندې لاړه شه او زه هم درځم.

للمه چې لاړه، نو متين د سړي کار ورخلاص کړ او ويې واژه. بيا يې کالي، بوټونه او ټول لباس ترې وويست او خپله يې واغوست. له هغه وروسته يې خپل کالي للمې ته وروړل چې خپل زنانه کالي لرې کړي او د نر کالي واغوندي. للمې هم همداسې وکړل. خپل کالي يې لرې او د متين کالي يې واغوستل چې سم دم سړى ترې جوړ شو.

للمه د متين څنګ ته راغله. د هغه وينې شونډه يې وليده. د ټيکري پيڅکه پسې يې رواوړله او وينې يې ترې پاکې کړې. متين يې سترګو ته وکتل او بيا يې په نرمه لهجه ورته وويل چې ته چېرته پټه کېنه. زه د سړي پر ځاى لږه پيره کوم او کېداى شي چې په دې ډول د ځان لپاره څه لار خلاصه کړو.

متين د وسله والو په لباس کې پيره دار شو او په مخابره کې يې د دوى غږونه اورېدل چې پر يوه او بل يې پر مستعارو نومونو نارې وهلې.

https://www.mandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو ځوان آمر چې اوس کټ مټ وسله وال جنګیالی ښکارېده، تر څو ساعتونو پورې پیره وکړه، خو ده ته چا د ‹ خنجر طالب › په نوم غږ ونه کړ. متین دې حالت کرار، کرار د مایوسه کېدو پر لور روان کړ. فکر یې وکړ چې هسې نه وژل شوي کس دوکه کړی وي او غلط نوم یې ور ښودلی وي.

دی لا په دې کش مکش کې و چې په مخابره کې غږ شو:

- خنجر طالب، خنجر طالب!

متین د مخابرې تنۍ په غټه ګوته کېکاږله او ویې ویل:

- جنابه اورم.

- تندر طالب پیرې ته درغی، ته دې خپل ځای ته راشه.

- سمه ده، قوماندان صاحب!

متین چې دا خبره واورېده، نو پر بدن یې د ویرې لړزه راغله او زړه یې هم په ټوپونو شو. لږ وروسته یې پر هغه کس هم سترګې ولګېدې چې ورته راویې لیږه. د هغه په لیدو یې وارخطایي نوره هم زیاته شوه، نو زر، زر یې ایت الکرسي پر ځان چوف کړه. له جیب نه یې سورت یاسین رواخیست. ښکل یې کړ او الله ج ته یې دعا وکړه چې ته برې راکړې. دغه شیبه چې سړی هم رانږدې کېده، د جنرال خبره د تېر په څېر بیا ور یاده شوه چې ورته ویلي یې وو: " د یوه هدف د تر لاسه کولو لپاره کلک هوډ او زړورتوب ته اړتیا ده. " له دې سره سم هغه کس ورته رانږدې شو او د متین ویره هم تر ډېره راکمه شوه.

متین ته چې کله سړی راورسېده، نو پرې شکمن شو چې دا بل څوک دی. هغه چې ټوپک ته لاس کاوه، نو متین د ټوپک کونداغ ورسره کړ او

په دوهم وار یې سړی د ځمکې مخ ته کړ. د سړي له نسکورېدو سره سم متین وسله او مخابره ترې واخیستل او ورسره جوخت یې ترې وپوښتل:

- پرونی سړی مو چې راوړ، هغه چېرته دی؟

سړي خوله له وینو پاکه کړه. ببرې ځني یې له سترګو پورته کړې او متین ته ددې پر ځای چې ځواب ورکړي، یوازې وکتل.

متین بیا خپله پوښتنه تکرار کړه، خو دا ځل سړي د هغه مخ ته لاړې ور تو کړې او د ورک شه غږ یې وکړ.

متین پوه شو چې حال نه وایي. د ټوپک له خولې نه یې ګاز وویست او بیا یې د هغه په سترګه کې ورتېنګ کړ. دا درد د وسله وال لپاره د زغملو نه و، چیغې یې کړې، خو متین یې زر په خوله پسې لاس ونیوه او چیغې یې چا وانه ورېدې. کله چې د سړي بغارې کرارې شوې، نو متین بیا هغه پوښتنه تکرار کړه:

- پرونی سړی مو چې راوړ، هغه چېرته دی؟

سړي په سترګه پسې د لاس ورغوی نیولی و. درد یې کاوه او په همدې حال کې یې ځواب ورکړ:

- هغه د غره په ډډه کې په یوه غار کې ترلی پروت دی.

- اقرار یې کړی؟

- اقرار چې یې کړی وای، نو اوس به ژوندی نه و.

- د مشر نوم مو په مخابره کې څه دی؟

- کوم مشر؟

- جبار درته یادوم.

https://nomandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس چې د متين په پښو کې پروت و، په زاريو يې پيل وکړ. ويې ويل چې ما مه وژنه او وعده راسره وکه چې نه دې وژنم. که چېرې ته ما نه وژنې، زه به تاته ډېر رازونه ووايم او خبر به دې کړم.

متين شاوخوا وکتل او بيا يې وويل:

- که پوره مرسته راسره وکړې، نو نه دې وژنم او د جبار نوم په مخابره کې څه دی. ووايه! هسې وخت مه ضايع کوه؟

- غازي سنګر.

- ستاسو ټول کسان يو ځای ټولېږي ؟

- هو! لږ وروسته د غرمې ډوډۍ ته ټولېږي.

- زما د پيرې ځای اوس چېرته دی چې د بل پيره دار پر ځای ورشم.

- د هاغې لويې ځېړۍ لاندې ډبرينه کوټه وينې، هغه د ای ايس ای کسانو دفتر دی او د هغوی د دفتر مخې ته ستا پيره ده.

متين غوښتل چې ددې کس لاسونه، پښې او خوله ور وتړي، خو په يوه شيبه کې وسله وال کس دده له کمربند نه خنجر واخيست. پر متين يې وار وکړ او پر کينه اوږه يې زخمي کړ. متين هم د سترګو په رپ کې د هغه لاس تاو کړ. خنجر يې تر واخيست او د هغه غاړه يې ورپرې کړه. کندې ته يې کش کړ او کالي يې ترې وويستل. له هغه وورسته د للمې پر لور ورغی. للمه همداسې پټه ناسته وه. ده کالي ورکړل او ورته ويې ويل چې اوس زما کالي لرې کړه او دا واغونده چې له دې کسانو سره مو فرق ونه شي.

للمې وليدل چې د متين له اوږې وينې بهېږي، په وارخطايۍ يې ترې وپوښتل:

- زخمي يې؟

- نه، ډېر نه يم خوږ.

- ته راښکاره کړه.

- نه، لاس مه وروړه، ښه يم.

للمې د متين خبرې ته غوږ ونه نيوه. د هغه لستونی يې پورته کړ، تر څو يې زخم وګوري. کله چې يې وليد، نو ويې ويل: او هو دا خو ډېر خوږ شوی يې او زياته وينه ترې بهيږي. ته دلته کينه چې زه يې درته وتړم.

متين کېناست. للمې په بيړه د زنغوځي له تنې نه ژاوله پرې کړه. بيا يې د زخم خوله سره ور وستله. له هغه وروسته يې ژاوله پرې کېښوده او ټوکر يې ترې تاو کړ. د متين پر حالت د للمې زړه وسوزېده. په خواږه نظر يې ور کتل. مينه يې پرې راغله. هيجاني شوه. لاس يې ورنږدې کړ. غوښتل يې چې د متين مخ ته يې ور وړي، خو هغه ترې شاته شو او پاځېده.

که څه هم د متين د اوږې زخم درد کاوه، خو د وينې له ضايع کېدو نه يې زړه بې غمه شو.

للمې هم د متين په څېر د وسله والو په شان ځان برابر کړ. د شاجورو ډک کمربند يې واچوه او ټوپک يې لاس ته کړ. متين للمې ته وويل، ته به زما پر ځای پيره داره شې او زه لاندې ورکوزېږم. که لاندې جګړه ونښته، ته ډزې مه کوه. که پوه شوې چې وسله وال ستا پر خوا راځي او يا هم د شا لخوا نور څوک راتلل، نو په هغه وخت کې درته اجازه ده. بل دې فکر وي چې ببرې هم ژوندی ورسره دی او د هغه ژوند ته ګواښ بايد متوجه نه کړو.

شکر خدايه، شکر... للمې د ببرې پر ژوندي پاتې کېدو شکرونه وويستل. متين په پيل کې د دوربين په واسطه شاوخوا کسان او ځايونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وځارل، خو چې کله روانېده، د للمې سلګۍ یې واورېدې. ورته ویې کتل او بیا یې وپوښتله:

- ولې ژاړې؟

للمې د متین خفګان نه شو زغملی. په زوره یې په ستوني کې سلګۍ تربتې کړې او بیا یې ځواب ورکړ:

- هسې پر تا مې زړه سوزي...

متین چې د للمې اوښکې ولیدې، نو په زړه کې یې د درد څرېکې تېرې شوې. ورنږدې شو. د لاس په ورغوي یې د هغې پر مخ را روانې اوښکې پاکې کړې. للمې هم دده لاس ونیوه. خپلو شونډو ته یې نږدې کړ، خو متین لاس ترې کش کړ او ورته ویې ویل:

- ته مه وارخطا کېږه. انشاالله بری به زما او ستا وي.

یوه شېبه یې د للمې سترګو ته په مینه، مینه وکتل، خو دده له کتو نه للمه وشرمېده او سترګې یې ټیټې کړې. متین د للمې دې انداز ته مسکی شو او بیا یې د دښمن پر لور حرکت پیل کړ. خو شېبې وروسته ورسېده. هلته په رسېدو سره یې که څه هم په زړه کې یو څه ویره وه، خو په ظاهر کې یې پر ځان ځوک نه پوهول. زړور ورغی او د ای ایس ای د کسانو دفتر مخې ته پیره شو. پر لاس تړلې ساعت ته یې وکتل. ډوډۍ خوړلو ته لا هم څه کم یو ساعت پاتې و. د ننه په ډېرین دفتر کې ناستو کسانو د خپلو لاسته راوړنو په اړه خبرې کولې او بادارانو یې په کړس، کړس ورته خندل. متین ټولې خبرې اورېدې، خو که د خدای ج خوښه وي، لږ وروسته به هر څه ګډوډ شي او هېواد به له شر نه خلاصون ومومي.

دغه څه کم یو ساعت وخت د متین لپاره له یو کال نه هم اوږد شو. نه یې غوښتل چې دغه زرین او طلایي چانس له لاسه ورکړي. په دې وخت

کې د جنرال هغه ورکړې اله ورياده شوه چې ورته ویلي یې وو: " هر وخت چې په کوم ځای کې بند راغلې، نو ددغه الې تنۍ کېکاږه او موږ به ځانونه در ورسوو." متین څو ځلې هغې تنۍ ته فشار ورکړ او د دوی د مرستې په انتظار شو، خو الې نه شین او نه سور غمی ولګاوه او نه هم د ډوډۍ د وخت تر پوره کېدو پورې څوک راښکاره شول چې مرسته ورسره وکړي. پاس یې وکتل. د نښتر په سر کې د انتن په شان اله نسب شوې وه. کېدای شي چې دا اله د سیګنالونو د کته کولو اله وي او د متین الې به هم د همدې له امله کار نه کاوه. بالاخره یې په زړه کې فیصله وکړه چې هر ډول کار باید په خپله تر سره کړي.

هغه شېبه هم رالنډه شوه چې وسله وال یو، یو د ډوډۍ خوړلو ځای ته روان وو، راټولېدل. اشپز هم دسترخوان هوار کړ او وچه ډوډۍ یې پرې واچوله. له دې وروسته یې یوه بل ته غږ کړ: هلکه! ته قوماندان صاحب غازي سنګر ته ډوډۍ ور وړه.

هغه کس راغی. اشپز ډوډۍ په لاس ورکړه. متین یې حرکتونه څارل او د جبار کوټه یې ښه مالومه کړه.

ټول یې ډوډۍ ته کیناستل. یوازې درې کسان په پیره کې پاتې شول، تر څو پر دوی پیره وکړي. متین هغوی هم تر نظر تېر کړل او دا لار یې ورته ولټوله چې وروسته له دوی سره څه ډول جګړه وکړي.

کله چې دوی ډوډۍ ته سره راټول شول، نو متین ته یې هم غږ کړ:

راځه! ته ولې ولاړ یې؟

متین هم ور روان شو او په تګ کې یې د ټوپک پر شپېلۍ د قرآن کریم سورتونه چوف کړل چې هسې نه د ډزو په وخت کې وربند شي. پر ټوپک یې له اول نه مرمۍ تېره کړې وه. کله چې متین ځان مناسب ځای ته

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورساوه، ډوډۍ ته پر راټولو کسانو يې اور بل کړ او په ضرب د څو دقيقو کې يې ټول له منځه يوړل. پيره درانو چې وضعه وليده، ډزې يې پيل کړې. متين ځان وغورځاوه، خو دغه درې تنه د شا لخوا بل چا په ډزو ووژل چې دې کار متين هم حيران کړ.

متين په يوه سترګه د جبار خونه څارله او له بل لوري يې د ای ايس ای کسانو کوټې ته ځان ورساوه. هلته په رسېدو سره يې دروازه څو ځله وويشته. بيا يې کرار ور پرانيست او غږ يې ور وکړ چې د باندې راووځئ. د ای ايس ای کسانو که څه هم غږ واورېده، خو په اول غږ راونه وتل. متين ډزې پرې پيل کړې. شيبه وروسته په کوټه کې چيغې شوې چې ډزې مه کوه. موږ ځانونه درته تسليمو. کله چې دوی راووتل، نو درې تنه وو. په دې وخت کې د ننه له لوري ډزې پرې وشوې. متين ځان يوه څنګ ته کړ. له بم نه يې کيلي وويسته او بيا يې کوټې ته ور وغورځاوه. څو ثانيې وروسته چاودنه وشوه. په کړکيو لمبې راووتې. د بم په برید کې د باندې دوه تنه ووژل شول او يو پاتې شو. متين هغه ته وويل چې په ګونډو شي. هغه يې په ګونډو کړ او لاسونه يې تر شا ور وتړل.

بل لور ته جبار هم له خپلې کوټې راووت او پر متين يې ډزې پيل کړې. متين هم متقابلې ډزې شروع کړې، خو جبار له لږ جنګ کولو وروسته په منډه شو. همدا شيبه هغه بل کس چې درې پيره داران يې ووژل، زنګون وواهه. سترګه يې پټه کړه. ننبه يې پرې راوړه. پر پښه يې وويشت او نسکور يې کړ.

متين په داسې حال کې چې دده له پلوي کس سره يې ډېر احتياط کاوه، تر جبار پورې ځان ورساوه. د هغه څېره يې وليده. په خپله همغه سړی و چې جنرال يې متين ته د امين جان د ساعت له ميموري نه انځور

ورکړی و. دلته جبار د ټوپک شپېلۍ متين ته برابره کړه. ډزې يې وکړې، خو متين ځان پر ځمکه وغورځاوه. جبار ته مرمۍ ور خلاصې شوې، نو همداسې يې پر متين د ټوپک وار وکړ، خو متين سر ترې ټيټ کړ. کله چې متين هغه بې وسلې وليد، نو ورلنډ شو. يوه شيبه يې د هغه خونکارې څېرې ته وکتل. بيا يې جبار د ټوپک په کونداغ وواهه او پښه يې پرې ماته کړه.

جبار چې ډېر ظالم سړی و او ځان يې هم ډېر کلک ښوده، خو د متين له دې ګوزار سره يې چيغې اسمان ته پورته شوې او د هډوکو درد ورته د زغملو نه و. دی لا په دې دردونو کې و چې متين دا ځلې ښی لاس ورته مات کړ او له دې سره جوخت يې په زاريو پيل وکړ: د خدای ج لپاره ما مه وژنه، ځکه کورنۍ او ماشومان مې دي، خو متين يې هېڅ خبرو ته پام ونه کړ او يوازې يې ترې وپوښتل:

- غريب او بې وزله ځوانان دې ولې ترور کول؟

جبار ورته وويل چې ما هېڅوک نه دي وژلي. متين د ټوپک خوله پرې زوا ړوله او څو ځله يې نور هم پر دې پښو، پښو وويشت او بيا يې پوښتنه تکرار کړه.

جبار ورته وويل:

- ژوند مې وژغوره. زيات وينه رانه بهېږي او زړه مې سستي کوي.

- تر هغو دې نه ژغورم، تر څو چې هر څه راته ونه وايي.

جبار چې له خپل بدن نه روانه وينه وليده، نو د مرګ اژدها يې هر شيبه سترګو ته درېده او بې له ځنډه يې خوله خلاصه کړه:

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ما ته د پاکستان استخبارات پيسي راکوي. زه د دوی لپاره قومي مشران، دولتي چارواکي، استادان او عامه تاسيسات له منځه وړم. د ځدرانو په سيمه کې مکتبونه، نه پرېږدم او کوښښ کوم چې سيمه يې نا امنه وساتم...

متين يې خبرې پرې کړې او بيا يې وپوښتل چې هغه ځوانان مو ولې ووژل؟

دا ځل د جبار غږ تر پخوا ټيټ و او زياته يې کړه:

- پر ځوانانو مو د خپلې ډلې لپاره له يو ځای نه بل ځای ته وسلې، چاودېدونکي مواد ، تبليغاتي پاڼې او نور شيان وړل، خو چې کله به يې انکار وکړ، نو هغه مو وژل. بل مو د دوی په واسطه د دولتي چارواکو اختطاف او ترور هم کاوه.

- دا هر څه کوئ، خو د طالب په جامه کې. په دې مسايلو کې د امين جان غريب له ۲۲۰ شمېرې نه هم کار اخلې او د هغه کورنۍ مو د وير پر ګډې کېنوله. هداسې نه ده؟

- همداسې ده.

د متين سترګې له غصې نه رډې راختلې وې، په همدې حال کې يې بله پوښتنه وکړه:

- په خوست کې څومره کسان لرئ؟

- زما په کوټه کې کمپيوټر شته، ټول مالومات په هغه کې دي، خو ما وژغوره. جبار همداسې نور ډېر څه ويل غوښتل، خو د متين اعصاب ورته خراب شول. همداسې يې پسې ضربه کړ او له جبار نه يې خلک بې غمه کړل. متين چې کله ترې روانېده، نو د هغه مړي ته يې وکتل او بيا يې

له ځانه سره ووېل: تا له قانون نه لوړ جرمونه کړي دي، ځکه بايد ووژل شې.

له دې وروسته متين په بيړه د جبار کوټې ته ورننوت او کمپيوټر يې له ځان سره واخيست. کله چې له کوټې نه راووت، نو هلته وسله وال کس چې د متين په ګټه يې کار وکړ، همداسې ولاړ و او شاوخوا يې کتل. متين غږ پرې وکړ چې وسله وغورځوه، خو هغه ورته وويل چې زه دې ملګری يم، وسله نه غورځوم.

متين بيا ورغږ کړ:

- ته څنګه او له کوم لوري زما ملګری يې؟

- ستا په اړه باز خان خبر راته ليږلی و چې مرسته ورسره وکړه او ما هم مرستې ته در ودانګل.

له دې خبرې سره سم وسله وال کس را روان شو، تر څو متين ته راشي، خو په دې ځای کې يوه زخمي وسله وال سر پورته کړ. هغه يې ضربه کړ او ځای پر ځای يې وواژه.

متين په بيړه پر زخمي وسله وال ډزې وکړې او له دې نړۍ نه يې رخصت کړ. د ای ايس ای نيول شوي کس ته راغی. څو پوښتنې يې ترې وکړې، خو هغه په اردو خبرې کولې او په اردو متين نه پوهېده، نو پنجابی يې بې ګټې وباله او ځای پر ځای يې وواژه. وروسته متين هغه غار ته منډې کړې چې ببرې يې په کې ترلې و.

هلته په رسېدو يې ببرې وليد چې په غار کې ترلې او له ډېرو وهلو او ډبولو نه بې هوښه پروت دی. په همدې حال کې وسله والو کسانو د هغه په خوله کې ميږي هم ورخوشې کړي دي. په بيړه يې هغه رواخيست. زخمي شوي پښه يې ترلې وه. ولاړ موټر ته يې واچوه او للمې ته يې هم

۱۵۸ ۱۵۷

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناري کړې چې زر راشه. هغه هم لږ ځنډ وروسته راورسېده او موټر ته ورسره وختله. متين د وسله والو موټر په تېزۍ سره روان کړ او له څه کم يو ساعت مزل وروسته يې ځان د تنګي ځدرانو عمومي سړک ته برابر کړ.

کله چې د خطر له ځای نه راووتل، نو متين خوشالي وکړه. د للمې پزې ته يې ګوتې ور وړې او په شوخۍ يې ورته وويل:

- ناداني خنګه يې ؟

هغې يې لاس په دواړو لاسونو کې ټينګ ونيوه. شونډو ته يې نږدې کړ او بيا يې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ:

- ښه يم، خو د پلار غم مې پر زړه ډېر زور کړی دی.

د للمې پر دې خبره د متين خوشالي لاړه. په سترګو کې يې اوښکې ډنډ شوې او ويې ويل: ددې ظالمانو له لاسه ډېر دوستان او ملګري قرباني شول.

متين له څو مياشتو اوږده سفر، له ډېرو خطرونو او ګواښونو وروسته د خوست او کابل عمومي لارې ته راووت او په ډېره خوشالۍ يې د خوست پر لوري مزل ته دوام ورکړ. د مازديګر لمر په ډوبېدو و چې د بل چا له مبايل نه يې د ملکي روغتون رئيس ته زنګ وواهه چې په بېړه امبولانس ور ولېږي. دی چې کور ته رسېده، نو امبولانس هم په کوڅه کې ښکاره شو. ببری يې په دواړه مخه ښکل کړ. بيا ډاکټرانو امبولانس ته پورته کړ او روغتون ته يې د درملنې لپاره يووړ.

د دروازې مخې ته چې د متين مور د موټر غرهار واورېده، نو لوڅ سر د باندې راووته او پر متين يې سترګې ولګېدې. ټينګ يې په غېږ کې

ونيو او په سلګو کې يې شکرونه وويستل چې په خير کور ته راستون شو. کله چې يې متين پرېښود، نو للمې ته يې وويل: زويه ! ستړې مه شې.

متين شين شو او په خندا يې وويل: ادې جانې دا للمه ده، د باز خان لور او د سړي جامې يې اغوستې دي.

ددې خبرې په اورېدو د متين مور ټکنۍ شوه، خو بيا يې هم للمې ته ستړې مه شې ورکړه. کله چې کور ته سره ننوتل، نو للمې ته يې خپل کالي ورکړل او ورته ويې ويل: ها ، اوس دا واغونده. کله چې متين بازار ته لاړ شي، ښايسته کالي به درته راوړي.

للمه چې بلې کوټې ته په کاليو بدلولو پسې لاړه، نو مور يې متين ته له غصې نه په ډکه لهجه وويل: دا سمه ده چې باز خان زموږ دوست دی، خو بيا هم له تا سره ددې جينۍ راتګ مناسب نه دی، ځکه د پښتو وطن دی، خلک به څه وايي، ها ...

متين په خندا ، خندا کې د مور له غصې نه ډکې خبرې پرې کړې او د للمې په اړه يې ټوله کيسه ورته وکړه چې وروښه او تره يې ځنګه وژل شوي وو. بيا يې پلار ځنګه ووژل شو او بالاخره يې للمه څنګه د وسله والو له منګولو نه خلاصه کړه...

د متين مور چې دا کيسه واورېده، نو پر للمه يې زړه وسوزېده. د زړه له درده يې وخ، وخ، خوارکۍ څو ځله تکرار وويل او نور يې متين ملامت نه باله.

کله چې شپه تېره شوه، نو په سبا ورځ سپين ږيري جنرال او څو نور لوړ پوړي نظامي چارواکي متين ته د مبارکۍ لپاره ورغلل. جنرال متين په غېږ کې ونيو او ورته ويې ويل: زويه! هېواد پر تاسو وياړي، ته يو اتل يې.

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له جنرال سره نورو کسانو هم متین ته ددې لوی ماموریت د تر سره کولو مبارکي ورکړه. کله چې جنرال دوی بېرته ترې روانېدل، نو متین ته یې وویل: د یک شنبې په ورځ به له کورنیو چارو وزارت نه لوړ پوړې هیئت راشي. ستا په ویاړ به لویه غونډه جوړه و او رتبه هم درکوو.

د متین پوښتنې ته دولتي چارواکي، ملګري، دوستان او کلیوال ډلې، ډلې راتلل او پرې پېنډېدل. څو ورځې همدا حال و، خو کله چې د مېلمنو زور کم شو، نو د متین مور غلې غوندې متین ته وویل:

- زویه! که خپه کېږې نه، نو یوه خبره مې درته کوله.

- ادې ووایه! ولې به خپه کېږم.

د متین مور له کړکۍ نه د باندې وکتل او بیا یې په ټیټ اواز داسې زیاته کړه چې للمه یې وانه وري:

- للمه ډېره ښه جینۍ ده، نو که خوښه دې وي، درته واده به یې کړم.

د متین مخ له شرمه سور شو او په بنده، بنده ژبه یې وویل:

- ادې ستا خوښه ده، زه نه پوهېږم.

مور یې پوه شوه چې متین راضي دی. د واده ورځ یې مالومه کړه او د شیانو د راوړو یې ورته وویل.

سهار ته متین ساختګي ربړه لرې کړې وه. د پولیسو ښایسته یونفورم یې پر تن و. ښایسته وینښتان یې شاته اړولي وو او له کوټې نه راووت.

للمه د انګړه په کوز سر کې وه. د متین پر لیدو حیرانه شوه. دومره ښایسته ورته ښکاره شو چې له دې وړاندې یې په دې انداز کې نه و لیدلی. متین هم مخ ور واړوه. هغه په سترګو کې ورته مسکۍ شوه. ده هم د مینې په انداز کې شونډې بېرته کړې او ورته ویې خندل.

متین لا د کور له دروازې نه، نه و وتلی چې تیلیفون یې وشرنګېده.

د مبایل ښیښې ته یې وکتل. د ببري شمېره وه. اوکې یې کړ او ویې ویل:

- سلام!

خو ببري د وعلیکم سلام پر ځای له شوخۍ نه په ډکه لهجه دا لنډۍ ورته وویله:

ملنګه دوه ګټې دې وکړې

یو دې خیر ټول که، بل دې وکړل دیدنونه

پای

خوست

خپله جونګړه

١٦٢

https://momandpublications.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

https://momandpublications.com

This document was created with Win2PDF available at http://www.win2pdf.com.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library